

முப்புறங்கள்

சுவைநகர்யாஸ்கார்வு
30 நாட்கள்

எப்படிக்கூடும் தீயா

017
இங்கா
SL/PR.

மாண்புமானம்

முப் பெரும் துவைங்குரங் களில்

30 நாட்கள்

டொமினிக் ஜீவா

மாண்புமிகுஷன்

201 1/1, ரீகதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 320721

27-06-2001ல் ஆக்ரமிக்கப் போயின்து ஸ்ரீவாஸன்
பவளவழா நூபகமாக.....

இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு.

முதற் பதிப்பு: 2001 - ஜூன்.

© D. திலீபன்

கணினி அச்சமைப்பு: எஸ். சித்திராங்கனி

விலை: ரூபா. 110/-

ISBN: 955-8250-07-4

அச்சிட்டோர்: டி. கே. ரிசின்டர்ஷன்,
98 A, விவேகானந்த மேடு,
கொழும்பு - 13.
கலைப்பேரி: 344046, 074-614153

பதிப்புரை

நான் ஜோப்பிய நாட்டான்றில், குறிப்பாகப் பாரில் மாநகரத்தில் நடைபெறப் போகும் இலக்கிய சம்மேளனத்தில் கலந்து கொள்ளப் போவதாக. இங்குள்ள முக்கியமான தினசரிப் பத்திரிகைகள், நான் புறப்படுவதற்குப் பல நாட்களுக்கு முன்னதாகவே செய்திகளைப் பிரகரித்திருந்தன. முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தன.

இந்த நாட்டு ஊடகங்கள் நமது நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்குக் கொடுத்துவரும் முக்கியத்துவம் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அவை எழுத்தாளர்களுக்கு அதிகானவு ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஊட்டி வருவதை ஸழத்து ரளிகர் உலகம் நன்கு அவதானித்துவமள்ளது. இந்த ஆரோக்கியமான அனுகுமுறையைப் பல மேண்டாகவில் இங்கும் வெளிநாடுகளிலும் நான் மனந்திறந்து பாராட்டியுள்ளேன்.

தமிழகத்திலோ ஊடகங்களின் சிறப்பான கவனிப்பைப் பெற்றுத் திகழ்பவர்கள் அரசியல்வாதிகள். அதனால்தான் ஊழல்கள் அங்கு தலை விரித்தாடுகின்றதோ, என்னமோ?

அடுத்தவர்கள் மார்க்கட் வலுவுள்ள சினிமா நடிகர்கள். இத்தகையேர்களுக்குத்தான் தமிழக ஊடகங்கள் அதி விசேஷ முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கொண்டாடிச் சிறப்பிக்கின்றன. ஆனால், இங்கு நிலைமை வேறு. மக்களால் அங்கீரிக்கப் பெற்ற கலைஞர்கள் கொண்டாடப்படுகின்றனர். அதற்கு உந்து சக்தியாகத் திகழ்பவை நமது

அடகங்களோயாகும். இது இந்த நாட்டிலுள்ள சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகும். எனது பாரிஸ் யணம் பத்திரிகைகளினால் பிரபலப்படுத்தப்பட்ட பின்னர், நடந்து போகும் வழிதெருக்களில் எல்லாம் என்னைப் பார்த்தவர்கள் கைகுலுக்கி வரவேற்றுக் குதூகவித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

பாரிஸ் இலக்கிய விழா பற்றிப் பலர் விவரமாக விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டனர். ‘எப்போ பயணம்?’ எனக் கேட்டனர். நேரில் சந்திக்க வசதிப்பாதவர்கள் எல்லாம் தொலைபேசியில் விசாரிக்கத் தொடங்கினார். கடிதம் எழுதிக் கேட்டனர். பல இலக்கிய நண்பர்கள் மல்லிகைக் கந்தோருக்கே வந்து வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர். அதில் அவர்களுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. ஆரம்பத்தில் இது சம்பந்தமாக நான் ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. இயல்பான், சாதாரண ஒரு பிரயாண நிகழ்ச்சி என்றே கருதிக் கொண்டிருந்தேன்.

செய்தி தெரிந்த நண்பர்கள் இந்தச் சுற்றுப் பயணத்தை ஏதோ ஒரு சாதனை என நம்பிக் கொண்டு என்னைப் பாராட்டி வாழ்த்துவதைக் கண்டதும் எனக்குள்ளே கூட ஒரு மிதப்பான எண்ணம் ஆரம்பத்தில் தலைகாட்டியதை இந்தக் கட்டத்தில் நான் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அந்த மனக் கொழுப்பு எண்ணத்தை உடனே நான் தட்டி அடக்கி விட்டேன். அநுபவமும் ஒரு காரணம். நானென்ற மிகச் சாதாரணன் எழுத்தாளன். மல்லிகை ஆசிரியன். இதைத் தவிர, நானென்ற பூசிய சாதனையாளன் என்று சொல்லிக் கொள்ள இயலாதவன்.

இப்படியான சாதாரணன் ஒருவனை பாரிஸ்ல் நன்டிப்பற்பு போகும் அகில ஜோப்பிய புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் 27-வது இலக்கியச் சந்திப்பிற்குத் தமது செலவில் அழைத்துக் கொரவிக்க விரும்புகிறார்களென்றால் அந்த அழைப்புக்குப் பின்னால் ஏதோ ஆழந்த நோக்கமொன்று இருக்கத் தானே வேண்டும் என்று எனக்கு நானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டேன்.

1987 ஆகஸ்டில் மாஸ்கோவுக்குப் போய் வந்தேன். அந்த அழைப்பு சோவியத் எழுத்தாளர்களது ஒன்றியத்தின் அழைப்பு. உலகக் கருத்தொற்றுமையுள்ள எழுத்தாளர்களை வருஷா வருஷம் அழைப்பது அவர்களது வழக்கம்.

எனவே இயலான ஒர் அழைப்பே தவிர, இதில் அப்படியொன்றும்

புதுமையில்லை.

அடுத்துச் சென்னையில் ஒரு கருத்தரங்கை C. L. S. எனச் சொல்லப்படும் கிறிஸ்தவ விட்டரி சொசைடி 'தமிழ் இலக்கியத்தில் சாதியமும் வறுமையும்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நாள் கருத்தரங்கை நடத்தியது.

அந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் இது சம்பந்தமாகக் கட்டுரை படிக்கும்படி அதன் செயலாளர் பாக்கியமுத்து என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதன் தலைவரான தயானந்தன் பிரான்ஸில் அவர்களும் கடிதம் எழுதியிருந்தார். பிரயாண ஏற்பாடுகளைச் செய்து தந்தனர். அந்த இலக்கியக் கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டு கட்டுரை படித்தேன்.

ஆனால் இந்தப் பாரிஸ் இலக்கியப் பயணம் இவைகளை விட வித்தியாசமானது. பாரிஸ் மாத்திரமல்ல, பெர்லின், லண்டன் போன்ற மாபெரும் தலை நகர்களில் கூட, இலக்கிய விழாக்களில் கலந்து கொண்ட ஒர் எழுத்தாளன் நான் தான் எனக் சொல்லுவது பெருமைக்காகவல்ல. ஒரு தகவலுக்காக இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். விரிந்த, பரந்த இலக்கிய அநுபவம், இது.

என் இந்த இலக்கிய விழாக்கள், சிறப்புள்ள கனதியான சந்திப்புகள் என்றால் ஜோப்பிய நாடுகளில் நமது சகோதரங்களுடன் நமது இலக்கியம் பற்றி நமது பாலையில் பேசியதுதான். இது என்னை மெய் சிலிக்க வைத்தது. என்னை எனது கருத்துக்களை வெகு துல்லியமாகத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டுதான் அவர்கள் இந்த இலக்கியச் சந்திப்புக்கு அழைத்திருந்தனர்.

அசாதாரண அறிவாற்றலும், அநுபவப் பாடங்களும் புலம் பெயர்ந்ததால் ஏற்பட்டுள்ள மன அவசங்களுக்கும் உட்பட்ட, அதே சமயம் ஆரோக்கியமான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் மெய்யான ஆரம்பம் அக்கறையும் கொண்டுள்ள இந்த இளைஞர்களைச் சந்தித்த போது எனக்குப் புது நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது.

‘ஆரடா சொன்னது, தமிழ் இனி மெல்லக் காகுமென்று?’ நிமிர்ந்து.....நிமிர்ந்து.....நிமிர்ந்து பார்! உலகம் பூரவும் ஜந்து கண் ந்களிலும் நம்பவன்! தமிழ்தான் அவன் சிந்தனை. அங்கு தமிழை விடைப்பதற்கு என்னைப் போன்றவங்களை அழைத்து விழா எடுக்கிறான்.

தனது மூல ஆணி வேரான பண்பாடு, மொழி பற்றி அவனுக்கு எந்த விதமான மனத் தடுமாற்றமுமில்லை. அவனைக் கடந்து இருப்பவர்கள்தான் அவனுடைய பரம்பரையின் எதிர்காலம் பற்றி இங்கிருந்து கவலைப் படுகின்றனர்.

நான் கவலைப்படவேயில்லை.

எத்தனை வகையான இளைஞர்களை நான் நேரில் பார்த்தேன். அவர்களது தனித் திறமைகளை நேரில் தரிசித்திருக்கிறேன்.

இவர்களெல்லாம் ஏதோ வழிகளிலெல்லாம் தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தக் காலம் கனியட்டும் எனக் காத்துக் கிடக்கின்றனர்.

எனவேதான் எனது ஜோப்பியச் சுற்றுப் பயணத்தை எழுத்து வடிவில் ஆவணப் படுத்தி நாலுருவில் வெளியிட்டு வைக்கின்றேன். இந்த எழுத்துக் குவியல் இன்று பலருக்கு வெறும் எழுத்து வடிவமாகத் தென்படலாம்.

ஆனால், நானை என் நொரு காலம் வரும். அன்று இந்த எழுத்துக்களுக்குப் பின்னாலுள்ள சத்தியம் விஸ்வ ரூபமெடுத்து நிமிரும். அப்பொழுது இந்த எழுத்தின் மகிழமையும் அதன் நீண்ட கால தீர்க்க தரிசன மதிப்பீடும் புரியும்.

நான் பாரிலிற்குப் புறப்படுவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் தினகரன் ஆசிரியரும் எனது நீண்ட நாளைய நண்பருமான ராஜ ஶீகாந்தன் என்னைச் சந்தித்தார்.

"உங்களது பிரயாணம் பற்றிச் சுலை ஆவணங்களையும் தகவல்களையும் சேமித்து வாருங்கள். இங்கு வந்தவுடன் உங்களது அநுபவங்களைக் கட்டுரை வடிவில் தினகரனுக்குத் தொடர் கட்டுரையை எழுதுங்கள்" என முன்னரே கேட்டுக் கொண்டார். அந்தக் கோரிக்கையை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

சுற்றுப் பயணம் முடிந்து வந்ததும் தொடர் கட்டுரையை எழுதத் தொடங்கினேன். ஏராளமான தென்னிலங்கை இலக்கிய நண்பர்கள் அத் தொடரைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தனர். படித்து வந்ததுடன் அது சம்பந்தமாகப் பலர் எனக்குக் கடிதமெழுதித் தமது அபிப்பிராயங்களையும் கருத்துக்களையும் தெரிவித்திருந்தனர்.

பாரிலிறும் லண்டனிலும் நானோர் ஆச்சியித்தைக் கண்டு அதிசயித்துப் போனேன். வாராவாரம் ஞாயிறு வார இதழ்கள் அன்றைய தினம் இரவு எட்டு மணிக்கே வாசகர்களுக்குக் கிடைத்து விடுகின்றன. தினக்குரல், தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய நமது வாந்தரிகளை நானே விற்பனைக் கடையில் வரிசையில் நின்று வாங்கி வாசித்து நமது நாட்டின் தகவல்களை விளங்கிக் கொண்டேன். இலக்கியச் செய்திகளையும் அறிந்து கொண்டேன்.

நானறிந்தவரை யாழ்ப்பாணத்து வாசகர்கள் இத்தகைய வாராந்தரிகளை வாசித்து அறிவது அடுத்து அடுத்த நாட்களில் தான்! இந்த விற்பனைக் கடைகளில் வேறொரு காட்சியையும் கண்டு மனம் நொட்டேன். ஒரு காலத்தில் நம்மால் இந்த மண்ணுக்கு வரவே கூடாது என இயக்கம் நடத்தித் தடுத்திருந்த பல தரங் தாழ்ந்த இதழ்கள், சினிமாக்கள் விற்பனைச் சரக்காகக் காட்சி தந்தன. ஜோப்பிய மார்க்கட்டில் புகுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

இந்தக் குப்பை கூளங்களைப் பெரும்பாலும் வாங்குபவர்கள் நம்ம பொடியன்களே. இரவென்றும் பகலென்றும் பாராமல் கடுங்குளிருக்குள் கட்டம் கட்டமாக இடம் மாறி உழைப்பை விற்று வரும் நம்மவர்களே பொழுது போக்கு என்ற பேர்ஸவையில் இவைகளையெல்லாம் வாங்கி வாசித்துத் தம்மைத் தாமே நச்சப் படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர்.

டாலின், பவண்டின், மார்க்கின், பிராங்கின் இந்திய ரூபாய்ய் பெறுமதியை நடைமுறையில் நன்கறிந்து கலை கண்ட தமிழக கடதாசி, பெரிய-சின்னத்தைரை வியாபாரிகள் ஜோப்பிய நாடுகளில் இதனை சட்டித் தரும் நமது புலம் பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் மீது திடீர்க் கரிசனை காட்டத் தொடங்கியுள்ளனர். இதே வியாபாரிகள் ஈழத்து மண்ணில் காலம் காலமாக எழுத்துப் பணி செய்து வருவார்களைப் பற்றி எந்த விதமான அக்கறையும் காட்டமாட்டார்கள். தரமான படைப்புகளைக் கூடத் திரும்பிப் பர்க்கமாட்டார்கள்.

அப்படி சமுத்தவர்களின் படைப்புகளை வெளியிடுவதாயிருந்தால் அத்தகைய எழுத்தாளர்கள் டால், பவண்ட, மார்க், பிராங்க் புழங்கும் நாட்டில் புலம் பெயர்ந்து வசிப்பவர்களாகக்கொன் கட்டாயம் இருந்தாக வேண்டும்.

இதற்குப் பின்னால் பல பொருளாதார ஸபங்கள் உண்டு. நானை ஒரு நாள் ஜோப்பா போக வசதி வந்தால் இந்த அவற்றைப் பிகப்

பெரிய உதவியாக அமையலாம் அல்லவா? அத்துடன் விற்கும் பிரதிகளும் அந்நியச் செலவாணியைக் கொண்டு வருகின்றதே!

அங்கு வாழ்ந்து வரும் நம்மவர்கள் மீது தீவிரப் பாசம் பொழுந்து வருவதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளாமலுமில்லை.

நமது கடுர அனுபவத்தில் இவர்கள் டாலர் பண்ணப் பார்க்கின்றனர்.

இந்த யதார்த்த உண்மையை நான் அங்கு பல கூட்டங்களில் விரிவாக விளங்கப்படுத்தினேன். மொழி கரண்டுபவனுக்கு ஓர் ஊடகமே தவிர, மொழி மீது, இனத்தின் மீது பாசம் என நாம் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

மிக மிக விழிப்பாக இருக்க வேண்டும் நம்மவர்கள். நாம் ஏமாற ஏமாற, நம்மீது குதிரை விடப் பழகிக் கொள்வான் 'யாவாரி.'

இந்தக் கருத்துக்களையெல்லாம் அந்தக் கடுங்குளிருக்குள் நடுங்கிக் கொண்டு, பல நடைமுறைச் சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமது உடன் பிறப்புக்களுக்குச் சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன்.

இது எனது இலக்கியக் கடமையும் கூட.

உலகப் பெரும் பரப்பெல்லாம் நம்மவன் உயரே..... உயரே பறக்கட்டும்! அதே சமயம் நமது மன்னில் பதிந்துள்ள அவனது ஆணிவெரின் ஆழ நீண்டதை மறந்து போகாமல் இருக்கட்டும்!

அதுவே போதும்.

அழகான அட்டையை உருவாக்கி உதவிய நண்பர் நிவாகரன் அவர்களுக்கும், அச்சுப் படிவத்தை சரிபார்த்துத் தந்த நண்பர் எம். பாலசிங்கம் அவர்களுக்கும் நன்றிகள் உரியவை. இந்த நூலை அழகாக அச்சிட்டு உதவிய யு. கே. அச்சகத்தினருக்கும் நன்றி.

- டொமினிக் ஜீவா

மல்விகைப் பந்தல்

08

நாட்கள் ஒரு

நாட்கள்

200 ம் ஆண்டு டசம்பர் 22ந் திகதி பாரிஸ் புறப்பட்டேன். லண்ட னிலிருந்து 2001 ஜூவரி 22இல் நாடு திரும்பினேன். இந்த ஒரு மாத இடைத் தங்களில் எனது ஜோராப்பிய இலக்கியப் பயணம் நடைபெற்று முடிந்தது.

ஜோராப்பாவிலுள்ள பாரம்பரியப் பிரபலம் வாய்ந்த மூன்று தேசங்களினது தலை நகர்களுக்கும் போய் வந்தேன். பிரமிப்பு இன்னமும் நீங்கிய பாடில்லை.

பாரிஸ் - பேர்லின் - லண்டன்!

இந்த மேலை நாட்டுப் பிரயாணம் எனக்குள் ஏற்படுத்தியுள்ள பெரிய தாக்கத்தையும், பார்வை விரிவையும் இன்று எனக்குள் நானே உணர்ந்து கொள்ளுகின்றேன். இரை மீட்டுகிறேன்.

நான் போனதே பாரிஸ் நகரில் நடைபெற்ற புலம் பெயர்ந்த தமிழர் களினது 27வது இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்ளுவதற்குத்தான்.

இரண்டு முழு நாட்களும் இந்த இலச் ய ஸ்தா நடைபெற்று முடிந்தது. ஆழமான கருத்துப் பரிமாறல்களும், இலக்கியக் கருத்து மோதல்களும், எதிர்காலத்தில் செய்யப்போகும் ஆக்கழர்வமான வேலைத் திட்டங்களும் விவாதத்தில் இடம் பெற்றன.

ஜோராப்பிய நாடுகளிலிருந்து பல பேராளர்கள் இந்தச் சந்திப்பில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர். நான் கலந்து கொண்ட மிகக் காத்திரமான இலக்கிய விழாக்களில் இதுவுமொன்று.

என் நெஞ்சின் அடி ஆழத்தில் இதன் செழுமை வியாபித்து, ஃளது பல திசைகளிலுமிருந்து வந்து இந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து

மல்விகைப் பந்தல்

09

கொண்ட பேராளர்களின் முகங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து என் மனதில் அவர்களது முகங்களைப் பதிய வைத்துக் கொண்டேன்.

அவர்களையும் இந்தக் கட்டத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

எத்தனை எத்தனை விதமான மனிதர்கள் இவர்கள்!.

இத்தனை இலக்கிய நெஞ்சங்களையும் நான் எனது சொந்த மன்னில் கடந்த காலங்களில் சந்தித்திருப்பேனோ என்பது சந்தேகம்.

என் வாழ்க்கையில் எனக்கேற்பட்ட பெரும் பேருகளில் இதுவுமொன்று என்றே கருதுகின்றேன்.

விழாவில் கலந்து கொண்டவர்கள் என் மீதும், மல்லிகை மீதும் காட்டிய பரிவு கலந்த பாச்த்தை, கரிசனையைப் பார்த்து நான் உண்மையிலேயே பிரமித்துப் போய் விட்டேன்.

இவர்களில் பலர் தரமான சுவைஞர்கள். இன்னும் சிலர் ரசிகர்கள். பெரும்பாலோர் எழுத்தாளர்கள். சமூத்து இலக்கியத்தை நெஞ்சார நேசிப்பவர்கள்.

சந்திப்புக்குப் பேராளர்களாக வந்திருந்தோர் இலக்கிய ஆர்வம் காரணமாகவும், உந்துதலின் வெளிப்படையாகவும் உணர்ச்சி பூர்வமாகவும், தத்தமது மனக் கருத்துக்களை வெளி வெளியாக வைத்து விவாதித்தனர்.

கேட்கக் கேட்கச் சந்தோஷமாகவிருந்தது.

ஜூரோப்பாவிலுள்ள ஒரு பார்மபரியத் தொன்மை மிக்க, இலக்கிய விசாலம் கொண்ட ஒரு நாட்டின் தலைப் பட்டினத்தில், தமிழ் இலக்கிய விழாவில் தமிழில் உரத்த குரலில் விவாதிக்கின்றனரே. என நினைத் தொழிலை எனது சர்வாங்கமுமே புளகிந்தது. மனசு பெருமையால் புரித்தது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழனின் சாதனைகளில் இதுவுமொன்று.

பலரும், ஏன் நான் உட்பட ஒரு கருத்துக் கொண்டிருந்தோம். புலம் பெயர்ந்த நம்மவர்கள் காலப்போக்கில் தமது தாய்ப்பாலையை இயல்பாகவே மறந்து, புகலிடம் தேடிய நாட்டினது மொழிகளுடன் கலந்து, தமது தனித்துவத்தையும் கலாச்சார விழுமியங்களையும் இழந்து போய் விடுவார்களோ என எண்ணியிருந்தோம்.

அந்த எண்ணமே தவறு என எதார்த்த நிகழ்ச்சிகள் நிருபிக்கின்றன. மொழி மீதும் கலாச்சார பண்பாடுகள் மீதும் அவர்கள் வைத்திருக்கின்ற அபார பற்றையும், பாச்த்தையும், விசுவாசத்தையும் பார்க்கும் போது

நாம் தான் வீணாகச் சந்தேகப்படுகின்றோமோ என எம் மீதே எமக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது.

குழநிலையும், யுத்த நெருக்குவாரமும் எதிர்காலப் பயழம் அவர்களை இந்த நாட்டை விட்டுப் பிரிந்து போக வைத்திருக்கலாம்.

ஆனால், எத்தனை எத்தனை சமுத்திரங்களை, மனைகளைக் கடந்து போக வைத்திருந்த போதிலும் கூட, இந்த மன்னை, இந்த மன்னின் வாசனையை, மொழியின் பாரம்பரியத் தொன்மையை மறக்கடிக்கச் செய்யவில்லை.

எனவே தான் பாரினில் தமிழக்கு விழா எடுக்கிறார்கள். பெர்லினில் தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம் நடத்துகிறார்கள். வண்டனில் தமிழில் தொலைக்காட்சிகளையும், வாணோலி நிகழ்ச்சிகளையும், சிறு சஞ்சிகைகளையும், தொடங்கி இயக்கி வருகின்றனர்.

நான் அடிக்கடி சொல்லி வருவதை பதித்து வைக்கின் தைச் சில மாதங்களையிலும் நான்

ஓமடைகளில் இங்கு எழுத்தில் பேர்கள். இதே கருத்துக்கு முன்னர் சென்ற சொல்லியிருக்கிறேன்.

தமிழகத்துத் தமிழர்கள் ஜூரோப்பிய நாடுகளுக்குக் குடும்பதங்களது இருப்பை நிலை நாட்டிக் கொள்வதற்காக மக்களுக்குப் பரத நாட்டியம் பழக்குவார்கள். அடுத்து, கூட்டம் குழுவாகச் சேர்ந்து முருகன் கோயிலைன்றைத் தமது இருப்பிடங்களுக்குச் சமிபாக ஸ்தாபிப்பார்கள்.

நம்மவர்களோ இதில் வித்தியாசமாகச் செயல்படுவார்கள். புலம் பெயர்ந்துள்ள நம்மவர்களில் புத்திஜீவிகள் சிலர் ஒன்று கூடித் தமது இருப்பை நிலைநிறுத்துவதற்காக இலக்கியக் கழகம் ஒன்றை உருவாக்குவார்கள். சிறிது காலம் சென்ற பின்னர் இவர்களில் பலர் இணைந்து ஒர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை வெளியிடுவார்கள். தொடக்கத்தில் நெருக்கம் இருக்கும் தோடர்ந்து முரண்பாடு தோன்றும். குறுங்குழுவாதும் தலை காட்டும். குழுக்குழுவாகப் பிரிவார்கள். கன்னைக்கட்டித் தங்களைத் தாங்களே திட்டித் தீர்ப்பார்கள்.

இவையனைக்கும் அங்கு தமிழ்த்தான் நடைபெறும். நமது தமிழர்கள் மத்தியில் தான் இடம் பெறும். நம்மவர்கள் தான் இதற்குத் தலைமை

தாங்குவார்கள்.

ஜோரோப்பாவில் கூட்டுக் குழுக்களால் இப்படி ஆழம்பிக்கப்பட்டு, பின்னர் கருத்து மோதலால் பிரிந்து போன சிற்றிலக்கிய ஏட்டாளர்கள் பலரை எனது இந்த இலக்கியப் பயணத்தில் சந்தித்து உரையாடியுள்ளேன். அபிப்பிராயங்களைப் பரிமாறிக்கொண்டோம்.

ஒவ்வொருவரும் மனந்திறந்து என்னுடன் பேசினார்கள். இத்தனைக்கும் அவர்களது ஆத்ம சுத்தத்தில் எனக்குப் பரிழரண நம்பிக்கையுடன். விசுவாசமுழுங்கு.

இந்த முன்று ஜோரோப்பிய மாநகரங்களில் இவர்களைத் தனித் தனியே சந்தித்த சமயம் இவர்கள் நேரில் சொன்ன சகல கருத்துக்களையும். அபிப்பிராயங்களையும் திறந்த மனகடன் கேட்டிருந்து கொண்டேன்.

புலம் பெயர்ந்த நம்மவர்களை அதிலும் இளைஞர்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவர்களது பிரச்சினைகளைத் தெரிவாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நமது பிரச்சினைகள் போன்றனவையல்ல. அவர்களது பிரச்சினைகள். ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு பிரச்சினை.

தொழில் நெறுக்கடிகள், வாழ்க்கைச் சிக்கல்கள், வயது முதிர் கண்ணியான அக்காவில் கலியாணத்திற்கு ஊருக்குக் காசு அனுப்ப வேண்டிய அவசர தேவை, மற்றும் கொழும்பில் லாட்ஜில் வந்து முன்று வருட காலமாகத் தங்கியுள்ள தாய்க்குச் செலவுக்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டிய கட்டாயத் தேவை இப்படி எத்தனை! எத்தனையோ...!

இத்தனைக்கும் அந்தக் குளிர் மண்ணிய பனி கொட்டும் பிரதேசத்தில் தொடர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டு தொடர்பு அறுந்து போகாமல் ஓன்று கூடி ஆண்டுக்கு ஆண்டு தமிழ் மொழியின் ஆக்க வளர்ச்சி பற்றி விவாதிக்கின்றனர் என்றால் அவர்களுக்குத் தமது மொழியின் மியுள்ள ஆழந்த பற்றும் பாசமும்தானே காரணமாக இருக்க முடியும். எத்தனைய ஆழ்ந்த அபிமானம் இது!

அடுத்த 28-வது இலக்கியச் சந்திப்புப் பனி போர்த்த நடாடான நோர்வேபில் நடைபெற இருக்கின்றது. காலமும் திகதியும் பின்னர் அறிவிக்கப்படுமாம்.

27-வது விழா முடிவில் பாரிஸ் விழாவில் வைத்தே வந்திருந்த பேராளர்களுக்கு இந்தத் தகவலைப் பசிரங்கமாக அறிவித்து விட்டார்கள்.

சென்ற தலைமுறைக்காரர்கள் நமது நாட்டில் மன மயக்கத்தில் ஆழந்திருப்பதைப் போல, ஜூவர்களில் சிலரும் ஜூத்தனைய மன

மயக்கத்திற்கு ஆட்பட்டிருந்தவர்களே.

அதாவது பிரபல தமிழகத்து நட்சத்திர எழுத்தாளர்களை விரும்பி அழைத்து ‘ஷோ’ நடத்தச் சிலர் விரும்பியிருந்தனர். கோலாகலமாக நடத்தத்திட்டமிட்டிருந்தனராம்.

பல்வேறு வாழ்க்கை அழுவங்களுக்கு உட்பட்டுப் பதப்படுத்தப்பட்டு நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ள இளந் தலைமுறையினர் இப்படியானவர்கள் அழைக்கப்படுவதை எதிர்த்து நம்மைப் போன்றவர்களைத்தான் எதிர்காலத்தில் அழைத்துச் சிறப்பிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்திக் கூறி அதற்கான ஆயுததங்களையும் செய்து கொடுத்தனர்.

இந்த மெய்யான ஆர்வலர்களின் வேண்டுகோளின் நெருக்குதல் காரணமாகத்தான் நான் பாரிஸ் ஒன்று கூடுவுக்கு விசேஷ அழைப்பாளராக அழைக்கப்பட்டிருந்தேன்.

என்னை அழைத்ததில் பலருக்கு பெரும் மன நிறைவு.

இதைப் போலத்தான் பெரலினில் நான் கலந்து கொண்ட ‘மல்லிகை மாலை’ ஒரு மாலை நேரத்து இலக்கியச் சந்திப்பு பூரண நிறைவுடன் நடந்தேறி முடிந்தது.

தங்களில் ஒருவரான, எந்த விதமான பந்தாவுமற்ற ஒருவனாக, மெய்யான இலக்கிய நெஞ்சம் கொண்ட நன்பனாக என்னை இனங்களண்டு பழகினர். நேசித்தனர். அன்பு செலுத்தி வரவேற்று உபசரித்தனர்.

எனது ஜோரோப்பிய இலக்கியப் பயணத்தில் எனக்குக் கிடைத்த பெறுபேறே அங்கு நான் சந்தித்த நன்பர்கள்தான். இலக்கிய நெஞ்சங்கள் தான் - எனச் சொல்லவேண்டும்.

லண்டனோ மிகப் பிரமாண்டமான மாநகரம்.

மல்லிகையை ஆரம்ப காலத்தில் வாசித்துப் பழக்கப்பட்டவர்கள், மல்லிகையின் வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டிப் போவித்து வந்தவர்கள், என்னுடைய கிட்டிய நன்பர்கள். உறவினர்கள் என ஒரு பெருங் கூட்டத்தினரே லண்டனில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்துடன் எனதும் மல்லிகையினதும் பெயரை முன்னரே கேட்டு வெரிந்து வைத்திருப்பதுடன் என்னை திதுவரை நேரில் பார்த்தறியாதவர்கள் கூட, லண்டனில் தான் பெரும்பாலோர் இருந்தனர்.

ஜோரோப்பாவில் நானிருந்த ஒரு மாத காலத்தில் இருப்பு நாட்களுக்கு மேல் நான் லண்டனில் தான் தங்கியிருந்தேன்.

அங்கு ஜூந்து கூட்டங்களுக்கு மேல் இலக்கியச் சந்திப்புக்கள்

இடம் பெற்றிருந்தன. தனிப்பட்ட சந்திப்புகள் இடையிடையே நிகழ்ந்தன. வரவேற்பு உச்சாரங்கள் நடைபெற்றன.

என்னுடைய நீண்ட காலத் தோழர்களான, மிக நெருக்கமான நண்பர்களான ஸ்ரீ கங்காதரன், ரெங்கன் தேவராஜன், சிவலிங்கம் போன்ற முக்கியமான மூவர்தான் என்னை லண்டனுக்கு அழைக்க முன்னின்று உழைத்தவர்கள், விசேஷ கவனம் செலுத்தியவர்கள்.

பாரிஸ் விழா முடிந்ததும் அப்படியே நாடு திரும்பத்தான் முதலில் முடிவெடுத்திருந்தேன். அதற்கண்மைய பிரெஞ் விசா கூட எனக்கு எட்டே எட்டு நாட்களுக்குத்தான் தந்திருந்தனர். எனவே சந்திப்பு முடிந்ததன் பின்னர் திரும்புவதுதான் எனது முன்னைய திட்டம். இவர்கள் மூவரும் ஏதோ காரியங்கள் எல்லாம் செய்து விசா ஏற்பாடுகளைச் செய்து தந்தனர்.

இந்த மூவரின் அன்பாதரவும், ஒத்துழைப்பும் இல்லையென்றால், நான் லண்டன் பயணத்தையே என்னிக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டேன், அந்த மண்ணில் காலடி பதிந்திருக்காது.

பல பழைய இலக்கிய நண்பர்களை அங்கு சந்தித்துக் கலந்துவரயாடியது என் வாய்க்கூறையில் முயக்க முடியாத சம்ஹாங்காலில் ஒன்றாகும். எவ்வளவு பெரிய உறவு!

பத்மநாப ஜயர், மு. புஸ்பராஜன், ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா, நேமிநாதன், இளவாலை அமுது போன்றோரை அங்கு சந்தித்தது மறந்துகூடியதது. நாடகக் கலைஞர் தமது இல்லத்துக்கு என்னை அழைத்துக் கொள்வித்தனர். அங்கு நடந்த சந்திப்பில் பலர் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர்.

அடுத்து, பொங்கல் தினத்தில் புதிதாக ஒரு மன்றம் அங்குராஸ்யனம், செய்து வைக்கப்பட்டது. அதில் நான் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டேன்.

நான் லண்டனுக்கு வந்திருப்பதை நண்பர்கள் மூலம் கேள்விப்பட்டிருந்த பழைய நண்பர் பாமா இராஜூகோபால் தனது பத்திரிகையான ‘புதினம்’ என்ற இதழில் லண்டனில் டோமினிக் ஜீவா’ என இரண்டு கலம் தலைப்பில் எனது வருகையைப் பாராட்டியிருந்தார்..

‘தீபம்’ என்ற தொலைக்காட்சி எனது ஒரு மனினேரப் பேட்டியை இரண்டு நாட்களாகப் பிரித்து ஒனியரப்படி செய்தது. என்னை அதற்காகப் பேட்டி கண்டவர் இந்த மண்ணைச் சேர்ந்த வளர்ந்து வரும் கலைஞர்

இளைய அப்துல்லாஹ். இந்தப் பேட்டி அகில ஜோப்பாவையும் சென்றடையைக் கூடியது. இதைப் பார்த்த பலரும் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டனர்.

நட்ட நடுச் சாமத்தில் கூட, தொலைபேசி என்னுடன் உரையாடக் காத்திருந்தது.

ஜனவரி 20ந் திகதி அதாவது நான் நாடு திரும்புவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் எனக்கொரு பாராட்டு விழா நடைபெற்றது.

அது எனக்கொரு பிரியாவிடை விழாவாகவும் அமைந்தது.

‘சமுத்தின் முத்த தமிழ் எழுத்தாளர் மல்லிகை டொமினிக் ஜீவாவின் மிக நீண்ட தமிழ்ப் பணியையும் 36 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து மல்லிகை இதழை வெளியிட்டு வருவதையும் பாராட்டி பிரித்தானியா வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் சார்பாக இந்த விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து வருகின்ற ஜீவாவின் இலக்கிய நண்பர்களையும், இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் விழாவில் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்குமாறு அன்புடன் அழைக்கிறோம்” என அழைப்பிதழ் கூறியது. பாராட்டுவிழா மலரொன்றும் வெளியிட்டிருந்தனர்.

பல நிறுவனங்களைச் சேர்ந்தோர் பாராட்டிப் பேசினர். முடிவில் “ஜீவாவின் இலக்கியம்” பற்றி திரு. மு. நித்தியானந்தனும், ‘மல்லிகையும் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளும்’ என்பது பற்றி திரு. மு. புஸ்பராஜனும், “ஜீவாவின் அரசியல்” பற்றி திரு. வி. சிவலிங்கமும் சிறப்புரையாற்றினர்.

முடிவில் எனது சிறப்புரை இடம் பெற்றது. அங்கு உணர்வு பூர்வமாக உரையாற் றினேன். சபையோர் களிடமிருந்தும் லண்டன் மாநகரத்திடமிருந்தும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

ஓர் இலக்கியவாதியின் பாரிஸ் பயணம்

தெர்மனியிலிருந்து வந்த பேராளர்கள்.

6 போவோ ஒருநாள் பல மாதங்களுக்கு முன்னர் பாரிஸிலிருந்து ஒரு கடிதம் என் கைக்குக் கிடைத்தது. புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களது 27வது இலங்கியச் சந்திப்பு ஆண்டுக் கடைசியில் பாரிஸ் மாநகரத்தில் நடைபெற இருப்பதாகவும் என்னால் அவ்விழாவில் கலந்து கொள்ள இயலுமா? எனவும் கேட்டிருந்தார் அவர்.

நான் பதில் எழுதினேன். தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்து ஒப்பியறித் தந்தால் நான் பாரில் வரச் சம்மதிப்பதாக அக்கழித்ததில் குறியிட்டிருந்தேன்.

Після цього відбулося зустріч з Слідкомом.

திருவெந்தேஷ்வரபேரியில் புஸ்பராஜா என்னவர் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு விரிவாக உரையாற்றனர். தான் பாரிஸிலிருந்து கதைப்பதாகவும் பிரயாணத்திற்குரிய அழித்தங்களைத் துரிதகதியில் செய்து முடிக்க வேண்டுமென்னும் அவர் தொலைபேசி ஊடாக என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

சாத்தியப்பாடான ஆவணங்கள் அனைத்தும் இரண்டொரு தினங்களில் எனது கைக்குக் கிடைத்ததும் மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு முன்பாக வசிக்கும் உதயகுமார் என்பவரை அணுகி அவரது ஒத்துழைப்பைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டேன். காரணம் அவர் வியாபார நிமித்தம் மேலைநாடுகளுக்கு அடிக்கடி சென்று வருபவர். நல்லவர். உதவுவதில் வல்லவர்.

அவரது ஒத்தாசையுடன் பிரெஞ்சு தூதரகத்துக்குச் சென்று வந்தேன். சரிவர ஆவணங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்த பின்னரும் அவர்கள் என்னை அடிக்கடி அலைக்கழித்தனர்! ‘வேண்டாம் இந்த இலக்கியப் பிரயாணம்!’ என முடிவெடுத்த பின்னர் கடைசி முயற்சியாக ஒருநாள் மத்தியாணம் அந்த விசாக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றேன்.

‘எயிற்டேய்ஸ். ஒன்லி எயிற்டேய்ஸ்!’ என்ற அறிவிப்புடன் விசா அதிகாரி என்னுடைய கடவுச் சீட்டை ஐன்னல் மூலம் என்னிடம் நீட்டனார். முகமே தெரியாத கறுப்புக் கண்ணாடி மறைப்புக்குள் இருந்து கொண்டு அவர் தந்த அந்தப் கடவுச் சீட்டை விரித்துப் பார்த்தேன். எட்டு நாட்கள் என்னி எட்டே நாள். கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாளம் போய்த் திரும்புவதற்குக் கூட, இந்த எட்டு நாட்கள் இப்போது போதாது. அப்பிரியுக்க ஜூரோப்பிய நாடொன்றுக்குப் போய்த் திரும்ப அந்தனை கூகம்! அத்தனை சொகுசு! அத்தனை செளக்கியம்! கவை கவையான உணவுவகைகள். நான் பாரிஸ் போனதும் இதே றீலங்கள் விமானத்தில்தான். திரும்பி லண்டனிலிருந்து கொழும்பு வந்ததும் இதே விமானத்தில்தான்.

உபசரிப்பு, அனுசரணை, கவனிப்பு அற்புதம்! எத்தனை தரம் குகழ்ந்தாலும் அது தகும்.

பேனா பிழிப்பவன் என்ற முறையில் மனந்திறந்து பாராட்டுகிறேன். விமானப் பணிப்பெண்கள் பிரயாணிகளிடம் காட்டும் நளினமான இங்கிதம், பணிவு, பரிவு என் மனதைத் தொட்டது.

மயில்தான் அதன் சின்னம். அவர்களும் விமானத்திற்குள் மயில்களைப் போலவே நடமாடனார்கள். அனுசரித்து நடந்து கொண்டார்கள். எந்நேரமும் சிரித்தபடி இருந்தார்கள்.

இதைப் படிப்பவர்கள் யாருக்காவது இலக்கிய ரசனை உண்டென்றால் சுந்தரப்பம் கிடைக்கும் வேளையில் இதை அவர்களுக்கு மொழி பெயர்த்துச் சொல்ல வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறேன். இது ஒரு தமிழ் எழுத்தாளைது உள் மனவேட்கை.

கடந்த வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் சென்னைக்கு விமானத்தில் சென்று திரும்பினேன்.

மல்லிகைப் பந்து

இந்த ஜூரோப்பியப் பிரயாணத்தில், கூடப் பாரிஸிலிருந்து பெர்லினுக்கும் பின்னர் பிராங்பெட்டலிந்து பாரிஸுக்கும் விமானத்தில் தான் பிரயாண நேரம். பிரயாணம் தந்த சொகுசில் இன்னும் சில் மனிதாரங்கள் இப்படியே பறந்து கொண்டிருக்கக் கூடாதா? என மனசு ஏங்கியது. கொண்டு சென்ற சஞ்சிகைகளைக் கண்களால் மேய்ந்து விட்டு நிபிளந்தேன்.

சும்மா சொல்லக் கூடாது. அநுபவ ரீதியாக உணர்ந்து சொல்லுகின்றேன். றீலங்கள் விமானப் பயணம் ஓர் அற்புத அநுபவம். பத்து மணித்தியாலங்களும் இன்னும் சில மணித்துளிகளும் தான் பிரயாண நேரம். பிரயாணம் தந்த சொகுசில் இன்னும் சில் மனிதாரம் இப்படியே பறந்து கொண்டிருக்கக் கூடாதா? என மனசு ஏங்கியது. கொண்டு சென்ற சஞ்சிகைகளைக் கண்களால் மேய்ந்து விட்டு நிபிளந்தேன்.

கக்கத்தே நம்மவர். சிரிப்புடன் என்னைக் குசலம் விசாரித்தார். பாரிஸ்காரர். புலம் பெயர்ந்து வந்து பல ஆண்டுகளிலிட்டன். என்னைத் தெரியாது. பெயர் கேள்விப்பட்டமுருந்தார். தாயாரை அழைத்துப் போகிறார். பிறந்த ஊர் சரவணை; சின்னமடு மாதா கோயிலிடி. என சுய வரலாறு படித்திருப்பவர் போலும். எனது தாயாரின் பிறந்த ஊரும் சரவணை. அந்த அபிமானம். என்ன அதிசயம் பாருங்கள். மேலே போகப் போக கிழே இறங்கிக் குதாகவிக்கிறான்.

பாரிஸில் இருந்த போது பேப்பரில் நான் பாரிஸ் வரும் தகவல் தனக்குத் தெரிந்திருந்ததாகக் கூறிய அவர் “இப்படி வான் பரப்பில் உங்களைச் சுந்திப்பேன் என நான் கணவில் கூட நினைக்கவில்லை.” எனச் சொல்லி என்னைக் கட்டித்தழுவினார் அந்த இளைஞர்.

சாடையாகத் தேகம் குளிர்ந்து நடுங்கத் தொடங்கியது. புதுவிதமான அநுபவம் எனக்கு அது. கைப்பையில் சைத்திருந்த கம்பளிச் சட்டையை எடுத்து அளிந்து கொண்டேன். எப்படி இந்த ஒரு வாரமும் ஒரு நாளும் போதும்! எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. நான் அலைந்து திரிந்தது இந்த எட்டு நாளை விட அதிகம்.

ஒரு வேளை இன்னும் ஒரு வாரம் கூடுதலாகத் தந்து விட்டால் அவர்களது நாட்டின் தலைப் பட்டினத்தை அப்படியே கடத்திக் கொண்டு கொழும்பிற்குத் திரும்பி விடுவேனோ? எனப் பயந்துவிட்டார்களோ எனனவோ!

அவர்கள் இப்படி நல்லவர்களைக் கூடச் சந்தேகப்பட்டுப் பார்ப்பதில் ஒருவகை நியாயம் கூட இருக்கின்றது. நம்மவர்களில் ஒரு சிலர் ஜூரோப்பிய நாடுகளில் செய்து வரும் சுத்து மாத்து வேலைகளைப் பார்க்கும் போது அவர்கள் இப்படிக் கண்டிப்புடன் இயங்கி வருவது நியாயமாகக் கூட, எனது இலக்கிய நெஞ்சத்திற்குச் சற்றுப் புரியத்தான் செய்தது.

மல்லிகைப் பந்து

19

பிரித்தானிய விசா அநுபவம் இதற்கு நேர் மாறானது. நண்பர் ஸ்ரீதரசிங் வாசல்வரர் கூட்டிப் போனார். தொடர்ந்து உள்ளே யாருமே அனுமதிக்கப் படவில்லை.

முன் அநுபவம் நெஞ்சில் ‘பக் பக்கென்று தாளம் போட்டது. ஆறுதலாகச் சுற்று முற்றும் வேடுக்கை பார்த்தவன்னை நேரத்தைப் போக்கினேன். பயம் கொஞ்சம் தெளிந்தது.

என்னுடைய ஆவணங்களைப் பெண் அதிகாரி ஒருவர் பார்த்தார். லண்டனிலிருந்து எனக்கு எஸ்பொன்ஸர் கழுதம் தந்தவர் ரெங்கன் தேவராஜ் என்பவர். ஒரு சட்டத்தரணி. அங்கு வெகு பிரசித்தமானவர். நான் அவரைப் பார்த்து 18 வருஷங்கள்! பார்ம்பரிய இடது சாரிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இவரைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். தனது 12வது வயதில் மாணவப் பருவத்தில் மல்லினைக்க காரியாலயம் இருந்த கஸ்தூரியார் வீதிக் கடைக்கு வந்தார். அன்று தொடங்கிய நட்புத்தான். இவரது அக்கா ராஜும் சிறந்த எழுத்தாளராக மலாந்திருக்க வேண்டியவர். இலக்கிய ஆளுமை உள்ளவர். இன்று அமெரிக்காவில் டாக்டராக இருக்கிறார். இரண்டு குழந்தைகள். குடும்பமே ஓர் இலக்கியக் குடும்பம். தகப்பனார் அந்தக் காலத்துத் திடமான இடதுசாரி.

நண்பர் ரெங்கன் தேவராஜனுடைய ஆவணங்களை விசா ஆபீஸர் மேலும் கீழும் பார்த்து விட்டு “நீங்கள் உண்மையாகவே எழுத்தாளர் தானா?” எனக் கேட்டுவிட்டு ஊருவிப் பார்த்தார்.

கைவசம் வைத்திருந்த எனது படைப்பு நூல்களை மேசை மீது பரப்பி வைத்தேன்.

“மன்னிக்கவும் உங்கள் பானை எனக்குப் புரியாது!” எனத் தனது தாய்மொழியில் புன்னைக் கூக்கச் சொன்னார்.

அதே புன்முறையில் மாறாமல் ‘லண்டனில் எதை எதையெல்லாம் பார்க்க விரும்புகிறார்கள்?’ எனத் தொடர்ந்து கேட்டார்.

“நீண்ட நெடுங்காலக் கணவு கார்ல் மார்க்கின்னுடைய சமாதியைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது. அத்துடன் ஷேக்ஸ்பியர் வீட்டையும் பார்க்க வேண்டும்!” உடைந்த ஆங்கிலத்தில் இத்தனையையும் செல்லி முடித்தேன்.

“குட் குட்! வெரிகுட்! ஷேக்ஸ்பியருடைய வீட்டுக்கு பக்கமாகத்தான் என்னுடைய பாட்டியினுடைய ஊர். அவரையும் ஒரு தடவை பார்த்து வாருங்கள். அவருக்கு இப்போது 92 வயது. சந்தோசப்படுவார்.”

இத்தனைக்கும் இருபது நிமிஷங்கள் சென்றிருக்கும்.

கறுப்புக் கண்ணாடி அடைத்து முகம் தெரியாத விசாரிப்புகளின்றிப் பரஸ்பரம் முகம் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டோம்.

“முன்று மணிக்கு வந்து பாஸ்போட்டைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.”

இரண்டரை மணிக்கே ஆட்டோவில் சென்றுவிட்டேன். முன்று மணிபோல் கடவுச் சீட்டுக் கிடைத்தது. விரித்துப் பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். ஆறுமாதங்களுக்கான ‘மல்டி விஸா’ இருந்தது. மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

ஒருவாராக டிசம்பர் 22ந் திகதி பாரிஸ் புறப்பட ஆயத்தமானேன். நண்பர்கள் வந்து வாழ்த்திச் சென்றனர். பலர் பாராட்டினர். எனவே கூட்டிக் கொண்டு போன அவர் வாசல்வாரை வந்து நின்றுவிட்டார். டிசம்பர் மாதக் குளிருக்குன் ஏன் பிராயணத்தைத் தொடங்குகிறார்கள்? ஏன் அவர்களுக்கு இந்த மாதம் தான் கிடைத்ததா?” என மகன் திலீபன் என்னைக் கேட்டான். பிரயாணத்திற்கு இரண்டொரு நாள் இருக்கும்போது.

“டிசம்பர் மாதம் அவர்களுக்குப் பொது விடுமுறை அதிகம். ஜூரோப்பாவிலிருந்து பலர் வந்து கலந்து கொள்ளும் மகாநாடு இது. எனவே இந்த மாதம் அவர்களுக்கு ரொம்பவும் சுதநியாக இருக்கலாம்” என நான் சமாதானம் சொன்னேன்.

உள்ளர் எனக்குக் கூட நடுக்கம்தான். பயந்தேன்.

“கவனம்..... ஜூரோப்பியக் குளிர் சும்மா லேகுப்ட்டதில்லை. இந்த வயசிலை கவனம்! குளிருக்கை வெளியே அடிக்கடி போக வேண்டாம். யாரையாவது சந்திக்க விரும்பினால் அவர்கள் உங்களை வந்து சந் திக் கட்டும். கவனமாகப் போய் வாருங் கள்!” என அவுஸ்திரேவியாவிலிருந்து முருகபூதி எச்சரித்தார். தொலைபேசி ஊடாக.

“கவனம்....கவனம்”

ஜூரோப்பியக் குளிரைப் பற்றித்தான் குறிப்பாக டிசம்பர் மாதக் குளிரைப் பற்றித்தான் பலரும் எச்சரித்தனர்.

எனக்குக் கொழும்பிலேயே குளிரத் தொடங்கிவிட்டது. எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம் என்ற மனக் கிலேசம் வேறு.

எனக்கு ஆறுதல் சொன்னவர்கள் இருவர். ஒருவர் கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் மற்றவர் ஸ்ரீதரசிங்.

“பயப்படாதையுங்கோ. 87ல் மாஸ்கோ போனீங்கள்தானே? அதை விடக் கொஞ்சம் குளிரும். பரவாயில்லை. மனசிருந்தால் எல்லாத்தையும்

சமாளிச்சுப் போடலாம். பயப்படும் படியாக ஒன்றும் நடவாது?" என்றனர்.

ஜெயராஜ் தொடர்ந்து சொன்னார். "உங்கட உருவத்தை மாத்திரம் அங்கை மாத்திப் போடாதையுங்கோ. உங்கட எழுத்தாளன் உருவம் அங்கையும் அப்பிடியே இருக்கப் பாருங்கோ. அதை மட்டும் விட்டுவிடவேண்டாம்."

22ந் திகதி வெள்ளிக்கிழமை 6.05க்கு பாரிஸ்க்கு விமானம் புறப்படும் நேரம். அதிகாலையே நானும் மேமன் கவியம் விமான நிலையம் நோக்கி மகனுடைய வாகனத்தில் புறப்பட்டோம். இங்கேயே குளிரத் தொடங்கிவிட்டது.

வாகனத்தில் வழியனுப்ப வாசல்வரை வந்த மகன் தில்பனுடைய துணைவியார் வாசகி என்னுடைய பிரயாண உடையான வேட்டி, நவஷனல் சட்டையைப் பார்த்துவிட்டு ஏதோ அதிசயத்தைப் பார்ப்பது போல வியந்து போனார். மகன்தான் என்னுடைய மாஸ்கோ பயன்தைத் தெரிவித்தவராச்சே. எனவே அதிசயப்படவில்லை.

இப்படியாகத்தான் தன்னந்தனியாக ஒர் எழுத்தாளன் தனது ஜூரோப்பிய இலக்கியப் பிரயாணத்தைத் தொடர ஆரம்பித்தான்.

"என்னுடைய உடையை மேலும் கீழும் பார்த்து அதிசயித்த விமான நிலைய அதிகாரி. எனது பாரிஸ் விமானச் சீட்டைப் பார்த்துவிட்டு" ஆர் யூ கொயிங் ரூ பாரிஸ்?" என நக்கலாகக் கேட்டுவிட்டுச் சொன்னுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

வேட்டியும் சட்டையுமாக - இந்தக் கோலத்தில் பாரிஸ் போகிறானே இந்த மனிதர் எனக் கருதி அவர் சிரித்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

1956ம் ஆண்டு இந்த வேட்டியும் நெஷனலும் தான் பண்டாரநாயக்க மூலம் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்து அரசோக்சியதை அவர் மறந்திருக்கலாம்.

நான்தை மறக்கவில்லை.

"யெஸ். ஜ் ஆம் ஏ டமில்ரைட்டர். ஜ் ஆம் கொயிங் ரூ பாரிஸ்" என அவருக்குப் பதில் சொன்னேன்.

எனது குரவில் இறுமாப்புக் கலந்திருந்தது.

விமானப் பிரயாணம் செய்பவர்கள் நமது ஸ்ரீலங்கன் விமானத்தில் ஒரு தடவை பிரயாணம் செய்து பார்க்க வேண்டும். அது ஒரு அதிசயிக்கத்தக்க சுக அனுபவமாகும்!

சின்ன யாழிப்பாணத்துக் கடைத் தெருவான

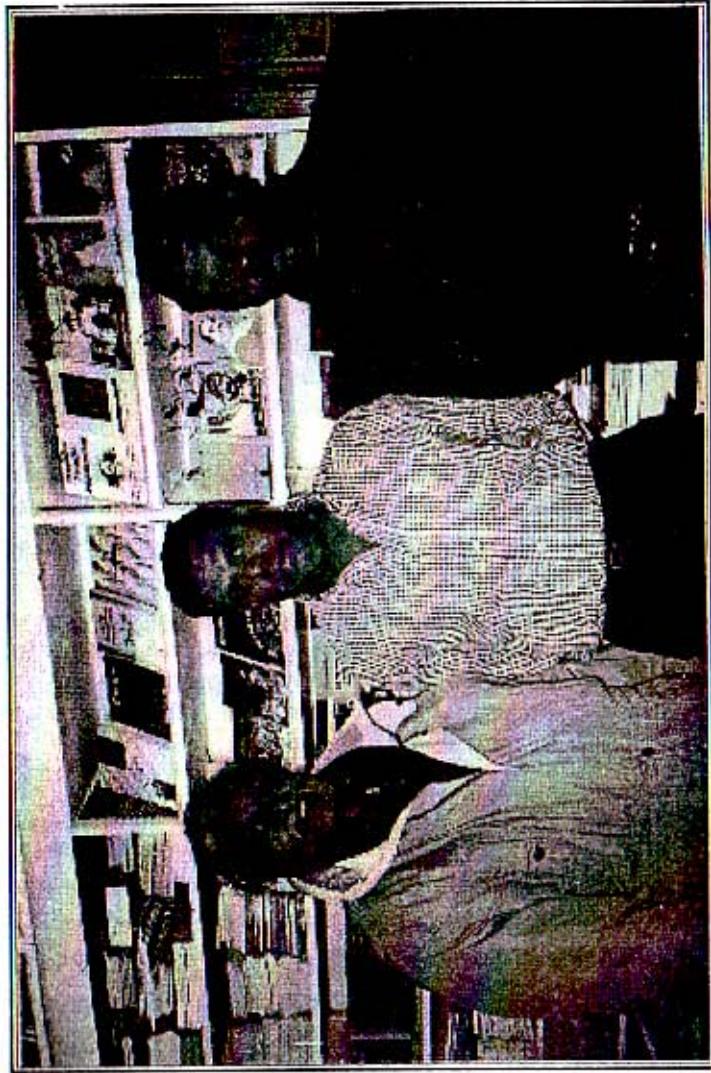
Uலரும் ஜூரோப்பிய மார்க்கிக் குளிர் பற்றித் தந்த தகவல்களால் மிரட்டப் பட்டிருந்த நான், மல்லிகையின் நீண்ட நாள் அபிமானி திருமதி. ஜெயந்தி வினோதனிடம் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசனை கேட்டேன்.

"ஒன்றுக்குமே பயப்பட வேண்டாம். குளிருக்குப் பயப்படாமலிருக்கக் காது, நெஞ்க, கால் பாதம் இம்முன்றையும் எப்பவுமே வெதுவெதுப்பாக வைத்திருக்கப் பாருங்கள். குளிர் உங்களை ஒன்றுமே செய்துவிட மாட்டாது. அங்கு வாழுகின்றவர்கள் எங்களைப் போல மனிதர்கள் தானே?" எனச் சொல்லி உற்சாக மூட்டினார் ஜெயந்தி.

காலைப் பார்த்தேன். கணத்த சப்பாத்துக்குள் கால் மூடுண்டு சரணாக்கியடைதிருந்தது. நெஞ்கைப் புதுக் கம்பளிச் சட்டை கல்விப் பிடித்திருந்தது. அப்புறம் காது - நன்பர் கம்பவாரிதி தனக்கு ஒரு நன்பர் லண்டனில் அன்பளிப்பாகத் தந்துதவிய குளிர் காக்கும் தொப்பியை பிரயாணத்திற்கு முதல் நாளே தனது நன்பரொருவரிடம் கொடுத்தனுப்பியிருந்தார். அதையும் தலை களக்க அணிந்து கொண்டேன். தெளகரியமாக இருந்தது.

விமானத்திற்குள் சற்றுப் பரபரப்பு நிலவியது. விமானம் தரையிறங்கும் நேரம் நெருங்கிவிட்டதற்கான அறிகுறிகள், மெல்ல மெல்லத் தோன்றத் தொடங்கின.

அப்பாடா!

அறிவாஸம் புத்தக நிலையத்தின் உரிமையாளர் சிவநான்.
புஸ்பாசா ஆகியோருடன்.

விமானம் பாரிஸ் மாநகரின் விமான ஒடு தளத்தில் தனது டயர்க் கால்களைப் பதிந்து ஒரு குறிப்பிட்ட தூர்த்திற்கு ஒடிச் சென்று நின்றது. பிரயாணிகள் ஒவ்வொருவராக இறங்கி வர முற்பட்டனர். நான் அவசரப்படவில்லை. வெகு சாவதூனமாகக் கடைசியில் இறங்கினேன். பிரயாணிகளைப் புன் முறைவழுடன் வழியனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்த விமானப் பணிப்பென்களுக்கு ‘வணக்கம்’ எனச் சொல்லி அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்று பாரிஸ் மாநகர மண்ணில் எனது பாதங்களைத் தடம் பதித்தேன்.

அந்த மாபெரும் தேசத்தின் மண்ணில் எனது கால் பட்டதும் குனிந்து அந்த மண்ணைத் தொட்டுக் கும்பிட்டேன். அந்தப் பூமியை வணங்கினேன்.

எனக்கு மிகப் பேரிய திருப்பதி.

‘சமத்துவம், சகோதரத்துவம், கதந்திரம் என்ற முன்று தாரக மந்திரங்களை உலகத்திற்கு நல்கிய பூமி அனு. ‘பிரேரஞ்சுப் புரட்சி’ என்ற உலக மகா புரட்சியை நடத்திக் காட்டி உலகளாவிய உறைங்கும் மக்களுக்கு விடுவைக் காட்டிய மகா தியாகம் செய்த மக்கள் வாழ்ந்த மண் அது. அதையும் தலைவர், என் அறிவை, இலக்கியம் புலமையைச் சேழுமைய்ப்படுத்திய மக்களான பள்ப்யாளிகளைப் பேர்ப்படுத்த பூமியே பிரான்ஸ். அவர்களது காவியச் சிருஷ்டிகளை மொழி பெயர்ப்பில் படித்துத் தெரிந்து கொண்ட எனது இளமைக் கால நினைவுகள் பக்கமையாக என் நெஞ்சில் நிழலாடின.

பாரிஸ் விமான நிலையம் பிரபிப்பு உடைப்புவதாகப் பிரமாண்டமாகக் காட்சி தந்தது. உலகின் பிரமாண்டமான விமான நிலையங்களில் இதுவும் ஒன்று என் என்னை விமானத்திற்குள் சந்தித்த இலங்கை நண்பர் என்றிடம் சொன்னார். பத்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு தடவை ஒரு விமானம் இங்கு தலை இறங்குவதாகவும் அதே போல இங்கிருந்து உலகத்தின் சகல திசைகளுக்கும் பறப்பதாகவும் சொன்னார். அது கிறிஸ்தவ விடுமுறைக் காலமாதலால் விமான நிலையத்தில் ஒரே சுற்றிருள். விசாரணைகள் முடிவடைஞ்சு பிரயாணப் போதியைப் பெற்றுக் கொண்டு விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தேன். குளிர் உறைக்கத் தொடங்கியது.

வாசலில் நண்பர்கள் என்னை வரவேற்கக் காவல் நின்றனர். ஒருவர் என்னை நெஞ்சுங்கி ‘நான்தான் புஸ்பாசன்’எனத் தன்னைத் தானே அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார்.

அடுக்கடி தொலைபேரியில் என்னுடன் உரையாடிய இலக்கிய

ஆர்வலர் இவர். எப்படியும் இந்தப் பாரிஸ் 27வது இலக்கியச் சந்திப்பிற்கு என்னை அழைத்துவிட வேண்டும் என அதிக ஆர்வம் காட்டி மற்றவர்களையும் சம்மதிக்க வைத்தவர். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் நான் மல்லிகை விற்றுக் கொண்டிருந்ததை சில தடவை நேரில் பார்த்திருந்ததாகவும் ஒரு தடவை கண்ணாதிடியில் என்னிடம் ஜம்பது சதம் தந்து மல்லிகை இதழைப் பெற்றுக் கொண்டதாகவும் வாழுற, மனநெகிழ்ச்சியுடன் தோலைபேசியில் என்னிடம் பேசிய புஸ்ராசனை இப்பொழுதுதான் நேருக்கு நேராகப் பார்க்கிறேன்.

அவருடன் மற்றுமிருவர் என்னை அழைத்துப் போகவந்திருந்தனர். இருவரையும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்கனவே சந்தித்திருக்கின்றேன். பரராஜினிங்கம் என்பவர் தொழிற் சங்கத் துறையில் தன்னை ஈடுபடுத்தி உழைத்து வந்தவர். இன்று ஜெர்மனியில் வாழ்ந்து வருமாற். மற்றவர் சந்தாஸ் என்பவர். இவரது மகன், தமிழிலிருந்து ஜெர்மன் மொழிக்கு மொழி பெயர்க்கும் வேலையைச் செய்து வருபவர்.

என்னைப் பிரஞ்சு மண்ணில் நேரில் கண்டதும் தலை கொள்ளாத புஞ்சம் இவர்கள் மூவருக்கும் என்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டனர்.

விமான நிலையத்திலிருந்து காரில் பாரிஸின் ஒரு பகுதியை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

முதலில் நாங்கள் வந்தடைந்து லா செப்பல் என்று இடத்திற்குத்தான். இதைச் சின்ன யாழ்ப்பாணத்தின் கடைத்தெரு எனச் சொன்னார்கள். தெருச் சந்திகளில் நம்ம னபயன்கள் தான். கூட்டம் கூட்டமாக நின்று கடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைப் பெயர்கள் எல்லாம் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தன. இறைச்சிக் கடை, சலூன்கள், நகைக் கடைகள், துணிக் கடைகள், பலவேறு உணவுச் சாமான்கள் விற்கும் கடைகள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களினால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. காரிலிருந்து இறங்கி அந்த வீதியில் நடந்து சென்று மகிழ்ந்தேன். என இதயம் பூரித்துப் புளகாங்கிதம் அடைந்தது.

யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் அது கஸ்தூரியார் வீதியாக இருந்தால் என்ன - ஆஸ்பத்திரி வீதியாக இருந்தால் என்ன - காங்கேசந்துறை ஹோட்டாக இருந்தால் என்ன, மானிபாய் வீதியாக இருந்தால் என்ன - போடி நடையாக மத்தியான உச்சி வெயிலையும் பொருப்படுத்தாமல் 30 சத்திற்கு மல்லிகையை விற்றுத் திரிந்து இலக்கியப் பணி செய்த அந்த மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவா, இன்று உலக கலை இலக்கியத்தின் உச்சப் பூமியின் தலை நகரத்துத் தெருக்களில் காலடிபட நடந்து ரென்று கொண்டிருக்கிறான் என்பதை யோசிக்கும் வேணையில் என உணர்வகளை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

நான் பேராசிரியர்ல்ல, பெருத்த கல்விமானுமல்ல. என்னை அழைத்தவர்கள் கூட மெத்தப் படித்த மகா பண்டிதர்கள்லல, வெகு சாதாரணர்கள். ஹோட்டலில் கோப்பை கழுவுபவர்கள். மேசை துடைப்பவர்கள். நமது ஊரில் ‘கூலி’ என அழைக்கப்படும் வேலைகளை ஜீவனோபாயத் தொழிலாகச் செய்வர்கள். ஆனால் குறையா ஆர்வமும் முயற்சியும் கொண்டவர்கள். இலக்கியப் பற்றும் அதன் மீது தேவ விகாசமும் கொண்டவர்கள். இந்த இளைஞர்கள் தான் பின்னணியில் நின்று என்னை இந்த விழாவுக்கு அழைக்க முன்முயற்சி எடுத்தவர்கள்.

நான் முதன் முதலில் போன இடம் பாரிஸிலுள்ள பிரதானமான தமிழ்ப் புத்தகக் கடை. விளம்பரப் பலகையில் “அறிவாலயம் புத்தகக் கடை” எனத் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தப் புத்தக நிலையமெங்கும் தமிழ் நூல்கள்...அதிலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களது புத்தகங்கள், தனி வரிசையில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. நமது எழுத்தாளர் அந்தனை பேர்களுடைய புத்தகங்களும் அங்கிருந்தன.

பிரமிப்புன் ஒவ்வொரு புத்தகமாக எடுத்து விரித்துப் பார்த்தேன்.

சில ஈழத்து எழுத்தாளர்களது புத்தகங்கள். கொழும்பில் எமது பார்வைக்குக் கிட்டாதவை. கனடா, ஜீரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து சமீக்ஷில் வெளியிடப் பெற்றவை. அட்டை அச்சமைப்பு நேர்த்தியாக வடிவமைக்கப்பெற்ற புத்தகங்கள். அந்தப் புத்தகக் கடை அதிபரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி இளைஞர். சிவதாஸ் என்பது அவரது பெயர். குடும்பத்துடன் பாரிஸில் நீண்ட காலம் வசிப்பதாகச் சொன்னார். அந்தக் கட்டாத்தையே சொந்தமாக விலைக்கு வாங்கிப் புத்தகக் கடை, அதுவும் தமிழ்ப் புத்தகக் கடை நடத்துவதாகச் சொன்ன போது எனக்குப் பாரதியின் தீர்க்க தரிசனம் நினைவுக்கு வந்தது.

“நம்ம நாட்டு எழுத்தாளருடைய புத்தகங்களை நிறையப் பேர் கேட்கிறார்கள். எனக்கு இங்கு மட்டுமிருந்தல்ல, ஜீரோப்பா, கனடாவிலிருந்தெல்லாம் ஓடர்கள் வருகின்றன. ஆனால் கூடச் சுட எங்கடை ஆட்களுடைய புத்தகங்களைக் கொடுக்கத்தான் எனக்கு நேர்காலத்தோட புத்தகங்கள் கிடைப்பதில்லை!” எனக் குறைப்பட்டுக் கொண்டார் சிவதாஸ்.

வெறும் இலங்கை ரூபாயில் விற்பனை செய்யப் பட்டு வந்த நமது ஈழத்து எழுத்தாளர்களது படைப்புகள் இன்று டொலரில் விர்க்கப்படுகின்றன. மார்க்கில், பவுண்டில், ப்ராங்கில் விற்கப்படுகின்றன. எத்தனை பெரிய உணர்வகளை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

மாற்றம் இது! நம்பமுடியுமா இதை?

எங்களது முத்த தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் இதைக் கற்பனை செய்து பார்த்திருப்பார்களா, என்ன? இந்த இடத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். இலட்சக் கணக்கான ரூபா செலவில் நாம் தமிழகத்திலிருந்து தமிழை இறக்குமதி செய்து வந்துள்ளோம். இன்னும் செய்து வருகின்றோம்.

ஆனால் இன்றுவரை ஒரு சில ரூபாவுக்குக் கூட தமிழகம் நமது நூல்கள் கொள்வனவு செய்ததாக இல்லை. வரலாறும் கிடையாது.

இங்கிருந்து தமிழில் வெளிவரும் எதுவுமே வர்த்தக ரீதியாகச் சட்டப்படி தடுக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் நினைவில் கொண்டிருப்பது நமது எதிர்காலச் சந்ததிக்கு மிகவும் நல்லது. தமிழுக்கு மிகவும் நல்லது.

அந்தப் புத்தகக் கடைக்குள் நின்று எமது எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களுடன், தமிழகத்து எழுத்தாளர்களது நூல்களையும் வரிசைக் கிரமமாகப் பார்த்த சமயம் எனக்கு இப்படியான சிந்தனைகள்தான் மனதில் நிழலாடியது.

“ஸமீத்து இலக்கிய வரலாற்றில் நிச்சயமாக உங்களுக்கும் ஓர் அடிமையாக இருந்து விடபெற்றுக் கொண்டிடன்.

விடை பெறுவதற்கு முன்னர் ‘ஸமீத்து எழுத்தாளர் எனது புத்தக நிலையத்திற்கு வந்து போனதற்கு ஓர் அடையாளமாக நமது எழுத்தாளர்களது புத்தகங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வரிசையைப் பின்புலமாகக் கொண்டு நாங்கள் இருவரும் புகைப்படமொன்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்!’ என சிவதாஸ் ஆசைப்பட்டார். பலகோணங்களில் பலரும் படமெடுத்துக் கொண்டோம்.

மணி, நேரம், பசி போன்றவை மாறுபட்டிருப்பதை அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன்.

உணர்வு ரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் இன்னும் நான் கொழும்பில்தான் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். குளிர் மாததிரம் தான் ஜோப்பிய நாட்டை எனக்கு ஞாபகமுடியது.

நாங்கள் சாப்பிட முடிவெடுத்தோம்.

ஜோப்பிய நகரங்களேப் குண்஠ுமீழ் மாநாடுகளை நடைபெற்று வரும்

புலம் பெயர் தமிழர்கள்

‘6’ கலீல்’ என்றொரு தமிழ்ச் சஞ்சிகை பாரிஸிலிருந்து வெளி வந்து கொண்டிருக்கிறது. அச் சஞ்சிகையை ஏற்கனவே நான் படித்திருக்கிறேன். அந்தச் சஞ்சிகையில் கனங்காத்திரமான விஷயங்கள் இடம் பெற்று வருவது எனக்குத் தெரியும். அதில் வெளிவரும் ஆசிரியக் கடிதங்கள் ரொம்பவும் ஆழமானவை. அதில் அடிக்கடி எழுதி வரும் வேஷபா சக்தி, கற்சுறா ஆகியோரைப் பற்றியெல்லாம் இங்கு இலக்கிய நண்பர்களுடன் உரையாடியுள்ளேன்.

“எக்ஸிலை வெளியிடும் ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவர் ஓர் உணவு விடுதி நடத்தி வருகிறார். அங்கு வித்தியாசமான சாப்பாடு சாப்பிடலாம். வாருங்கள் அங்கு போய்ச் சாப்பிடுவோம்!” என எங்களையெல்லாம் அழைத்தார் புஸ்பராசா. எல்லாரும் சாப்பாட்டு விடுதியை நோக்கிச் சென்றோம்.

என்னை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். அவர் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். மல்லிகையை முன்னரே கேள்விப்பட்டிருந்தார். என்னை நேரில் பார்ப்பது இதுதான் முதற் தடவை.

எல்லாரும் உணவுருந்தினோம். முதல் நாளுக்கு முதல் நாள் கொழும்பில் மத்தியாளச் சாப்பாடு. அடுத்த நாள் விமானத்தில் மதிய உணவு. இன்று பாரிஸில் எக்ஸில் நண்பரின் கைப் பரிமாறலின் கவை சேர்ந்த உணவு முன்றும் முன்று விதமான கவை நிரம்பிய உணவுகள். அழைத்து வந்தவர்கள் கூறிக் கொண்டது போலத் தனிச் கவை நிரம்பிய உணவு வகைகளாகத்தான் அவை திகழ்ந்தன. அந்தப் பாரிஸ் உணவைச் கவைத்து உண்டோம்.

நான் தங்கியிருந்த இல்லம் யாழ்ப்பாணத்தில் முன்னர் பூயாலசிங்கம்

புத்தகாலையில், தினசரிப் பேப்களின் விற்பனைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த ராஜன் என்பவருக்குச் சொந்தமானது. சொந்த விடு. சென்ற வருடம் வண்டறுக்குப் போய் வந்த எழுத்தாளர் செங்கை அழியான் இவரைப் பற்றி வியந்து பேசினால் எனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இவரை அவசியம் சந்திக்கும்படி நான் வெளிநாடு போவதற்கு ஆயத்தம் செய்யும் வேளையில் அவர் ஞாபகப்படுத்தியதுண்டு. நல்ல குழந்தை, அவரது வீட்டிலேயே என்னைத் தங்கும் வண்ணம் ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

இரவு என்னைத் தூங்க விடவில்லை. அனாற நன்பர்கள். நேர மாறுபாட்டால் தூக்கம் வரவில்லை. ஒரே கதையளப்புந்தான். பல்வேறு ஊர்களிலிருந்து வந்திருந்த பேராளர்கள் பலர் எனது பேச்சைத்தான் செலிமடுக்க ஆசைப்பட்டனர்.

இவர்களில் கிருஷ்ணா என்ற நன்பர் வெகு கவாரஸ்யானவர். பல அனுபவங்களைச் சமந்து கொண்டு ஜோரோப்பா எங்கும் சுற்றி வரும் ஒரு தலைப் பிழவி. இவர் ஒரு காலத்தில் இலக்கிய உலகில் விதந்து பேசப்பட்ட சிறுகதை எழுத்தாளர் ஸ்ரீதரன் என்பவருடைய சொந்தச் சகோதரன். அண்பாலேயே உருவாக்கப்படுவிட ஓர் உருவம். ஸ்ரீதரன் மல்லிகை எழுத்தாளன். இப்பொழுது அமெரிக்காவில் இஞ்சினியராகக் கடமை புரிகிறார். நானைவரை நேரில் பார்த்து இருப்பு வருடங்கள் இருக்கலாம். நான் மதிக்கும் அந்த ஸ்ரீதரனைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ள ஏற்பாடு செய்து தந்தவர் இந்தக் கிருஷ்ணா என்ற நன்பரே.

எனக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி. ஆனை நேரில் பார்க்காது போனாலும் அன்னாரது குருவைக் கேட்டதில் அலாதியான மகிழ்ச்சி.

“உங்களது எழுத்துத்தறை எப்படி இருக்கிறது? உங்களது சிறுகதைத் தொகுதி ஏதாவது தயாராகவுள்ளதா?” எனக் கேட்டேன் அவரிடம்.

ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன்னரே சிறுகதைத் தொகுதியோன்றைத் தயாரித்து முடித்து விட்டதாகவும் வண்டளியிலுள்ள பந்மநாப ஜயர் அதை வெளியிட்டு வைக்க ஆவன செய்து வருவதாகவும் ஸ்ரீதரன் சொன்னார்.

“அழுத்து இலக்கிய உலகம் இன்னமும் உங்களை மறந்துவிடவில்லை. ஞாபகத்தில் வைத்துள்ளது. நமது நாட்டேப் பத்திரிகைகளுக்கு அவசியம் எழுதுகள்” என அவரிடம் கேட்டு வைத்தேன். அந்த அறையில் நான் தங்கியிருந்த காலத்தில் எனக்குச் சகல உதவிகளையும் செய்து உதவியவர் இந்தக் கிருஷ்ணா என்ற நன்பர்.

இலக்கியர் சந்திப்பில் கலந்து கொண்ட
ஜேர்மானியப் பேராளர்கள்

காலையில் 8.30க்கு விழாவின் முதல் அமர்வு ஆரம்பித்தது. விழாவுக்குரிய களை காலையிலேயே கட்டி விட்டது.

மண்டபம் நிறையக் கூட்டம் நிறையத் தொடங்கிவிட்டது. முன்னர் முன் பின் பார்த்திராதவர்களைத் தங்களைத் தாங்களே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர்.

‘எனக்கு மற்றவர்களின் முகங்களைப் பார்ப்பதிலேயே தனி ஆசை. ஓவ்வொருவரையும் மனக் கமராவினால் படம் பிடித்து நெஞ்சில் பதிய வைத்துக் கொண்டேன். எத்தனை எத்தனை விதமான முகங்கள்-முகங்கள்! முதன் முதலில் சிறு சஞ்சிகை விமர்சனங்கள் இடம் பெற்றன. ‘அம்மா’ சந்தூஸ். ஜேரமனியிலிருந்து வந்திருந்தவர் - இளைஞர். இவர் தனது விமர்சனத்தைச் சபை முன் வைத்தார்.

அடுத்து ‘எக்ஸில்’ அரவிந்த் அப்பாத்துரை பிரான்ஸிலுள்ளவர். அவர் இந்தச் சஞ்சிகை பற்றித் தனது கருத்துக்களைச் சொன்னார்.

இங்கிலாந்திலிருந்து வரவிருந்த வி. சிவலிங்கம் என்பவர் ‘உயிர் நிழல்’ பற்றி விமர்சிக்க இருந்தார். அவர் விழாவுக்கு வரவில்லை. பின்னர் ‘துளிர்’ சஞ்சிகை பற்றிப் பிரான்ஸைச் சேர்ந்த கு. உதயகுமார் கருத்துரையாற்றினார். இவர்களது கருத்துக்களை வெட்டியும் ஒட்டியும் பல கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. விவாதங்கள் ஓவ்வொன்றும் கருத்தாழம் நிரம்பியவைகளாகத் திகழ்ந்தன.

இந்தத் தமிழ் உரைகள் யாழ்ப்பாணத்திலோ அல்லது கொழும்பிலோ, தமிழகத்தின் எந்த ஊரிலுமோ நடைபெறவில்லை. ஜேரோப்பிய நாடோன்றின் தலை நகரில் - பாரிஸில் நடைபெறுவதைக் கண்டு என்றேகம் புல்லரித்தது.

‘புலம் பெயர்ந்தவர்கள் என்ன செய்து கிழித்து விட்டார்கள்?’ எனக் கேட்கும் நக்கல் தொனி எனக்குத் தெரியாததல்ல. இருபத்திரண்டு தடவைகள் ஜேரமனிய மண்ணிலும் மூன்று தடவைகள் பிரான்ஸிலும் ஒரு தடவை இங்கிலாந்திலும் ஒரு தடவை கண்டாவிலும் இலக்கிய மேடையமைத்துத் தமிழில் பேச வைத்தவர்களது சாதனைக்கு நிகருண்டோ என்பதை அவர்கள் என்னிப் பார்க்கட்டும்!

கம்மா வாய்ச்சவடால் அடிக்கலாம். சாதனை செய்வது கடினத்திலும் கடினம். இதைத் தொடர்ந்து ‘உலக மயமாக்கலும் மனித சுதங்திரமும்’ என்ற தலைப்பில் டாக்டர். என். சண்முகரத்தினம் (சமுத்திரன்) என்பவர் உரையாற்றினார். ஆழமான கல்விப் புலமையும் ஆய்வுப் பார்வையும் கொண்ட அவரது உரை முதல்நாள் விழாவுக்குச் சிறப்பாக அமைந்தது

பாராட்டத்தக்கது.

பிற்பகல் அமர்வு இரண்டு மனிக்கு ஆரம்பமாகியது. ‘முன்றாம் உலக நாடுகளும் அவற்றின் மீதான ஏகாதிபத்தியத் தலையீடும்’ என்ற தலைப்பில் தி. உமாகாந்தன் என்பவர் உரை நிகழ்த்தினார்.

அடுத்து ‘டொமினிக் ஜோவாவின் பிரதிகளின் மீதான ஒரு வாசிப்பு’ என்ற கலைச் செல்வனின் உரை நேரமின்மையால் இரண்டாம் நாள் கூட்டத் தொடரில் வாசிக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து ஜேரமனியைச் சேர்ந்த பராஜூமிங்கம் என்பவர் ‘போரும் சமாதானமும்’ என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். முடிவாகத் தமிழகத்திலிருந்து வந்துள்ள எழுத்தாளர் சாரு நிவேதித்தா ‘எதிர் இலக்கியம்’ பற்றித் தனது கருத்துக்களைச் சபை முன் வைத்தார். இவரது கருத்துக்கள் பற்றிப் பல கருத்துக்கள் காரசாரமாக விவாதிக்கப்பட்டன.

முதல் நாள் இலக்கியைச் சந்திப்பு முடிந்ததன் பின்னர் நடுச்சாமம் வரை மண்டபத்தில் குழுமியிருந்த எழுத்தாளர்களும், சுவைஞர்களும் பரஸ்பரம் தங்களைத் தாங்களே அறிமுகம் செய்து கொள்ளுவதிலும், சுக்நலம் விசாரிப்பதிலும், கருத்துப் பரிமாறல் செய்து கொள்வதிலும் அதிக நேரத்தைச் செலவு செய்தனர். முதல் நாள் பரபரப்பு அடுத்த நாள் இலக்கியைச் சந்திப்பை இன்னும் விறுவிறுப்பாக அமைக்க உதவி செய்தது.

இந்த இரண்டு நாள் இலக்கியைச் சந்திப்பை ஒழுங்கு செய்து வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்கப் பொறுப்பேற்று ஏற்பாட்டாளர்களாக இடையறாது உழைத்து ஒப்பேற்றி முடித்தவர்கள் நால்வர். சி. புஸ்பாஶா, கலைச்செல்வன், அசோக், லக்ஷ்மி என்பவர்களே இந்த நால்வருமாவர்.

இலக்கியைச் சந்திப்பு 27வது தொடருக்கு ஒரு நிகழ்ச்சி நிரல் அடங்கிய அழகிய கை நூலோன்றையும் விழாக் குழுவினர் வெளிபிட்டிருந்தனர். அதில் எனது சிறுகதைத் தொகுதியில் வெளிவந்துள்ள ‘பாதுகை’ என்ற சிறுகதையைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிரசரம் செய்திருந்தனர்.

என்னைப் பாரிலிருக் கொண்டத் துறைத் துறையாளர் ஒருவர் சி. புஸ்ராசா
அவருடனும் அவருடைய குடும்பத்தினருடனும்

இ ரண்டாம் நாள் கருத்துறங்கு ஆரம்பமாகியது. முதல் நாளைப் போல ஆரம்பப் பரப்பிபுச் சந்தை அடங்கி, பேராளர்கள் ஆழாளுக்காக கருத்துக்களைச் சபை முன் வைத்து வாதிட்டார்கள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை நாள். அத்துடன் வெளியே கடுங்குளிர் மட்டுப்பட்டிருந்தது. சிதோஷ்ண நிலை வெகு ரம்யமாக இருந்தது. எனவே கவைஞர்களும் பேராளர்களும் மஸ்தபம் நிறையத் திரண்டிருந்தனர். எனக்குப் பெரு வியப்பு. ஜோரோப்பிய நாடொன்றின் தலை நகரில் தமிழுக்கு இப்படியான விழாவொன்று தமிழில் நடைபெறுவதைக் காண எனக்குப் பெருமீத உணர்வு ஏற்பட்டது.

‘நட்சேயின் மூலங்கள் - ஒரு மார்க்கிளி விவரணை’ என்ற தலைப்பில் ஜெர்மனியில் வாழும் தமிழரசன் என்பவர் கட்டுரை படித்தார்.

‘இன்றைக்கான நட்சே தேசியமும் - தேசிய மறுப்பும்’ என்ற தலைப்பில் பிரான்ஸில் வாழும் வின்செட் போல் கட்டுரையில் தமது கருத்துக்களை முன் வைத்தார்.

மற்றும் பிரான்ஸைச் சேர்ந்த வாக்தேவன் என்பவர் ‘நட்சேயும் நட்சேயும்’ என்பது பற்றித் தனது கருத்துக்களைக் கட்டுரை வடிவில் பார்வையாளர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். இம் முன்று கருத்துக்கள் பற்றியும் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது. குடாகவும் கவையாகவும் இவ்விவாதங்கள் தொடர்ந்து சென்றன.

கலீசிமான பேராளர்கள் இவ்விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு தத்துமது கருத்துக்களை முன் வைத்தனர். மதிய உணவு இடைவேளைக்குப் பின்னர் கூட்டம் தொடர்ந்தது.

உணவு இடைவேளை என்பதை விட, பல பிரதோசங்களிலும் இருந்து வந்த இலக்கியச் கலைஞர்கள் கலந்து, விசாரித்து, அளவளாவி, புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொள்வதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட முக்கிய நேரம் என இதைச் சொல்லலாம்.

இப்படியான இலக்கியக் கருத்தரங்கு நடத்துபவர்கள் இந்த ஓய்வு நேரத்தைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்த இடை ஓய்வு நேரங்கள் மிகப் பயனுள்ளனவை. பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு கைத்ததுப் புரிந்து கொள்வதற்கு இந்த நேரம் ஒத்தாசையாக இருக்கும். இக் கருத்தரங்கள் இப்படியான ஓய்வு நேரத்தின் அத்தியாவசியத்தை வெறுவாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

முன் பின் பழக்கமில்லாதவர்களில் அநேகர் என்னை நெருங்கித் தம்மைத்தாமே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். பலர் எனது பெயரையும் மல்லிகையின் நாமத்தையும் ஏற்கெனவே நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தனர். நமது நகர்களில் என்னைச் சந்திக்கவில்லை. கடல் கடந்து தூரத் தொலைவிலுள்ள அந்திய தேசத்தில் தான் எமது சந்திப்பு நிகழ்கிறது என மனச் சங்கடத்துடன் மனம் விட்டு என்னுடன் உரையாடிக் களித்தனர்.

உணவு இடைவேளைக்குப் பின்னர் என்னுடைய உரை தொடங்கியது.

‘சமுத்து இலக்கியத்தில் சிற்றேடுகளின் பங்களிப்பு’ என்ற தலையுத்தான் எனக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. நான் இத்தலைப்பை மாற்றி “இலக்கிய உலகில் நானும் எனது அருபவங்களும்” என்ற தலையில் எனது உரையை அழற்சித்தேன்.

பல நேராக அருபவங்கள், சம்பவங்கள், தகவல்கள் அந்தனையையும் ஒருங்கு சேர்த்து, மொழியைக் குழுத்து ஒரு மனிநேரம் பத்து நிமிடங்கள் நெடிய உரையை நிகழ்த்தினேன்.

என் மனில் நிறைந்த உற்சாகம் பூரிட்டுப் பாய்ந்து விகசித்தது. கருத்துக்கள் வரிசைக் கிரமமாக எனது நாவிலிருந்து வெளிப்பட்டன. வரிசையாக உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் கண்கள் நிறைய நம்பிக்கைகளுடனும் நெஞ்சு நிறைந்த பூரிப்படனும் எனது உரையைச் செவிமுடுத்தனர்.

எனக்கோ படு உற்சாகம். புது உதவேகம்.

உரை நிகழ்த்தி முடிந்ததும் சபையோர் அனைவரும் எழுந்து நின்று கரகோலும் செய்து சிறப்பித்தனர். தோடர்ந்து உரை நிகழ்த்தும்

வள்ளும் கேட்டுக்கொண்டனர். மன்னும் அதே உற்சாகம் குன்றாமல் நாற்பது நிமிடங்கள் பேசினேன்.

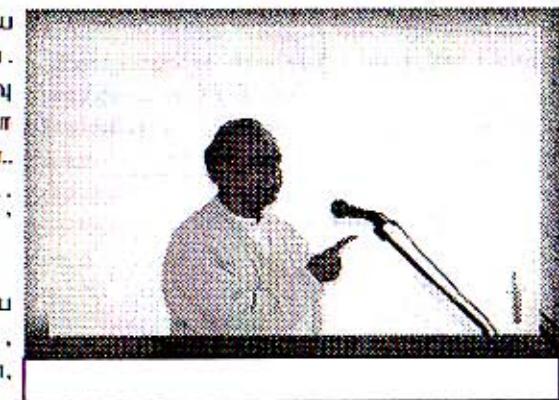
பேச்சு முடிவில் தேநீர் இடைவேளை.

பலர் என்னை மொய்க்கத் தொடங்கினர். சிலர் கட்டிப் பிடித்து என்னைக் கொஞ்சினர்.

“மனாநிறைவான சொற்பொழிவு ஒன்றைக் கேட்டோம். நாங்கள் இதுவரை இந்த விழா சம்பந்தமாகப் பட்டபாடுகளுக்கு இந்தப் பேச்சு ஒன்றே போதும்” என வாயார், மனமாரப் புகழ்ந்து பாராட்டினர்.

நோர்வேயிலிருந்து ஓர் இளம் கவிஞர் என் முன்னால் கண் கலங்கி நின்ற வண்ணம் எனது கரங்களைப் பற்றியபடி சொன்னார்.

“உங்களுடைய பேச்சு என்னுடைய சின்ன வயசை நினைவுடியது. நானொரு மீனவ சமூகத்தவர். என் அப்பா ஒரு மீன்பிடிகாரர். நாவாந்துறை எனது ஊர். உங்களது பேச்சைக் கேட்டபோது நான் பிடியே அழுதிட்டேன். எவ் வளவு உணர்ச்சிகரமாகப் பேசினார்கள்.. ஜேயோ..... ஜேயா ! ” என்றார்.

என்னுடைய
கச் சிதி மான்,
சொற்செட்டாள்,

மன உணர்வைத் தூண்டி விடத் தக்கதான உரைகளை நேரில் கேப்பவங்கள் பலர், அழக்கடி சொல்லக் கேப்புருக்கிறேன். “ஏரங்பவும் உணர்ச்சிகரமாகப் பேசினார்கள். எங்களை மாந்திரமல்ல, உங்களையும் உணர்ச்சிக்கு ஆட்படுத்திவிட்டார்கள்!” என்பார்கள்.

அவர் கருக்குச் சொன்னதையே உங்களுக்கும் இங்கு சொல்லுகிறேன். நான் மேடைகளில் உரையாற்றும் பொழுது எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலுமே உணர்ச்சிவசப்படுவதில்லை.

ஒரு மேடைப் பேச்சாளன் கேட்போரை உணர்ச்சி வசப்படுத்த வேண்டுமே தவிர. அவன் உணர்ச்சி வசப்படக் கூடாது.

மேடையில் பேசும்போது தரமான பேச்சாளன் உணர்ச்சி வசப்படுவானேயானால், வார்த்தைகள் இடறும். பேசுக்கொன்னை தட்டும். தொடர் சிந்தனை அறுந்துவிடும். பேசுக்குத் தடைபடும். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ சங்கடங்கள் இடையிடையே தலைகாட்டும்.

கேட்பவர்களை உணர்ச்சி வசப்படுத்துவதற்காக நான் உணர்ச்சி கொண்டவன் போல உரையாற்றுகின்றேனே தவிர, நான் உணர்ச்சிக்கு ஆட்டுவதில்லை.

பாரிஸில், பேல்லினில், லண்டன் மாநகர்களில் எல்லாம் என்னுடைய பேசுக்கள் எல்லாமே வெகு, வெகு சிறப்பாக அமைந்தன என்பதில் அவர்களை விட நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

தேநீர் இடைவேளைக்குப் பின்னர் நூல்களின் அறிமுக அரங்கம் இடம் பெற்றது. யமுனா ராஜேந்திரன் மொழி பெயர்த்த ‘எனக்குள் பெய்யும் மழை’ என்ற நூலை பிரான்சைச் சேர்ந்த அருந்ததி என்பவர் விமர்சித்துக் கருத்துக் கொண்டார். தொடர்ந்து அ. தேவதாஸன் ‘சமதரும் போதினி’ என்ற ககன், ஷோபா ஷக்தி ஆகியோர் தொகுத்த நூலை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தினார். முன்றாவதாக யமுனா ராஜேந்திரன் தொகுத்த ‘புலம் பெயர் சினிமா’ நூலை வசந்த ரூபன் விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டார். அடுத்து கவிஞர் சேரனின் கவிதைத் தொகுதியான ‘நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு’ நூலை, என்னை அழைப்பதற்கு முன்னோடியாக நின்று சகலதும் செய்துதவிய சி. புஸ்பராஜா விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டு ஆய்வு செய்தார். இறுதியாக ஜெர்மனியிலிருந்து வந்திருந்த பேராளர்களில் ஒருவரான ந. கீந்திரன், திருமாவளவன் எழுதிய கவிதை நூலான ‘பளி வயல் உடலு’ என்ற புதிய வெளியிட்டைப் பற்றித் தனது கருத்துக்களைச் சபையோர் முன் வைத்தார்.

விமர்சகர்கள் சபையோர் முன் வைத்த கருத்துக்கள் பற்றிச் சாதக பாதகமான அபிப்பிராயங்கள் பின்னர் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்பட்டன.

அலுப்புச் சலிப்பில்லாமல் இரண்டு நாட்களாகத் தொடர்ந்து நடந்த இந்த 27வது இலக்கியச் சந்திப்பு. அடுத்த 28வது இலக்கியச் சந்திப்பை நோர்வே நாட்டில் நடத்துவதென்ற இறுதி முடிவுடன் முற்றுப் பெற்றது.

ஓ! நாவிள்வட்க்கு வெள்ளிக்கிழமை எல்டெல்லோ நிலைச்சன்

ரண்டு நாட்களாக வெகு சிறப்பாகவும் காரசாரமாகவும் நடைபெற்ற ஐரோப்பியப் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தா ஸர்களின் 27வது சந்திப்பு நிறைவு பெற்ற பின்னர் பிரியாவிடை நிகழ்ச்சி ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. மண்டபத்தில் தேநீர் அருந்திய வண்ணம் ஒருவரை ஒருவர் அவணைத்து விடைபெற்றனர். பலர் ஐரோப்பாவின் பல தேசங்களிலிருந்து வந்திருந்த பல பேராளர்கள், பிரான்ஸிலிருந்து பல பிரதேசங்களின் பிரதிநிதியாக மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பலர், ஒவ்வொருவராக விடைபெற்றுக் கொண்டனர். ஜெர்மனியில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் கருணாகரமுர்த்தி என்னை கட்டிப்பிடித்தார். இவர் கடந்த வருடம் இலங்கை வந்திருந்த போது மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கும் வந்திருந்தார்.

“பாஸ்போட்டை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தார்கள். கூடிய சீக்கிரம் உங்களை ஜெர்மனிக்கு அழைக்க விரும்புகிறோம்” எனப் பயணத்துக்கு கொடி காட்டி விட்டுச் சென்றார். “எங்களை விடப் பாரிஸ்காரர் புத்திசாலிகள். அவர்கள் முந்தி விட்டார்கள்!” என்றார்.

பாரிஸிலிருந்து வெளிவரும் ‘எக்ஸில்’ என்ற இலக்கிய சுஞ்சிகையில் எழுதி வரும் வேஷபாசக்தி, கற்கறூ என்ற இரண்டு இளைஞர்களும் மண்டபத்திலேயே பல்லரை அறுஙி மல்லிகைக்காகக் கொஞ்சம் பிரான்ஸ் பிராங் சேகரித்து அன்பளியாகத் தந்துதலிய பின்னர் விடை பெற்றனர். நான் எடுத்துச் சென்ற எனது புத்தகங்களை என்னுடைய கையெழுத்துடன் வாங்க ஒரு கூட்டம் முன்னியிட்டதது. நான் கொழும்பிலிருந்து பாரிஸ் புறப்படும் முன்பே தமக்குப் புத்தகங்கள் தேவை எனப் பல இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்னிடம் வேண்டுகோள் விடுதிருந்தனர்.

ஆனால் விமானத்தில் இருபது கிலோ மாத்திரமே அனுமதிப்பார்கள்.

இரண்டாரு கிலோ - கூட ஏற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் நன்பாகளின் வேண்டுகோளை ஏற்றால் நானோரு புத்தகக் கடையைத் தான் அங்கு இறக்குமதி செய்ய வேண்டியிருக்கும்.

எனவே பாரிஸிற்கென்று ஒரு பகுதி, பெர்லினுக்கென்று ஒரு பார்சல், லண்டனுக்கென் ஒரு செற் எனப் புத்தகங்களை ஒதுக்கிக் கொண்டே இங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

பெர்லின், லண்டன் போன்ற அங்கங்கே வசிக்கும் இலக்கியச் சுவைஞர்களல்ல, பாரிஸிற்கு பல பிரதேசங்களிலுமிருந்து மட்டுமல்ல, பல ஜூரோப்பிய நாடுகளிலுமிருந்தும் போளர்களாக இலக்கிய விழாவிற்கு வந்திருந்தனர். எனவே பாரிஸிற்கு வந்திருக்கும் சுவைஞர்களுக்கு இதில் சலுகை காட்ட வேண்டும் எனச் சிலர் வாதாடினர்.

ஏராளமானவர்கள், நான் சற்றும் எதிர்பார்க்காத அளவில் என்னுடைய நூல்களை டாலர், பிராங்க், மார்க், பவுண்ட் எனத் தந்து வாங்கினர். இன்னும் இன்னும் கேட்டனர். குறிப்பாகச் சுயசரிதை நூலைத் தேடி வாங்கினர். வெறும் முப்பது சதத்திற்கு யாழ்ப்பானது தெருக்களிலும் பஸ் நிலையத்திலும் கொழும்பில் செட்டித் தெரு, செக்கட்டித் தெரு, ஆட்டுப் பட்டித் தெரு, ஆண்டவால் முடுக்கெல்லாம் திரிந்து மல்லிகையைக் கடந்த காலத்தில் விற்று வந்தவன் தான் இந்த மல்லிகை ஆசிரியர்.

இப்படி விற்று வரும் வேளைகளில் ஒரு நாள் யாழ்ப்பானம் ஸ்ரான்லி வீதியிலுள்ள ஓர் இரும்புக் கடைக்குச் சென்று மேசையில் இருந்தவரிடம் மல்லிகையை நிட்டினேன். வீதிக் கடைத் தெருவில் இயல்பாக நான் செய்யும் வேலைகளில் இதுவும் ஒன்று. மேசையில் இருந்தவர் கழுத்தைத் திருப்பி “இந்தாய்பா! இன்டைக்கென்ன கிழமை?” என உரத்த குரவில் கேட்டார்.

“இன்டைக்கோ.....இன்டைக்கோ.....” எனக் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டு அந்தப் பணியாளன் “இன்டைக்குப் புதன்கிழமை!” என்றான் உள்ளிருந்து.

“ஓ...! நானின்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை?” என அவர் கேட்ட போதே எனக்கு அவர் கேட்டதன் உட்குத்திரம் விளங்கிவிட்டது. வெள்ளிக்கிழமை பிச்சைக்காரர்களுக்குப் பிச்சையிடும் தினம்.

“இன்டைக்கு வாங்கேலாது. போயிட்டு வேறு நாளைக்கு வாருங்கோ பாப்பம்!” என்றார் கடை முதலாளி.

இத்தகைய கசப்பான அநுபவங்களை மல்லிகை விற்பனை மூலம்

பெற்றுக் கொண்டு, எனது மனதைப் பண்படுத்தி வந்தவன் நான். எனது நேரமையான உழைப்பு அன்று எனது புத்தகங்களுக்கு இலங்கை ரூபாயிலல்ல, ஜூரோப்பிய, அமெரிக்க பண நோட்டுகளை வாங்கித் தரும் அளவுக்கு என்னை உயர்த்தியதை அநுபவ பூர்வமாக உணர்ந்தேன். மனசு விம்மியது.

அடுத்த நாள் கிறிஸ்மஸ்.

கிறிஸ்மஸ் தினத்தில் நான் ஜூர்மனியத் தலை நகரில் இருக்க வேண்டும். நாளை மறுநாள் பெர்லினில் நடைபெறவள்ள ‘மல்லிகை மாலை’ இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதாக விளம்பரம் படுத்தியிருந்தனர் ஈழத்துத் தமிழர் நலன்புரிக் கழகத்தினர். நான் கொழும்பிலிருந்து பாரிஸ் புறப்படுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்னரே எனது மகள் (பிரேமா) பெர்லினிலிருந்து என்னுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தாள். மருமகன் ராஜகுலேந்திரன் பெர்லினில் ஒரு பேயர் கம்பனியில் வேலை பார்த்தார். 1982ல் ஜூர்மனி போனவர்கள். விநோத், வினித் என இரண்டு பேரன் பேத்திமார்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பேரனையும் பேத்தியையும் அவசியம் பார்க்க வரவேண்டுமென மகள் பிரேமா தொலைபேசியில் வற்புறுத்திச் சொல்லியிருந்தாள். குடும்ப விவகாரமல்ல, எனது ஜூரோப்பியச் சற்றுப் பிரயாணம். இது இலக்கியச் சுற்றுலா. அதிலும் இலக்கிய அன்பர்கள் தமது உழைப்பையும் பணத்தையும் செலவழித்து என்னை அழைத்திருக்கிறார்கள். நான் அப்பன் - மகள் உறவு கொண்டாட அங்கு உரவில்லை என பெர்லின் உறவு சாத்தியப்படாது எனப் பதிலளித்திருந்தேன். ‘முடியுமானால் என்னை அழைத்திருக்கும் புஸ்பராஜா அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பாருங்கள்’ என ஆலோசனையும் கூறியிருந்தேன்.

மகள் பிரேமா பெர்லினிலிருந்து இவ்விழாவுக்குப் பேராளராகவும் விழாவுக்கு உறுதுணையாகச் செயல் பட்டவர்களில் ஒருவருமான கசீந் திரநுடன் தொடர்பு கொண்டு, பெர்லினில் ‘மரிய பிரைடன்’மண்டபத்தில் இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டாள். விமான டிக்கட்டும் அனுப்பிவைவத்திருந்தாள்.

இந்தச் சுசீந்திரனைப் பற்றி நானறிந்த தகவல்களைச் சொல்வது நல்லது என்றே நினைக்கின்றேன்.

ஜூர்மனியிலும் உலகின் எந்த முலையில் எந்தவொரு தமிழ் இலக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் முன்னின்று பாடுபடுவர். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் கொழும்பு வந்திருந்த சமயம் மல்லிகைக்

காரியாலத்திற்கு வந்திருந்தார்.

அவர் ஒரே தமாஷ் பேர்வழி. சென்ற ஆண்டு செப்டம்பரில் சென்னையில் மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற ‘தமிழ் இனி..... 2000’ இலக்கிய விழாவுக்குப் பேராளராக வந்திருந்தார். “கூடிய சீக்கிரம் உங்களைப் பாரினில் சந்திப்பேன்” என் முன்னரே எனக்கு அறிவுறுத்திச் சென்றிருந்தார்.

எனவே நிகழ்ச்சி முடிந்த அன்றிரவே நான் பெர்லின் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமானேன். நான் பிரயாணத்திற்குத் தயாரானேன், என்பதை விட, சீந்திரன் என்னைத் தயார்படுத்திவிட்டார். அன்று இரவு முழுவதும் ஒரே இலக்கிய சம்வாதம்தான். நண்பர்கள் இரவு என்னைத் தூங்கவிடவில்லை.

விற்ந்தால் கிரிஸ்மஸ், பேரில்லுக்குப் போகவேண்டும். பாரினிலிருந்து ஒன்றரை மணிநேர விமானம் பயணம். விமான நிலையத்திலிருந்து ஒரு மணி நேரப் பயணம் மகள் வீட்டுக்கு. இந்தக் கிரிஸ்மஸ் தினத்தில் மகள், மருமகன், பேரப்பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்திருக்கப் போகின்றேன் என்ற மனக்களிப்பு வேறு.

நானும் சராசரி மனிதன் தானே! எனக்கும் அடிமள ஆடைகள் இருக்காதா என்ன? சீந்திரன் வழிகாட்ட பெர்லின் விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கினேன். எங்கும்.... எங்கும் பனி பெய்து கொண்டிருந்தது. விமானம் ஒடுபோதையில் நின்றதும், நிலையத்திற்குச் சற்றுத் தூரம் நடந்து செல்ல வேண்டும். பாதைக் கரையெங்கும் பனி பெய்து கொண்டிருந்தது. பாதைக் கரையெங்கும் பனி வெள்ளைப் பஞ்சப் பொதியாகத் திரண்டு காட்சி தந்தது. நான் பனியை சினிமாவில் பார்த்திருக்கிறேன். படித்திருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் பார்ப்பது இதுதான் முதற் தடவை. நான் பள்ளிச் சிறுவனைப் போல அந்தப் பஞ்சப் பனியை அள்ளி முகம் முழுவதும் அப்பிக்கொண்டேன். பின்னால் வந்த பிரயாணிகள் என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

யுத்துகால நிலையுக்குடன் யீர்லீன் ஃபூட் பாரானூமன்றத்தில்

பெ ரலின் விமான நிலையத்தில் இறங்கி வெளியே வந்தோம், நானும் சீந்திரனும் வெளியே மகள் பிரேமாவுடன் கணவரும், பேரன் வினோத்தும் வந்திருந்தனர். சீந்திரனின் மனைவியும் அவர்களுடன் வந்திருந்தார். அன்று கிரிஸ்மஸ் தினம். தன்னைத் தேடித் தனது அழைப்பை ஏற்று பெர்லின் நகரில் உள்ள தனது வீட்டுக்கு வந்ததில் மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் பெரிய புஞ்கம் என்னைக் கண்டதும் மகள் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார். கண் கலங்கினாள். நீண்ட இடைவெளிக்கு அப்பறம் சந்திக்கிறோம். பேரன் வளர்ந்திருந்தான். என்னை விசித்திரமாக ஓர் அந்தியனைப் போலப் பார்த்தான்.

அவனது தோளின் மீது கைகளைப் போட்டு அணைத்த வண்ணம் காரில் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டேன். இறங்கும் போது “தமிழ்.....! தாத்தா கவனம்! வழியில் பனி சறுக்கும். விழுந்து போகாமல் இறுக்கிப் பிடிச்கக் கொண்டு வா” என மகனிடம் சொன்னாள் என மகள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நான் கொழும்பிற்குக் குடி பெயர்ந்ததும் எனது இன்னொரு மகள் தொலைபேசியில் மகன் திலீபனுக்குச் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ‘தமிழ் அப்பா’ கவனம். கொழும்பிலை அவரைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்... கவனம்..கவனம்..!’ என ஜூந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் தொலைபேசியில் மகனுக்குச் சொன்னதை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அன்று கிரிஸ்மஸ் தினமானபடியாலும், நான் இன்று வீட்டிற்கு வர

இருப்பதை முன்னரே அறிந்து வைத்திருந்த காரணத்தாலும், இனசனன் சொந்தக்காரர்களும் மற்றும் என்னை முன்னரே கேள்விப்பட்டிருந்த இலக்கிய அபிமானிகளும் மகள் வீட்டில் வந்து குழுமியிருந்தனர். எல்லோரையும் சுகநலம் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். எனக்கோ தொடர் பிரயாண அலுப்பு. ஆனால் மகள் தூங்கக் கூட விடவில்லை. ஒரே கதைதான்.

“உங்களைப் பற்றி அந்தக் காலத்திலை எங்கட சொந்தக்காரர்களைப் போல ரொம்பக் குறைவாகத்தான் நினைச்சிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனா உங்களுக்கு இப்பீட்டிப் புகழ் என்றதைப் பார்க்கிற போது எனக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. எல்லோருமே உங்களைப் பற்றித்தான் விசாரிச் வண்ணம் இருக்கினம். ஜ்வாவின் மகள் நீங்கள் தான் எண்டு ஏன் எங்களுக்கு முன்னமே சொல்லி வைக்கேல்லை? இந்த நாட்டிலை இருந்தல்ல, கவீஸ், நோர்வே, டென்மார்க்கிலை இருந்தெல்லாம் டெலிபோன் போட்டுக் கேட்ட வண்ணமே இருக்கினம். கவீஸிலை இருந்து ரஞ்சி என்பவர் ஸப்டியாகிலும் உங்களை கவீக்கு எடுத்துவிட வேண்டுமெனக் கேட்ட வண்ணமே இருக்கிறார்! இங்கைபெல்லாம் உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட புகழ் இருக்குதென்டு நான் கனவிலை கூட நினைச்சுப் பார்த்ததில்லை! என ஒரே புராணமாக இருந்து, இரவு நெடுநேரம் வரை.

அடுத்த நாள் சாயங்காலம் தான் கூட்டம்.

மல்லிகை மாலை என்ற பெயரில் அந்த இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

காலையில் காரில் மகள் குடும்பத்தினருடன் பெர்லின் மாநகரைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன். ஒரே பனி, மூடு பனி, வீதியெங்கும் பனி படர்ந்திருந்தது. தெருவில் பனியை அப்புறப்படுத்தும் இயந்திரங்கள் பனியை அகற்றப் பாதைகளைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. முதலில் பெர்லின் கவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். அந்தப் பிரபலம் வாய்ந்த சுவர் இடுக்கப்பட்டு அகற்றப்பட்டிருந்தாலும் அதன் ஏச்சங்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அதன் ஞாபகாரத்தமாக நானும் எனது பேரனும் புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டோம். பொலின் மாநகர் ரவ்ய, அமெரிக்க, பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு அரசாங்கங்களுக்கு ஆப்படிருந்ததைச் சாட்சியம் கூறும் சில காட்சிகளையும் அவுதானித்து மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டேன்

ஒரே குளிர். நடுநடுங்க வைத்தது. அப்படியே பாரானுமன்றத்திற்குப் போனோம். கிறிஸ்மஸ் காலமானபடியால் பார்வையாளர்களால் நிரயிர வழிந்து மண்டபம். இரண்டாம் யுத்த காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

யங்கிலகம் பந்து

44

ஹிட்லர் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் உலகமே பயத்தால் நடுங்கியதை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன். பாரானுமன்றத்திற்கு வெளியே பரந்த உயர்ந்த கருங்கல் மேடையிருந்தது. அந்த மேடையில் நின்று தான் ஜெர்மனியச் சர்வாதிகாரி ஹிட்லர் தனது படைகளின் அணிவகுப்பைப் பார்வையிடுவானாம். கொயவலங், ரோமல் என்ற பெயர்கள் என நினைவில் வந்து போயின. V1-V2 என்ற யுத்த விமானங்களின் இரைச்சல் என காதுகளில் கேட்பது மாதிரியான ஒசையை உணர்ந்தேன்.

ஹிட்லர் அன்று படையினருக்குச் சலுட் அடித்த அந்தக் கல் மேடையில் அதே இடத்தில் நின்று நான் புகைப்படமெடுத்துக் கொண்டேன். இப்படி இந்தப் பெர்லின் மாநகருக்கு வந்து ஹிட்லர் நாஸூ அஷு இடத்தில் நின்று படமெடுத்துக் கொள்வேன் என யாராவது சோதிடம் சொல்லியிருந்தால் கூட நான் நம்பியிருக்க மாட்டேன்.

சொண்டுக்குள் சிரித்து வைத்திருந்தேன். வழியில் ஒரு மாதா கோயிலைப் பார்த்தோம். அக்கோயில் யுத்த காலத்தில் எதிரிகளின் விமானத்தாக்குதல்களால் கோபுரம் பாதிக்கப்பட நிலையில் இன்னும் ரா. சி தந்தபடி இருக்கிறது.

இரண்டாவது யுத்த ஞாபகச் சின்னமாக அதைப் புதுப்பிக்காமல் அப்படியே வைத்துள்ளனர். அந்தக் கோயிலின் மாதிரிச் சின்னத்தை பக்கத்தேயுள்ள வியாபாரக் கடையில் விற்பனைக்கு வைத்திருந்தனர். தான் சிறுக்க் சிறுக்க் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டு எனது பேத்தி ரீதி அந்தப் போருளைத் தனது ஞாபகமாகப் பேரும் பேசி வாங்கித் தந்தாள்.

இப்படியன் எழுது புதுத் தலைமுறையினர் தாங்கள் வாழும் நாட்டின் மொழியை வெகு சரளமாகப் பேசுவதைக் கண்டபோது எனக்குப் பெருவியப்பு ஏற்பட்டது.

தொடர்ந்து பெர்லின் மாநகரை வலம் வந்தோம். ஐரோப்பாவின் நட்டசூ மையம் என்றொரு இடம் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே நீரினால் இயங்கும் ஒரு சர்வதேச மணிக்கூடு வைக்கப்பட்டுள்ளது. பல ஐரோப்பியச் சுற்றுலாப் பிரயாணிகள் சுற்றி வரக் குழுமியிருந்து கடைகளில் வாங்கி வைத்திருந்த உணவுப் பொருட்களை மெல்ல மெல்லச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பல வகை உடைகள். பலவகை முகங்கள். பல வகையான உருவ அமைப்புக்கள் கொண்ட மனிதர்கள்..... எனக்கு மக்களின் முகங்களைப் பார்ப்பதிலேயே அலாதியான ஆசை. பார்த்து ரசித்தேன்.

யங்கிலகம் பந்து

45

பாராளுமன்றத்திற்கு அன்றையில் மிகப் பிரமாண்டமான மியூசியம் போட்டு கொடுக்கிறானாலோ இருந்தது. ஓரிட்லர் காலத்து மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளின் புலைட்டு சப்ளீ அங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அங்காட்சிச்சாலையிலுள்ள புகைப்படங்களைப் !ார்க்கு முடிக்கவே நீண்ட நேரமெடுத்தது.

சாயக்காலம் இலக்கியச் சந்திப்பு வேறு இருந்தது. எவ்வே மதிய உணவின் பின் ஒய்வெடுத்தால் தான் பின்னேரக் கூட்டத்தில் பரபரப்பில்லாமல் கயமாக உரை நிகழ்த்தலாமென்ற முன் யோசனையுடன் நாங்கள் அனைவவரும் வீட்டை நோக்கிப் பயணமானோம்

Lகனுடைய வீட்டுக்கு அன்றையில் தான் கூட்டம் நடக்கும் மண்டபம் அமைந்திருந்தது. நடந்து போகும் தூரம். மாதா கோபியுக்குச் சொந்தமான அந்த அழகான மண்டபம் சகல வசதிகளுடனும் விளங்கியது. மாதா கோபில் குருவாளவர் இலக்கிய ஆர்வமிக்கவர். அந்திலும் தமிழர்களின் தொன்மையான கலாசார பண்பாடுகளை மதிப்பீடு. கொரவிந்துப் போற்றுபவர்.

இந்த இலக்கியமாலைப் பொழுது நிகழ்ச்சியிலும் அவர் கலந்து கொள்வதாக வாக்குக் கொடுத்திருந்தார். இறுதி நேரத்தில் ஏற்பட அவசர வேலை காரணமாக அவர் இவ் விழாவில் கலந்துகொள்ள இயலாமல் போய்விட்டது.

இந்த இலக்கிய மாலை விழாவின் போது மண்டபம் பார்வையாளர்களினால் நிறைஞ்சு காணப்பட்டது. பேர்வினிலிருந்து தமிழ் ஆர்வவர்கள், கலவனுர்கள் இவ்விழாவில் பங்கு கொள்ள வந்திருந்தனர்.

என்னைப் பாரிஸிலிருந்து அழைந்து வந்த நண்பர் கசீந்திரன் தான் இந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமேதாங்கினார். பாரிஸில் நடந்த 27வது இலக்கியச் சந்திப்பில் நடந்த கவையான இலக்கியத் தகவல்களை நகைச்சுக்கவை கலந்து பேசிச் சபையோரை உற்சாகப்படுத்தினார் கசீந்திரன். 'அழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் எனது அழுபவங்கள்' என்ற தலைப்பில் கூமார் ஒன்றரை மனித்தியாலங்கள்

நான் உரையாற்றினேன். மாலை சுமார் 4 மணிக்கு ஆரம்பித்த இந்த மல்லிகை மாலை இலக்கியக் கூட்டம் முடிவடையும் போது இரவு எட்டரை மணியாகி விட்டது.

வெளியே பனி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் பிறந்த முன்று மாசுப் பச்சிளை குழந்தையைத் தோளில் அணைத்துப் பிடித்த வள்ளைம் ஒரு தமிழ்ச் சகோதரி எனது பேச்சை வெகு உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சகோதரி பாரம்பரிய இலக்கியக் குடும்பத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்துப் பின்னர் ஜெர்மனியில் வாழக்கைப்பட்டவர் எனப் பின்னர் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.

பாரிஸ் இலக்கியச் சந்திப்பில் நிகழ்ந்தது போலவே, இங்கும் என்னுடைய நூல்களை வாங்கப் பலர் போட்டு போட்டு முன்வந்தனர். இப்படிப் போட்டி போட்டுப் புத்தகங்களை வாங்கி மகிழ்ந்தவர்களில்/ சிலர் என்னிடம் ஈழத்து இலக்கியங்களின் இன்றைய நோக்குப் போக்குகள் பற்றியும் விரிவாக விசாரித்து அறிந்து கொண்டனர்.

அடுத்த நாள் ‘பிராங்பெட்’ நகரத்தில் நடைபெறும் கூட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். இதுவும் ஜெர்மனியில் பிரபலம் பெற்ற நகரங்களில் ஒன்று. அந்தப் பிராங்பெட் நகரத்திலிருந்து தான் திரும்பவும் பாரிஸ் செல்ல வேண்டும். விமான டிக்கட் பிராங்பெட் - பாரிஸ் என எடுத்திருந்தனர். குழிநிலையும் பனிப் பொழிவும் பிராங்பெட் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள என்னை அனுமதிக்கவில்லை. எனவே தொலைபேசி மூலம் பிராங்பெட் இலக்கியச் சந்திப்பை ரத்துச் செய்துவிட நண்பர் கசீந்திரனுக்கு ஆலோசனை கூறினேன். அவரும் அப்படியே செய்தார்.

பாரிஸிலிருந்து என்னைப் பெர்வினுக்கு அழைத்து வந்து சிறப்பான ஒர் இலக்கியக் கூட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்த நண்பர் கசீந்திரனின் பெருமையை நான் அந்த நகரத்தில் வசிக்கும் தமிழ் மக்களினது வாய் வார்த்தைகளில் கேட்டறிந்து பெருமைப்பட்டேன்.

“இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு ஒரு கிழமைகூட என்னோட தங்காமல் இப்பிடிக் கெதியாய்ப் போகிற்கலே!” என மகள் பிரேமா ஆதங்கப்பட்டாள். பலர் வீட்டுக்கு அழைத்தார்கள். பலர் ‘உங்களுடன் ஆருதலாகக் கதைக்க வேண்டும்’ எனச் சொன்னார்கள். நான் தொடர்ந்து பிரயாணம் செய்து கொண்டேயிருந்தேன். காரணம் எனக்குப் பிரான்ஸில் தங்கியிருக்கத் தந்த விசா எட்டே எட்டு நாட்கள். எனவே திரும்பிப் பாரிஸ் சென்று அங்கிருந்து அடுத்த நாள் நான் லண்டன் மாநகருக்குச் சென்றுவிட வேண்டும்.

லண்டனில் தங்கியிருக்க எனக்கு ஆறு மாத விசா இருந்தது. அன்று இரவுக் கூட்டம் முடிந்ததும் நான் எல்லோரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டேன். சிலரிடம் எனது இயலாமையையும் விளங்கப்படுத்திச் சொன்னேன்.

அடுத்த நாள் காலை பெர்வினில் இருந்து ரயிலில் பிரயாணப்பட்டுப் பிராங்பெட் நகர் வந்து சேர்ந்தேன். அந்த ரயில் நிலையத்தில் பாரிஸில் இலக்கிய விழாவில் சந்தித்த நண்பர்களான கிருஷ்ணாவும் பாரதியும் வந்திருந்தனர். இந்தப் பாரதி என்பவர் கவிஞர் ஜெயபாலனின் சகோதரர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரெயில் நிலையத்தில் என்னைச் சந்தித்த இந்த இரண்டு நண்பர்களும் விமான நிலையத்திற்கு நேரே போகும் ரெயிலைப் பிடித்து என்னை பிராங்பெட் விமான நிலையத்திற்கு அழைத்து வந்து விமானமேற்றி விட்டனர்.

ஒரு வழியாக மறுபடியும் பாரிஸ் விமான நிலையத்தை வந்ததைந்தேன். வெளியே இலக்கிய ஆர்வலர் அசோக்கும் நண்பர் புஸ்பராஜனும் என வருகைக்கெனக் காத்திருந்தனர். என்னை வரவேற்க வந்த இந்த அசோக் என்பவர் தான் - ஆரம்பகாலத்தில் என்னை இவ் விழாவுக்கு வருவதற்கு முதன் முதலில் கடிதம் எழுதி என்னை அங்கு வருவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவர். ஆழமான இலக்கிய அரசியல் அறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர். நல்ல இதயம் படைத்தவர்.

கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த இவருடன் பேசுவதே ஓர் ஆரோக்கியமான அநுபவமாகும். நிறையப் படிப்பவர். ‘செல்வி’ என்றொரு புரட்சிகரப் பெண் கவிஞரைப் பற்றி கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். இடைநடுவில் இம் மண்ணிலிருந்து தீவிரெனக் கணாமல் போய் விட்டாரே அந்த அற்புதமான கவிஞருமினுடைய கணவன், துணைவன். இவர் ஒரு ஹோட்டிலே வேலை செய்கிறார். ‘துடைப்பான்’ என்ற பெயரில் எழுதி வருவார். பின் நவீனத்துவம் சம்பந்தமாகப் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அது சம்பந்தமாக இன்னும் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

பழையபடியும் சிவதாஸினுடைய புத்தகக் கடையான அறிவாலையத்திற்கு வந்து சேர்ந்தோம். பாரிஸிலுள்ள இலக்கிய அறிவாளர்கள், சுவைஞர்கள், அபிமானிகளில் அனேகர் தினசரி இங்கு வந்து கூடுவார்கள். நான் மீண்டும் பாரிஸ் வந்து விட்டேன் எனத் தெரிந்ததும் ஒன்று கூடலுக்கு வர இப்பாத பலர் அங்கு வந்திருந்தனர். பலர் தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு கடைத்தானர். கொழும்பில் அந்தக் காலையில் இருந்த யேசுரத்தினம் எனவேர்

அற்புதமான நாடக நடிகர். வாணொலிகளில் பெயர் பதித்தவர். இளவாலையைச் சேர்ந்தவர். கொழும்பிலிருந்து பாரிஸ் செல்வது என்ற முடிவெடுத்தவுடனேயே பாரிஸில் நண்பர் யேசுரத்தினத்தைச் சந்திக்க வேண்டுமென விரும்பியிருந்தேன்.

இவரைப் பாரிஸில் நேரடியாகச் சந்திக்க இயலவில்லை. தொலைபேசியில் தான் தொடர்பு கொண்டு என்னுடன் நீண்டநேரம் கதைத்தார். இன்றும் நாளையும் தான் பாரிஸில் தங்கியிருக்கும் கடைசி நாட்கள். இந்த இரு நாட்களுக்குள் ‘ஜில்’ கோபுரத்தை ஒரு தடவை என் கண்களால் பார்த்துவிட வேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன்.

பாரிஸிற்கு வந்துவிட்டு ஜில் கோபுரத்தைப் பார்க்காமல் திரும்புவதென்பது டில்லிக்குச் சென்றுவிட்டுத் தாஜ்மஹாலைத் தரிசிக்காமல் போவது மாத்ரி என்றே சொல்ல வேண்டும். எனவே ஜில் கோபுரத்தை எப்படியும் இன்றே பார்த்துவிட வேண்டும் என நான் புஸ்பராசனிடம் வற்புறுத்திக் கூறினேன். நண்பர்களிடமெல்லாம் விடை பெற்றுக் கொண்டு நானும் புஸ்பராசனும் ஜில் கோபுரத்தைப் பார்க்கப் பற்றப்பட்டுச் சென்றோம்.

ஜோரோப்பாவில் கிரிஸ்மஸ் காலம் பெரும் விடுமுறைக் காலமாகும். உலகத்தின் நாலா திசைகளிலிருந்தெல்லாம் உல்லாசப் பயணிகள் ஜோரோப்பாவைப் பார்க்கப் படையெடுத்து வருவார்கள். அதிலும் இப்படியான உலக அதிசயங்களைப் பார்ப்பதற்கென்றே காலம் காலமாகக் காத்திருந்து விடுமுறைக் காலங்களைப் பயன்படுத்தி உல்லாசப் பயணங்கள் செய்வார்கள்.

நாங்கள் சென்ற சமயம் சீதோஷனை நிலை சீராக இருந்தது. சவாத்தியமும் மனசுக்கு ரொம்பவும் ரம்பியமாக அமைந்திருந்தது. தூரத்தில் இருந்தே அதன் கம்பிரமும் நெருங்கக் கண்களுக்குப் புலப்பட்டன. நெருங்க நெருங்க என் நெஞ்சு துடித்தது. மனசு மெல்ல மெல்லப் பதற்றப்பட்டது.

அந்த மகத்தான் கலைப்படைப்பைக் கிட்டே நெருங்கிப் பார்த்த அந்தக் கணமே நான் அழுது விடுவேணோ எனப் பயப்பட்டேன். மனுக்குலச் சாதனைகளில் ஒன்றை - அதன் கிட்டே நின்று பார்த்து மகிழ்ச்சிரேன், என்ற நினைப்பே எனது தேக்ததைச் சிலிர்க்க வைத்தது.

LDT மானுட உழைப்புச் சிருஷ்டியான ஜில் கோபுரத்தைப் பார்த்துக் களித்த மன்றிறைவுடனும் திருப்தியுடனும் நடை பாதைக்கு வந்த நானும் நண்பர் புஸ்பராசனும் அந்த ஜில் கோபுரத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு புகைப்படங்கள் எடுத்துக் கொண்டோம்.

அதே நடைபாதையில் கடை விரித்திருந்த ஓர் ஆபிரிக்கச் சகோதரரிடம் பேரம் பேசி ஜில் கோபுர சிறு சின்னத்தை ஞாபகார்த்தமாக வாங்கித் தந்தார் நண்பர் புஸ்பராஜன்.

மற்றப் பக்கம் பார்த்தால் இந்தப் பிரமாண்டமான உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கோபுரத்தை வடிவமைப்புச் செய்த மிஸ்டர் ஜிலின் பெரிய மார்பளவுச் சிலை செயற்கை வெளிச்சத்தில் புன்முறை பூத்தபடி இருந்தது. சிலையின் கீழ் விரிவாகத் தகவல்கள் போறிக்கப்பட்டிருந்தன.

கோபுரத்தைப் பார்க்க வரும் உல்லாசப் பிரயாணிகளில் பலர் அந்த உருவச் சிலைக்கு முன்னால் நின்று புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்வதைக் கண்டேன். நானும் அந்தச் சிலைக்கு முன்னால் நின்று படமெடுத்துக் கொண்டேன்.

அந்தச் சமயத்தில் எனது மனதில் ஏற்பட்ட நீண்ட நாளைய

ஆதங்கத்தையும் இந்த இடத்தில் பதிவு செய்வது நல்லது என்றே கருதுகின்றேன்.

பல தடவைகள் நான் தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று வந்திருக்கின்றேன். பொதுவாகத் தமிழ் நாடு பூராவுமே கற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன். மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோயில், தஞ்சைப் பெரும்கோயில், மகாபலிபுரம் என அழைக்கப்படும் மாமல்லபுரம் போன்ற சரித்திரச் சான்று பகரும் ஸ்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று பார்த்து வியந்திருக்கின்றேன்.

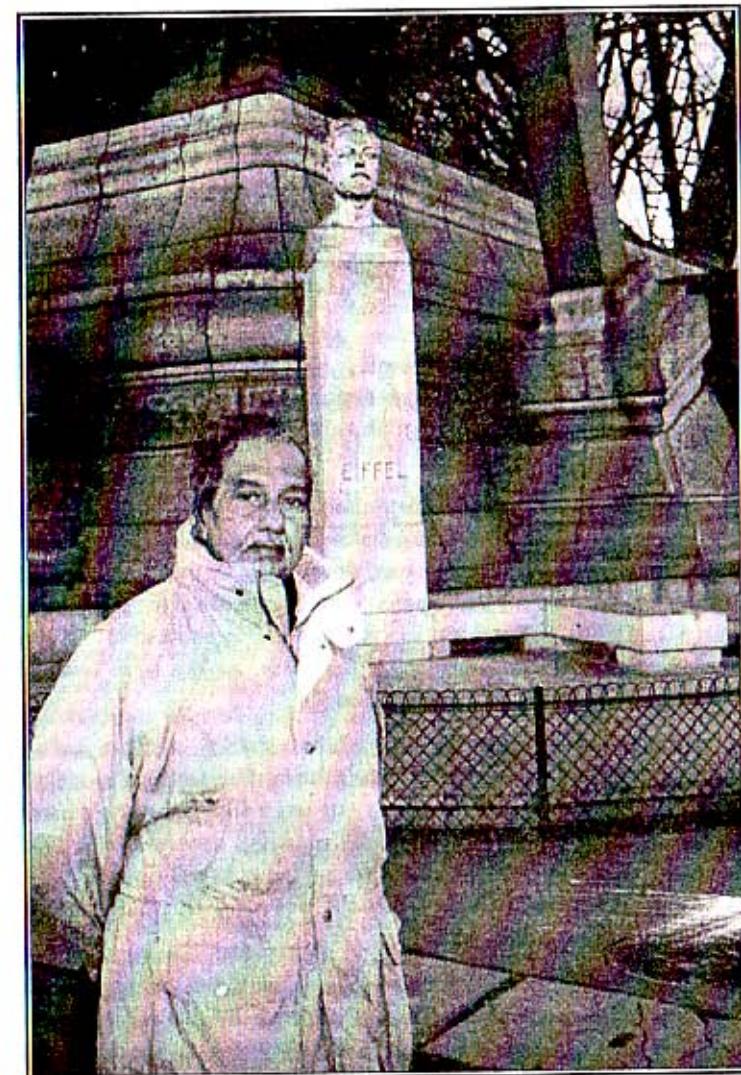
மனிதன்தானா, அதுவும் நம்ம தமிழ் மகன்தானா, இந்தச் சாதனைகளை எல்லாம் நிகழ்த்தி முடித்திருக்கிறான்? கருங்கற்களைக் குடைந்து கலைச் சிற்பங்களை எல்லாம் ஆக்கியிருக்கின்றான்? செதுக்கிப்பிருக்கின்றான்?

தஞ்சைப்பெருங்கோயில் கோபுர உச்சிக்கு மேலே அந்த முத்தாய்ப்ப பாறாங்கல்லை எப்படி ஏற்றிவைத்துப் பொருத்தினான்? நவீன விள்ளான சாதனங்களற்ற அந்தக் காலத்திலேயே இப்படியான அசர் சாதனைகளை எந்த அனுகு முறைகளான்டு நிறைவேற்றி முடித்தான்? இவையெல்லாம் எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று?

மாமல்லபுரத்துக் கருங்கல் சிற்பங்கள் கதைகள் பல கூறுகின்றனவே! இவையன்னத்தையும் செய்து முடித்தவர்கள் நமது முதாதமினரா? நம்ப முடியவில்லையே! சேலம் நகரத்துக்கு அண்மையிலுள்ள தாராபுரம் என்ற ஊரிலுள்ள ஆலயத்தில் ரத்திமன்மதன் சிலையை ஒரு கல் ஓலைன் கருங்கல்லைன்றில் குடைந்திருக்கிறானே? இதற்கு டூ இணை ஏது? என வியப்புற்று நெஞ்சு வியந்திருக்கிறேன்.

இதில் தூரத்தின்டமான சோகம் என்னவென்றால் இத்தனை மாபெரிய சாதனைகளைக் காலங் கடந்தும் நிலை நிறுத்திய அந்த மகத்தான கலைஞர்களின் நாம் ஒரு இடத்தில் கூடச் செதுக்கப்பட்டிருக்கவில்லை - அவர்களது பெயர்கள் ஒன்று கூடப் பதியப்பட்டிருக்கவில்லை.

எந்தகைய வரலாற்று இழப்பு இது! பொதுவாகப் பண்ணைக் கலங் தொட்டு இன்று வரை தமிழங்களிடம் மிகப் பெரிய ஒதுங்கல் மன்பான்மை நிலை வருகின்றது. படைப்பதுதான் கலைஞர்கள் வேலை. படைப்பதைப் பறை சாற்றிப் பதிய வைப்பது அவன் தொழில்லை, என்றோரு மனபான்மை நீண்ட நெடுங்காலமாகவே தமிழ் மக்களிடம் நிலை வந்துள்ளது. எல்லாமே ஈஸ்வர அர்ப்பணம் என்றோரு மத நம்பிக்கை கலைஞர்கள் மத்தியில் வேரோடு வந்துள்ளது. இதனால் தான் மகத்தான மானுடக் கலைஞர்களான பல தமிழ்க் கலைஞர்கள் பாங்களது படைப்புகளுக்குத் தாங்களே சொந்தங் கொண்டாமல் விட்டனர்.

ரூபில் ஞாபகச் சிலைக்கு முன்பாக

இதில் பெரிய துரத்திர்வட்டம் என்னவென்றால் வரலாற்றுத் தொல்லியல் சான்றாதாரங்கள் அத்தனையுமே இவர்களானு எனிமையான மன அடக்கத்தினாலும் பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளினாலும் மறக்கப்பட்டுவிட்டன. சிலரால் திரிக்கப்பட்டு விட்டன என்பதுதான்.

வரலாற்றில் நமது அரும்பெரும் சாதனைகள் கலைஞரின் கருப்பொருட்கள் கண் முன்னே காணப்பட்டாலும் அவை பற்றிய சரியான சரித்திர ஆவணங்கள் நம்மிடையே காணக்கிடைக்கவில்லை. மேலை நாட்டவர்களிடம் நான் விரும்பும் அம்சமே அவர்கள் தமது எந்தவொரு சாதனைகளுக்குமே சரித்திர ஆதாரங்களை ஆவணப்படுத்தி வைத்து விட்டுச் சென்றிருப்பதுதான்.

அவர்கள் தமது மொழிக்கும், இனத்திற்கும், நாட்டுக்கும் செய்துவிட்டுச் சென்றுள்ள இந்தச் சிறப்பான அம்சத்தை நான் அந்தப் பாரில் மாநகரத்து ஜபில் கோபுர வாசலில் நின்று கொண்டு சிந்தித்துப் பார்த்தேன்.

ஒரு மக்களின், ஒரு மொழியினரின், ஒரு தேசத்தவர்களின் சாதனையல்ல, இது ஒட்டுமொத்தமாக மனுக்குலத்தின் அபார நவீன சாதனைகளில் இதுவுமொன்று என நினைத்துக் கொண்டேன். இந்தக் கோபுரத்தைப் பார்த்ததன் மூலம் என் வாழ்க்கையில் சிறு வயது முதற் கொண்டே இருந்து வந்த பாரிய ஆசைகளில் ஒன்று நிறைவேறிவிட்டது என அகமகிழ்ந்து போனேன். அடுத்த நாள் வண்டன் மாநகருக்குப் புறப்பட்டுப் போக வேண்டும்.

பாரிலிலிருந்து வண்டனுக்குப் போக எனக்கு விமான டிக்கட் கைவசம் இருந்தது. எனது விமானப் பாதையே கொழும்பு-பாரில்-வண்டன்-கொழும்பு என முன்னரே ஏற்பாடாகி இருந்தது. பயணச் சீட்டும் அதன்படியே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. எனக்கு விமானத்தில் வண்டன் போக விருப்பமில்லை. சும்மா மா நகரங்களைப் பார்த்து வைப்பது அந்த நாட்டின் ஆதமாவைப் பார்த்தது போல இருக்காது என்ற உணர்வுள்ளவன் நான்.

சுரங்க ரயில் மூலம் இங்கிலீஸ் கால்வாயைக் கடந்து மூன்று மணிநேரத்தில் வண்டனை அடைந்து விடலாம் எனச் சில நன்பர்கள் கூறினார்கள். இதிலும் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. வெறும் குகை வழி மூலம் அந்தப் பெரிய நாட்டுக்குள் நுழைய நான் விரும்பவில்லை.

எனவே முடிவில் புஸ்பராஜா தனது காரின் மூலம் என்ன வண்டனுக்கு அழைத்துச் செல்லுவதாக ஓப்புக் கொண்டார். ஒரு மூலம் பெயர்ந்த யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழனிடம் அதுவும் ஓர்

எழுத்தாளனிடம் சகல சௌகரியமும் கொண்ட ‘பெண்ஸ்’ கார் இருக்கலாம் என நான் ஆரம்பத்தில் என்னிப் பார்த்துக் கூட இருக்கவில்லை.

1987-ல் அரசாங்க விருந்தினராக நான் மாஸ்கோவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். மிகப் பிரமாண்டமான ஹோட்டலில் ஒரு மாதம் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தேன். அந்த நாட்களில் ரஷ்ய அரசாங்கத் தின் அரச விருந்தினான் எனக்கு எனது போக்குவரத்திற்கென ஒரு பெண்ஸ் கார் தரப்பட்டிருந்தது.

அடுத்து 1981ல் மதுரையில் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு தமிழக முதலமைச்சராக இருந்த திரு. எம். ஜி. ஆரால் நடத்தப் பட்டது. மாநாட்டின் பேராளராகக் கலந்து கொண்ட எம்மை மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத் தங்குமிடத்தில் தங்கவைத்திருந்தனர்.

அங்கும் காரல்ல, வசதியான பேருந்துகளை எமது பாவனைக்குத் தந்து கெளரவித்து தமிழக அரசு. இவை அத்தனையும் அரசு நிறுவனங்கள் செய்த ஏற்பாடுகள். ஆகவே புலம் பெயர்ந்த தமிழனான புஸ்பராஜன் சகல வசதிகளும் நிரம்பிய பெண்ஸ் காரில் என்னை அழைத்துச் சென்ற போது நான் பேருவகை கொண்டதற்கு காரணம் இருக்கிறது.

பழையபடி சிவதாளினுடைய அறிவாலயம் புத்தக சாலையிலேயே அனைவரையும் சந்தித்தேன். தேநீ அருந்திப் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டேன். விழாவிற்குச் சமூகம் தராத இலக்கியச் சுவைஞர்களில் அநேகர் கேள்விப்பட்டுக் கேள்விப்பட்டுக் குழுக் குழுவாக வரத் தொடங்கினர். அதுவே ஓர் இலக்கியச் சிறு கூட்டமாக அமைந்தது.

வந்தது சில தினங்கள்தான். தங்கினது சொற்ப நாட்கள் தான். நெருங்கிப் பழகியது சில மணி நேரங்கள்தான். ஆனால் அதில்தான் எத்தனை நெஞ்சு நெருக்கம்! எத்தனை மன ஈடுபாடு! இலக்கிய நேரிப்பக்குத்தான் இத்தனை வலிமை உண்டு. இத்தனை இருக்கமுண்டு. பாரில் மண்ணில் கால் பதித்த உடனேயே அந்த மண்ணைத் தொட்டு வணங்கினேன். இப்பொழுது அந்த மண்ணில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம்மவர்களைத் தோன் தொட்டு நெருங்கி அவர்கள் அனைவரிடமிருந்தும் விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

இனி எப்போது இந்த மண்ணுக்கு வரப்போகிறேன்?

ராம்யால்வ் பெண்ண் சுந்தி ஹந்து நடசுந்தர் கெளவுவம்.

இரு தேசத்தின் தலைநகரிலிருந்து இன்னொரு நாட்டின் தலைப் பட்டினத்திற்கு காரில் போவதே ஒரு புதிய அநுபவமாக இருந்தது. எம்முடன் ‘உயிர் நிழல்’ ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த வகைமியும் உடன் வந்தார். கார் ராஜவீதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நான் சென்ற நாடுகளின் வீதிகளையும் அவைகளின் நேர்த்தியையும், ஒழுங்குகளையும் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார ஸ்திரத் தையும் அதன் செழுமைப்பாட்டையும், அந்த நாட்டின் வளர்ச்சியையும் ஓர் அந்திய நாட்டான் உடனடியாகப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அந்த நாட்டின் வீதிகளைக் கவனித்துத் தெரிந்து கொண்டாலே புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இந்த ஜூரோப்பிய வீதிகளின் நேர்த்தியையும், சீர்சிறப்புக்களையும் பார்த்துத் தெளிந்த நான் எங்களது நாட்டின் தலைநகராகவிருக்கும் கொழும்புத் தெருக்களையும் ஒரு கணம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஒரு தேசத்தின் தலைநகராகக் கொழும்பு இருக்கிறது. இங்கே வீதிகள் வீதிகளாகவா காட்சி தருகின்றன? ஒரு பகுதியினர் கூட்டுக் குழுவாக வாகனங்களில் வந்து இறங்குவார்கள். ஒரு மக்கப் பாதைகளை வழிமறித்து வேலையைத் தொடங்குவார்கள். தெருவோரம் சிறு சிறு கிடங்குகளைத் தோண்டுவார்கள். வேலை தொடந்து வாரக் கணக்காக நடைபெறும். இன்னொரு சாரார் வருவார்கள். கிளறப்பட்ட வீதியைச் செப்பனிடுவதை விட வேறொரு முலையிலிருந்து திருத்தும் வேலை ஆரம்பிக்கப்படும். இதற்குள் மழை வேறு பெய்திருக்கும்.

தோண்டப்பட்ட தெருக் கிடங்குகளில் மழைநீர் தேங்கி, வாகனங்களை அலைக்கழிக்கும். பாதையில் முன்னரே பரவப்பட்ட கருங்கற்கள் நாலா திசையிலும் சிதறி வீதியே அலங்கோலமாகக் காட்சி தரும்.

இத்தகைய காட்சிகளைக் கடந்த காலங்களில் கொழும்பிலுள்ள பிரதான வீதிகளில் பார்த்துப் பார்த்துச் சலிப்படைந்து போயிருந்த எனக்கு, இந்தப் பெருவீதிகளின் ஒழுங்கையும் - துப்பரவையும், தூய்மையையும் பார்க்க மலைப்பாகவும் - ஒருவகையில் வியப்பாகவும் இருந்தது.

இப்பெரு வீதிகளின் இடைவழிகளில் பெற்றோல் போடும் சில இடங்களில் நாங்கள் தரித்து நின்று சிரம பரிகாரம் செய்து கொண்டோம்.

இந்த வீதியோரத் தரிப்பிடங்கள் கூட, எவ்வளவு அழகாகக் காட்சி தந்தன. மனக்கு ரம்மியாக இருந்தது. சுற்றிவரப் பூந்தோட்டம். நடுவே அழகழகான சிறிய சிறிய ஒய்வெடுக்கும் மஸ்டபங்கள், சிற்றுண்டிச் சாலை, பரிசுப் பொருட்களின் விற்பனை நிலையம், தூய்மையான சுற்றாடல்.

அங்கேயே இருந்துவிடலாம் போலத் தோன்றியது. நேரம் போவதற்காக ஓவியாருவரும் தமது சுய அநுபவங்களைச் சுலை ததும்புச் சொல்லத் தொடங்கினோம். காரில் வீதியில் பயணிப்பது விமானம் பறந்து செல்வதைப் போன்ற மன மயக்கப்படுத்தியது. மற்றவர்களை விட, எனது கடந்த கால அநுபவங்களைக் கேட்டு ரசிப்பதிலேயே, கூடவந்தவர்கள் அதிகம் அக்கறை காட்டி உற்சாகப்படுத்தினர்.

மாஸ்கோவுக்கு அந்த நாட்டின் அரசு அழைப்பின் பேரில் சென்று வந்ததாக முன்னர் ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். எங்களுடைய பிரத்தியேகமான வாகனத்தைக் கண்டதும் மாஸ்கோ தெரு வீதிகளில் கடமையாற்றிக் கொண்டு நிற்கும் பொலிஸ் உத்தியோகத்துர்கள் நிமிஸ்து விறைப்பாக நின்று ‘சலுர்’ அடிப்பார்கள். எனக்கோ பெரு வியப்பு.

யாழ்ப்பானத்துத் தெரு ஒழுங்கைக்குள்ளால் பட்டப் பகல் வெயிலையும் பாராது ஒரு பழைய ரவி சைக்கிளில் ஓடி வலம் வந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு ‘யாழ்ப்பானிக்கு’ - ஓர் எழுத்தாளனுக்கு - மாஸ்கோவில் இத்தனை பெரிய கெளரவமா?

ஆரம்பத்தில் இதன் குட்சமம் எனக்குப் புதிராகவே இருந்தது.

தங்கியிருந்த மேராட்டலில் வந்து விசாரித்த போது தான் இந்த நிகழ்ச்சிகளின் மர்மம் துலங்கியது.

நாம் பிரயாணம் செய்த காரின் மகிமைதான் அது. இப்படியான பிரத்தியேகமான கார்கள் வீதியில் மிகச் சொற்பமாகத் தென்படும். காரணம் இப்படியான வாகனங்களில் பயணிப்பவர்கள் ரண்டு அரசாங்கத்தின் அதிவிசேஷ தகைமைமிக்க விருந்தினர்களாம். எனவே அவர்களுக்கு இந்தச் சலுட் மரியாதை.

சொல்லப் போனால் மனக்குள் எனக்கும் பெருமையாக இருந்தது. தமிழ் எழுத்தாளர் சார்பில் இந்த அரச மரியாதையை மௌனமாக அங்கீரித்து ஏற்றுக் கொண்டேன்.

புஸ்பராசன் காரை ஓட்டிக் கொண்டே கதை கேட்கும் ஆவலில் என்னை உற்சாகப்படுத்தி வந்தார். லக்ஷ்மி அவர்கள் இடையிடையே குறுக்குக் கேள்வி கேட்டு எனது ஆர்வத்தையும் ஞாபகத்தையும் அதிகப்படுத்தினார்.

நானும் என்னுடன் சேர்ந்து வந்த சிங்கள எழுத்தாளரும் நாற்பத்தைந்து நாட்கள் மாஸ்கோவில் அரச விருந்தாளிகளாகத் தங்கியிருந்தோம்.

அந்த நாட்டுச் சாப்பாடுகள் தரமானவைதான். ஆனால் நமது பழக்கப்பட்ட நாவுக்குச் சுவையானவையாகத் தெரியவில்லை. எனவே சாப்பட்டு நேரங்களில் மேசையில் அய்ந்திருக்கும் போது நாமிருவரும் நெளிந்து வலைவோம். சாப்பிட்டு முடிப்பதே எமக்கொரு தண்டனை போலத் தோன்றியது. தவிர்க்க முனைந்தாலும் பசிக்குமே!

மாணாமதுரையைச் சேர்ந்த முகம்மது ஷீர්ப் என்பவர் மாஸ்கோவில் புத்தகப் பதிப்பகமொன்றில் மொழி பெயர்ப்பாளராகக் கடமை புரிந்து வந்தார். எனது நண்பர். எழுத்தாளர். இவரது தொலைபேசி என்னைச் சூழ்றி இவருடன் தொடர்பு கொண்டேன்.

ஆள் அகப்பட்டார். ஞாயிறு காலை வரச் சொன்னார். நான் சில நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதாகச் சொல்லி மழுப்பிலிட்டேன். இருவு வர முடியுமா? எனக் கேட்டார். அதற்கும் ஏதோ சமாதானம் சொல்லித் தட்டிக் கழித்து விட்டேன்.

“அப்போ ஞாயிறு மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வீட்டுக்கு வருகிறார்களா?” எனக் கேட்டார். இப்படியான ஒரு மத்தியானச் சாப்பாடுதானே, மூது நோக்கம்! உடனே ஒட்டுக் கொண்டேன். என்னுடன் ஒரு சிங்களச் சகோதரரும் உடன் வருவார் என்ற தகவலையும் சொன்னேன்.

ஞாயிறு மத்தியானம் நண்பர் முகம்மது ஷீர්ப் வீட்டுக்கு

விருந்தினராக நானும் நண்பரும் சென்றோம். அவர் வசித்தது அடுக்கு மாடிக் கட்டடத்தில் மூன்றாவது மாடி. எமது கார் அக்கட்டட வாகன நிறுத்துமிடத்தில் தரித்ததும் பல குழந்தைகள் கண்களில் வியப்பு மிதக்க எங்களை வியப்புக் கலந்த ஆர்வத்துடன் பார்த்தனர். முகம்மது ஷீர්ப்புக்கு ஒரே சந்தோஷம். அன்றைய உணவின் கவை இன்றும் எனது அடி நாக்கில் ஈரந்து நிற்கிறது.

ஒரு வாரம் சென்றிருக்கும். முகம்மது ஷீர්ப்பும் அவரது துணைவியாரும் எங்கள் இருவரையும் தேடி நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு ஒரு நாள் இரவு வந்தனர்.

முகம்மது ஷீர්ப் என்னைக் கட்டியணைத்தார். அவருக்கு மெத்தப் புனுகம். “நீங்கள் எங்களது வீட்டுக்கு விருந்தினராக வந்ததினால் எங்களது அந்தஸ்தும் கெளரவழும் இந்த ஏரியாவில் ஏறிப்போய் விட்டது. எங்களை அவர்கள் இப்போ பலவிதமாகப் பார்க்கிறார்கள்.” என்றார் முகம்மது ஷீர්ப்.

என் காரணம் என எனக்கு ஆரம்பத்தில் புரியவில்லை. விவரமாகச் சொல்லும்படி கேட்டேன். “இப்படியான பென்ஸ் கார்கள் எங்களது பிரதேசத்துக்குள் எந்தக் காலத்திலுமே வருவதில்லை. இந்தக் காரில் வருவப்பாகன் அரசாங்கத்தின் அதி உயர் சிரேவஷ்ட விருந்தினர் தான். அதிலும் வெளி நாட்டவர் - இப்படியான காரில் நீங்கள் எங்கள் வீட்டுக்குச் சாப்பிட வந்ததைப் பார்த்த அயலவர்கள் இப்போ எங்களையும் கெளரவமாகப் பார்க்கின்றனர்.” என்றார்.

இந்தத் தகவல் எனக்குப் பெரு வியப்பைத் தந்தது. இப்படியே சுவையாகப் பேசிப் பேசிக் கலந்துரையாடிய வண்ணம் இங்கிலாந்தையும் பிரான்ஸையும் கடலால் பிரிக்கும் இங்கிலீஸ் கால்வாய்ய பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்தோம்.

வண்டனில் கிடைத்து புது அருபவம்

ங்கிளீஸ் கால்வாய் எனப் பிரான்ஸையும் இங்கிலாந்தையும் பிரிக்கும் கடலுக்குப் பெயர் வழங்கி வந்த போதிலும் கூட, அது பெரிய கடலாகவே எனக்குத் தென்பட்டது. பாரிய கப்பல்கள், பிரயாணிகளையும் அவர் தம் உடைமைகளையும் இக்கரைக்கும் அக்கரைக்கும் ஏற்றி இறக்குவதில் அடிக்கடி ஈடுபட்டு வந்தன.

தனுஷ்கோடி இறங்குதுறை, புயலால் கடல் கொள்ளப்பட்ட காலத்திற்கு முற்பட்ட காலங்களில் தலைமன்னாரிலிருந்து தனுஷ்கோடிக்கும், அதன் பின்னர் தலைமன்னாரிலிருந்து ராமேஸ்வரத்திற்கும் அடிக்கடி கடற் பிரயாணம் செய்து தமிழகம் போய் வந்துள்ளன.

அது ஒர் அருபவம். இது இன்னுமோர் அருபவம். காரிலிருந்த வண்ணமே பாஸ்போர்ட் சோதனைகளை முடித்துக் கொண்டோம்.

நாங்கள் பயணித்து வந்த காரை அங்கு கரையில் நிலை கொண்டிருந்த கப்பல் தளத்திற்குக் கொண்டு சென்றோம். இப்படியாகப் பலவகையான வாகனங்கள் அங்கு முன்னரே வரிசையிடப்பட்டிருந்தன.

கப்பலிலுள்ள கள்ளினுக்கு அருகாமையில் இருக்கையில் நாம் அமர்ந்து கொண்டோம்.

கடற் காட்சிகள் ரொம்பவும் ரம்மியமாகவிருந்தன. பிரயாணிகள்

அப் பிரயாணத்தை ரசித்து வந்ததற்கு அடையாளமாக ஓவ்வொருவருடைய கையிலும் ஜஸ்கிறிம் கப்கள் காட்சி தந்தன.

இதைப் பார்த்ததும் எனது நாவிலும் நீர் சுரக்கத் தொடங்கியது. புஸ்பராசாவிடம் எனது ஆசையை வெளியிட்டேன். அவர் எல்லாருக்குமாகச் சேர்த்து ஜஸ்கிறிம் கப்களை வாங்கித் தந்தார்.

அந்தக் கப்பலில் ஒரு குட்டி ஜரோப்பாவே பயணம் செய்தது. பல்வேறு நாட்டைச் சேர்ந்த உல்லாசப் பயணிகள் அங்கு குழுமியிருந்தனர். பார்ப்பதற்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

இங்கிலாந்து மன்னைத் தொட்டது - நாம் வந்த கப்பல். எந்த விதமான அவசரமுமில்லாமல் நாம் தொடர்ந்து காரில் லண்டனை நோக்கிப் பயணப் பட்டோம்.

பயணச் சோர்வு தெரியவில்லை. புது நாடு. புதுச் சூழ்நிலை, புதிய புதிய முகங்கள். எனக்கு எல்லாமே ஆச்சரியம் கலந்த வியப்பாகவே இருந்தது. நீண்ட காலமாகக் கற்பனை உலகமாக இருந்த லண்டன் மாநகரைத் தரிசிக்கப் போகிறேன் என்ற ஆவலில் நான் விழிப்பாகக் காத்திருந்தேன். கடைசியாக லண்டன் மாநகரை வந்தடைந்தபோது முன் னேற்பாட்டின்படி நண்பர் ரங்கன் தேவராஜன் வீட்டை வந்தடைந்தோம்.

அன்று ஆயிரமாம் புத்தாண்டின் கடைசி நாள். டிசம்பர் 31ம் திகதி.

என்னை லண்டனுக்கு அழைக்க முன் முனைந்தவர்கள் மூவர். ஒருவர் ரங்கன், மற்றவர் ரீகங்காதரன், அடுத்தவர் சிவலிங்கம் என்பவர். இவர்கள் முன் முயற்சி எடுத்து அழைக்காது போயிருந்தால் நான் லண்டனுக்கே வந்திருக்க மாட்டேன்.

அடுத்த நாள் புத்தாண்டு. ஆங்கில புதுவருடப் பிறப்பு.

நான் லண்டனுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டதைத் தகவல்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்ட பல நண்பர்கள் தொலைபேசி மூலம் வாழ்த்துத் தெரிவித்தனர். விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டனர்.

புத்தாண்டுக்கு அடுத்த நாள் எனது நீண்ட நாள் தோழர் ரீகங்காதரன் காரெட்டுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தார். தனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

என்னுடைய வசதிக்காகத் தான் வேலையிலிருந்து வீவு எடுத்திருப்பதாகவும் நான் ஊர் திரும்பும் வரை என்னுடன் இருந்து ஒத்துழைப்பதாகவும் உறுதி கூறினார். ஜரோப்பிய நாடொன்றில் மனைவியும் வேலை செய்தால்தான் வாழ்க்கையைச் சமுகமாகக்

கொண்டு செல்ல இயலும். இல்லாது போனால் குடும்பம் பொருளாதாரக் கல்டங்களுக்குள் தள்ளப்பட்டு விடும். மீள முடியாது.

இது எனக்குத் தெரியும். இருந்தும் ஒரு சகோதர எழுத்தாளனுக்கு துணையாகத் தொடர்ந்து வீடு போட்டு உதவுவதென்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்று என்றே நான் கருதுகிறேன்.

முதலில் நான் லண்டனில் விரும்பியது நமது சகோதர எழுத்தாளர்களை முகம் பார்த்துப் பேச வேண்டும் என்பதுதான்.

இதன் அடிப்படையில் அங்கு வாழும் பத்மநாப ஜயராப் பார்க்கவேண்டும் என விரும்பினேன். பத்மநாப ஜயராப் அழைத்துச் சென்றார் ஸ்ரீகங்காதரன். அவருடன் நீண்டநேரம் உரையாடினேன். நாட்டிலுள்ள சகல எழுத்தாளர்களின் சுக சேமங்களையெல்லாம், கேட்டறிந்தார், அவர். அடுத்த நாள் வயது முதிர்ந்த பெண்களின் மன ஆறுதல் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும் வண்ணம் கேட்டுக் கொண்டார். நானும் சம்மதித்தேன்.

அங்கே ஜம்பது அறுபது பெண்கள் குழுமியிருந்தனர். எல்லாம் ஜம்பது வயதுக்கு மேற்படவர்கள். அவர்களது முகங்களைப் பார்ப்பதே எனக்கு மன ஆறுதலாக இருந்தது. அவர்களுக்கும் அப்படியே “நீங்கள் ஒரு புதிய பள்ளிமண்ணில் இன்று வாழுகிறீர்கள். ஒரு மண்ணிலிருந்து பிடிக்கி வேற்றோரு மன்னில் நடப்பட்டுள்ளார்கள். இருந்தும் உங்களது மனம் உங்களது சொந்த மண்ணில்தான் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் புலம் பெயர்ந்து வந்துள்ள வாழ்க்கை முறையை, குழந்தையை விரும்பாது போனாலும் கூட, அதற்கிணைந்து வாழப் பழகிக் கொள்வது தான் சரியானதாகும். இல்லாது போனால் நீங்கள் வாழும் வீட்டுக்குள்ளேயே தனித் தீவாக உங்களது பின்னள்களால் ஓரம் கட்டப்பட்டு விடும் துரதிர்வுட் நிலைக்கு ஆளாகுவர்கள்.” என ஒரு சிற்றுரையில் குறிப்பிட்டுப் பேசினேன்.

அடுத்துச் சிவன் நிலைய மண்டபத்தில் பொங்கல் விழாவில் கலந்து கொண்டு சிறப்புரையாற்றினேன். புதியதொரு தமிழ் அமைப்பு இவ்விழாவில் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. நிறைய இலக்கியச் சூவைஞர்கள் வந்திருந்தனர். எழுத்தாளர் ராஜேஸ்வரி பாலகப்பிரமணியழும் இவ்விழாவில் பங்கு பற்றிச் சிறப்பித்தார்.

இரண்டொரு நாட்கள் சென்ற பின்னர் அவைக் காற்று நாடகக் கலைஞர் பாலேந்திரா அவர்களும் அவரது துணைவியாரும் தமது இல்லத்தில் ஓர் இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். அங்குதான் எனது நீண்ட நாளைய நன்பர் மு. புஷ்பராஜனைச்

சந்தித்து உரையாடினேன். ஓவியர் கிருஷ்ணராசாவும் வந்திருந்தார். பலரும் அங்கு சந்தித்துக் கொண்டோம்.

பாரிலிருக் கூட வந்தும் பாதாள ரெயிலில் பிரயாணம் செய்ய முடியவில்லையே என்ற கவலையை லண்டன் நண்பர்களுக்கு ஒரு சம்பாஷணையில் சொல்லியிருந்தேன். நன்பன் சிவலிங்கம் என்னை அழைத்துக் கொண்டு லண்டன் பாதாள ரெயிலில் லண்டன் மாநகரை வலம் வரச் செய்து விட்டார். காமன்ஸ் சபை, பிரபுக்கள் சபை, பிரதமரின் உத்தியோக வாசஸ்தலம், பிக்பென் மனிக்கூண்டு எனப் பல பிரபலமான இடங்களுக்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்று காட்டினார்.

பிரிட்டிஷ் பிரதமரின் இல்லத்திற்கு முன்னால் நடைபாதை ஓரத்தில் ஏதோ ஓர் ஆபிரிக்க நாட்டில் நடந்து வரும் அநீதிக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து ஒரு சத்தியாக்கிரகப் போராளி பொலித்தீன் உறைகளினால் கூடு கட்டி, எதிர்ப்புச் சலோகங்களை முன்னால் எழுதிவைத்த வண்ணம், தனிமனிதப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்ததைக் கவனித்ததும் நான் ஆச்சரியத்தினால் பிரமித்துப் போய்விட்டேன்.

‘இது நமது நாட்டில் நடைமுறைச் சாத்தியமா?’ என என்னை நானே கேட்டுக் கொண்டேன். எனது வியப்பைப் புரிந்து கொண்ட தோழர் சிவலிங்கம் ‘இதுதான் கிரேட் பிரிட்டன்!’ என்றார்.

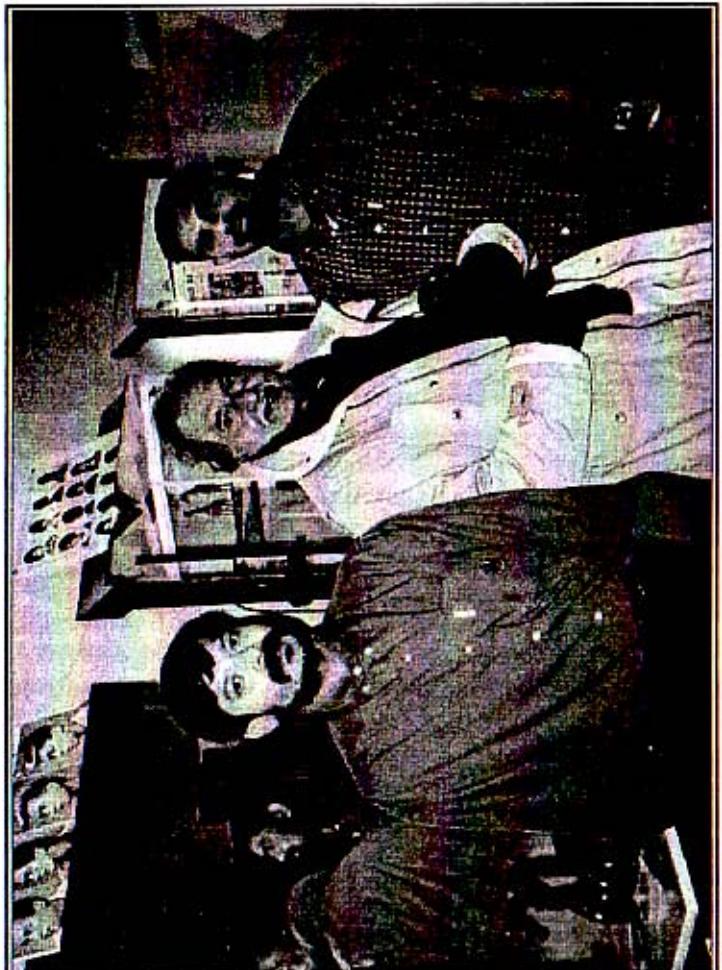
பல எழுத்தாளர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து இலக்கியச் சந்திப்பொன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

மிகப் பொறுப்பாகவும் கச்சிதமாகவும் அமைந்திருந்தது, இந்தச் சந்திப்பு. மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த சந்திப்பாகவும் இது திகழ்ந்தது.

நான் சந்திக்க விரும்பிய பல எழுத்தாளர்கள் பலர் இதில் கலந்து கொண்டனர். நான் லண்டனில் சந்திக்க விரும்பிய பலர் வந்திருந்தனர். மு. நிற்தியானந்தன், இளைய அப்துல்லாஹ், புஷ்பராஜன், இளவாலை அழுது, பாலேந்திரா, விமல் குழந்தைவேல், ஸ்ரீகங்காதரன், சிவலிங்கம், நேமிநாதன் இன்னும் பல இளம் எழுத்தாளர்கள். இந்தச் சந்திப்பில் கலந்து கொண்டு இச் சந்திப்பைச் சிறப்பித்தனர்.

லண்டனில் இயங்கும் இரண்டு வாணோலிச் சேவைகளும் எனது பேட்டியை ஓவிபரப்பின. வாணோலியில் எனது குரலைச் செவி மடுத்த எழுத்தாளர்கள் தமிழ்ப் பிரியாவும், சந்திரா தியாகராஜாவும் நீண்ட வருடங்களுக்குப் பின்னர் தொலைபேசி மூலம் எனது பேட்டியில் பங்கு கொண்டனர்.

‘தீபம்’ தொலைக்காட்சி ஒரு மணி நேரம் பேட்டி கண்டது. பேட்டி

பாரிலில் யாழ்ப்பாணத்தாரின் ரூபன் ஒள்ளில்

கண்டவர் எனது நீண்ட நாளைய நண்பர் கவிஞர் இனைய அப்துல்லாவும். இந்த ஒளிபரப்பு இரண்டு நாட்கள் இடம் பெற்றன. கடைசியாக ஜோர்மிய புலம் பேயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து விடைபெறும் நாள் சமித்தது.

இதற்குள் டென்மார்க், நோர்வே, இத்தாலி, கவீஸ், கூட்டு, பிரான்ஸ், போன்ற நாடுகளிலிருந்தெல்லாம் இலக்கிய நண்பர்கள் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டனர்.

நட்ட நடுச் சாமம், இத்தாலியிலிருந்து ஒரு நண்பர் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு பேசினார். வாணொலியில் மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்தில் எனக்கு நடந்த கவையான சம்பவம் ஒன்றை விவரித்துக் கூறினேன்.

யாழ்ப்பாணம் முற்றுவெளியில் அமைந்துள்ள மணிக் கலைக்கோபுரத்தின் முன்னால், என்னிடம் காக் தந்து மல்லிகை வாங்கிய இளம் நண்பர் ஒருவர், வாங்கிய மல்லிகையை இரண்டாகக் கிடித்து என் முகத்தில் அடித்தார் என்ற முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் எனக்கு நடந்த சம்பவம் ஒன்றை விவரித்தேன். இதைச் செலிமடுத்த அந்த இத்தாலிய நண்பர் ‘ஜேயோ, ஜூயா! அந்த ஆன் நான்தான், ஜூயா! அப்பொழுது நான் விடலைப் பருவத்தினன். வயக்க கோளாறு, இப்ப, இந்த நேரம் உங்களிட்டை மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்!’ என்றார்.

இது ஸண்டனில் எனக்குக் கிடைத்த புது அழுபவம்.

விடைபெறும் நாள் வந்தது. நான் நாட்டுக்குத் திரும்புவதற்கு இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பாக எனக்கொரு பாராட்டு விழா நடைபெற்றது.

சிவன் நிலைய மண்டபத்தில் 20-01-2001 சனிக்கிழமை பி. ப. 6.50க்கு அல்லியா ஆரம்பித்தது. பத்மநாப ஜூயர் வரவேற்புரை, நிகழ்த்தினார். திருவாளர்கள் எஸ். ஸ்ரீரங்கன், பாமா ராஜகோபால், இனைய அப்துல்லாவும், மு. சேமிநாதன், திருமதி. ஆனந்தராணி பாலேந்திரா, ஆகியோர் பாராட்டுரை நிகழ்த்தினார்கள்.

ஜீவாலிஸ் இலக்கியம்

- மு. தித்தியானத்தன்
மல்லிகையும் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளும்

- மு. புத்பாதாஷ்

ஜீவாலிஸ் அரசியல்

- வி. சிவலிங்கம்
ஆட்சிய நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன.

கடைசியாக என் பிரியாவிடை உரை நடைபெற்றது.

“முன்று ஜோராப்பியத் தலை நகரங்களில் முப்பது நாட்கள்”, என்ற தலைப்பில் எனது அறுவடங்களைத் தொகுத்துச் சொன்னேன். இந்த முப்பது நாட்களில் நான் கண்ட பல்வேறு தகவல்கள், சம்பவங்களை விவரித்துக் கூறினேன். ஜோராப்பாவின் மூன்று தலை நகர்களுக்கும், முப்பது நாட்களுக்குள் சென்று - பல இலக்கிய நெஞ்சங்களை நெருங்கி - அன்பு செலுத்திய - அன்பு செலுத்தப்பட்ட - வேரேயோரு எழுத்தாளன் நான்தான் என்பதைச் சம்பவங்கள் நிருபித்துக் காட்டிவிட்டன என்பதையும் கூறினேன். மிக மிகச் சாதாரண ஓரளமுத்தாளனுக்கு இத்தனை பெரிய மரியாதை கலந்த வரவேற்பை எனக்குத் தந்ததாக நான் கருதவில்லை. என் மன்னைச் சேர்ந்த பல படைப்பாளிகளுக்கும் தந்த கெளரவமாகவே கருதி இதை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்காக ஒரு இலட்சம் ரூபா தந்துதவுவதாக ரீகங்காதாரன் பலத்த கைதட்டல்களுக்கு மத்தியில் மேடையில் வைத்தே அறிவித்தார். பாராட்டு விழா முடிந்தது. வலு சிறப்பாக நடந்தேரியது.

நேரம் நன்றிரவை அண்ணித்துவிட்டது. என்கூடு அன்பு கொண்டவர்கள் கலைந்து செல்வதாகத் தெரியவில்லை.

பலன் மேடையேறி வந்து வாழ்த்தினர் - விடை தந்தன். புத்தகங்களை ஆவலுடன் வாங்கிச் சென்றனர். என்னுடைய பழைய நண்பர்களான நேமிநாதன், ஜோசப், உரும்பராய் நடராஜா போன்றோரை இந்த விழாவில் சந்தித்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. வண்டனுக்கு வந்த நாள் தொட்டு பல்வேறு சொந்தச் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் தனது இல்லத்தில் வைத்துக் கண் பண்ணியதுடன் பராமரித்து, போகின்ற இடமெல்லாம் தனது காரில் அழைத்துச் சென்று காத்திருந்து, வலு பக்குவமாக அழைத்து வந்து உபசரித்து, திரும்பும் போது விமான நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்த எனது நீண்ட நாளையத் தோழர் நாக. ஸ்ரீகங்காதரனிடமும், அன்னாரது குடும்பத்தினரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பவும் கொழும்பு மாநகரம் வந்து சேர்ந்தேன், வலு ஆரோக்கியமாக.

ମାରିଲିନ୍

27-வகுப

இலக்கியச் சந்திப்பு

Uத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு ஓர் இலக்கில்லாப் பயணத்தை நடத்தி வந்திருந்தாலும், அது தன் பாதையைச் செப்பினிட்டு அகலித்து வருகிறது. புகவிடத்தில் சமகால இலக்கியம் அமைப்பவர்களில் ஒரு சிலர் தம் புகழ் விளங்கப் பொய்க்களை எவ்வளவுதான் இப்பாதையில் விடைத்தாலும் இலக்கியச் சந்திப்பு என்னவோ அவற்றை இலக்குவாகக் கடந்து விடும் வளமும் பலமும் பெற்று வருகிறது.

இறுதியாக, பிரான்ஸில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்புச் செய்த மிக முக்கியமான விடயம், ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒரு பாதையாகத் திகழும் டொமினிக் ஜீவா அவர்களை அழைத்து புகலிட இலக்கியப் புரிவர்க்குகளையோடு பகரிந்து கொண்டதுதான்.

தலித்தியவாதியும், மார்க்சியவாதியுமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களை இலக்கியச் சந்திப்பு அமைத்ததில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. இலக்கியச் சந்திப்பு அதன் ஆரம்பம் முதலே அனைத்து ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக மனித உரிமைகள் சார்ந்து செயற்பட்டு வருகிறது.

டொமினிக் ஜீவா, 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலான இடது சாரிச் சிந்தனைகளினாடு சிறுகதைப் புனைவிலக்கியத்திற்குள் புகுந்தவர். இன்னும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மத்தியகுழு அங்கத்தவராகக் கடமையாற்றுபவர். பிறப்பாலும் இவர் ஒரு தலித். ஆகையால் ஈசவ, வேளாள, யாழ்ப்பாண மேலாதிக்க எதிர்ப்புகளை எதிர்க்கொண்டு செயற்பட வேண்டியவராக இருந்தார்.

வெறுமனே பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் தனியே எழுதிக் கொண்டிருப்பதை விடுத்து தாம் கொண்ட கருத்து நிலைகளில் இருந்து

தாம் சார்ந்த வர்க்கச் சக்திகளை ஒழுங்கமைக்கவும், நெறிப்படுத்தவும் வேண்டும் என்பதற்கும், அப்பால் தலித்துக்களாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தவர்களையிய நாம் நமது ஏழுத்துக்களுக்கு அடுத்தவர் தயவை வேண்டாத ஒரு குழலை உருவாக்க வேண்டும் என என்னினார். உருவாக்கினார்.

'மல்லிகை' மாத திதி 1966ம் தூண்டு ஆகஸ்டில் உருவாகியது. இன்றுவரை வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'மல்லிகை'யில் தொடர்ந்து ஆசிரியராகவும், பதிப்பாளராகவும் செயற்பட்டு வரும் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் சாதி ஓழிப்பும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் போராட்டனார். சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கும் தொழிலாளி, விவசாய வர்க்கத்தினர்களுக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்து 'மல்லிகை'யை இன்றவைம் நடத்தி வருகிறார். அவர் என்றும் கட்சி பேதம்

27 - வது திவக்கிய பிளேடிஸ் உயிர் திழுங் கனவுக் கேள்வும். வகுப்பு—ஷும்.

பராப்பியவர்கள். எவர் எங்கிருந்தாலும் மனித சமூக விடுதலையின்பால் உண்மையாக வாழியும் செய்வோரை இனம் கண்டு அவர்கட்டு உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுப்பவர்.

'மல்லிகை' சஞ்சிகைக்கூடாக சாதி ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பு. வர்க்க ஒடுக்குமுறை எதிர்ப்பு, நாச இலக்கிய எதிர்ப்பு எனப் போராட வந்த இவர், இலக்கை முற்போக்கு ஏழுந்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர். அதற்கூடாக சிங்கள-தமிழ் இலக்கிய புத்திஜீவிகளுக்கிடையில் இணைப்பு. ஈழ - இந்திய முற்போக்கு இலக்கியம் பரிவர்த்தனை என இந்திய இலக்கை சார்ந்த சமூக ஏழுந்து இயக்கத்தில் தவிரமாகப் பங்கீடுத்து உழைத்து வருபவர்.

தற்போது புலம் பெயர்ந்த மாழுத்தவர்களின் வாழ்வு, இலக்கிய முயற்சிகள் என்பவற்றோடு அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டு வரும் டொமினிச் ஜீவா அவர்களை இலக்கியச் சந்திப்புக்கு அழைத்து அவர்களுக்குக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டது. இலக்கியச் சந்திப்பு வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமான விடயம்.

இலக்கியச் சந்திப்பில் டொமினிக் ஜீவாவின் உரை மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது. ஒன்றரை மனி நேரங்களாக உரையாற்றிய அவர் தமது பல்வேறுபட்ட அறுபங்களையும் அவை ஒவ்வொன்றையும் எப்படிக் கடக்க நேர்ந்தது என்பதையும் அவற்றிற்குரிய உரைவுகளோடு உயிரோட்டமாகவும் நந்தார்.

100 பேர் வரையில் கலந்து கொண்டிருந்த, அனைவர் கண்களிலும் அவர் உரை கண்ணிரை வரவழைத்ததை வேறு எங்கும் பார்த்தல் அரிது. அவர் உரை முடிந்தபோது பங்கு பற்றிய அனைவரும் ஏழுந்து நின்று 10 நிமிடங்களுக்கும் மேலாக கரகோடிம் செய்து அவரைக் கொள்விந்தார்கள்.

இலக்கியச் சந்திப்பிற்கு பிரான்ஸ் வந்திருந்த டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் பெர்லினிலும் (ஜோமனி), லண்டன் நகரிலும் பல அரங்குகளில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார்.

டொமினிக் ஜீவாவை ஜூரோப்பாவிற்கு அழைப்பதற்கு பலர் உதவி புரிந்து இருந்தாலும் பல இன்னல்களுக்கும் மத்தியில் அவரை அழைத்தே நிர்வேண்டும் என முயற்சிகளை மேற்கொண்ட இலக்கியச் சந்திப்பு செயற்குழுவினர்களான புஸ்பாஜா, அரோக், லக்ஷ்மி, கலைச் செல்லன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். தொடர்ந்தும் இலக்கியச் சந்திப்புத் தனது பாதையை உகலிந்து செய்விடும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

நன்றி : 'உயிர்நிழல்.'

போய்ன்த் ஜீவாவடன்

இறு செவ்வீ

மூல நூல்: கோவை போய்ன்த் ஜீவாவடன்
கிரு. குமார் முத்துப்பா

 இந்த புதிய வார காலையை சிறு சூதாக்காததாலும், அவற்கைச் சூழல் முடிந்து போகிறது. எனால், நீங்கள் சில வாராயாக கீழ்க்கண்ட மல்லிகையை நடாக்கி வந்துமிகு நீக்க வாராயாக கீந்தச் சுதாக்கையைத் திகாட்டித்து நடாக்குவதற்கு உங்களுக்குப் பின் முயற்சி கீந்தக அம்சங்கள் காரணமாக, கீங்காலாக காலமும் கொண்டு நடாக்குவதற்கும் கிடைப் பஸ்யு, அப்பக் காலத்திற்கு என்ற சிராணல் முடியுமா?

எனக்கே இது பெரிய ஆச்சரியம் தான். என்னை விட, அற்புதமான மக்கள் செல்வாக்குப் பெற்ற வெகுசனப் பிரபல்யமான எழுத்தாளர்களான ஜெயகாந்தன், வல்லிக்கண்ணன், ரகுநாதன், விந்தன், க. நா. சு போன்றவர்களே குறிப்பிடப்பட்ட காலத்திற்கு மேலே இலக்கிய ஏடுகளைக் கொண்டு நடத்த இயலவில்லை.

இது கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. இப்படியாக இடை நடுவில் மரணித்துப் போவதுதான் சிற்றேடுகளின் மரபு.

மல்லிகைப் பந்தல்

இது காலம் காலமாக நடந்தேறி வருவது. அதாவது சிற்றிலக்கிய ஏடுகளால் 5 வருடம். இது எப்படி என்னாலை அந்த 5 வருடத்தையும் தாண்டி 35 வருடத்திற்குக் கொண்டு வர முடிந்தது என்று நானும் ஆழமாக யோசிக்கிறீரான் தான். இதற்கு என்ன காரணம்? நான் நினைக்கிறேன் நான், இதை ஒரு பாடமாக எடுத்துக் கொண்டேன் என்று.

ஏன், என்னத்துக்கு ஒரு பத்திரிகை தோல்வி அடையது? பொருளாதாரமா? நானும் அவ்வளவு பெரிய வசதி படைச்சவனோ, அல்லது இலக்கியத்துக்குப் பண்ததைச் செலவளிக்க வேணுமென்ட அந்த நோக்கமோ எனக்கு இல்லை. அப்ப இதற்கு என்ன காரணம்? அப்படியென்டு நான் யோசித்தால், நான் ஆரம்பத்திலேயே இரண்டு பேரை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டனான். ஒன்று எஸ். எஸ். வாசன். இன்னொன்று பெரியார். எஸ். எஸ். வாசன். அப்ப ஒன்றரை அணா. அதாவது ஒன்றரைச் சதம். அது தான் அவரின்றை, அந்தச் சஞ்சிகையின் விலை. அப்ப அவர் அங்கை ஒரு ஆய்வு செய்து. சும்மா இருக்கிற பெண்களில் குறிப்பாக மயிலாப்பூரைச் சுத்தி இருக்கிற பிராமணப் பெண்கள் படிப்பில்லாமல் பொழுது போகாமல் இருக்கிறவர்களை நோக்கத்தில் கொண்டு மயிலாப்பூரை மையமாக வைத்துத்தான் முதற் பத்திரிகைகளைக் கொண்டு வந்தார். பிறகு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அது வேருந்றத் தொடங்கிவிட்டது. சுழந்திலை, அரசியல் பின்னணி, சுதந்திரப் போராட்டம் அப்படியாக பெரியார் மிக வலிமையாகத் தன்னுடைய 'குடியரசை' நடத்தினதால் அதற்குச் சரியான எதிர்ப்பு இருந்தது. அப்ப அவர் என்ன செய்தார் என்றால் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற சலுான் கடைகள் எல்லாத்தையும் 'கவர்' பண்ணினார். நம்ம புள்ளையள், 'நம்ம புள்ளையள்' என்டு, அதில இரண்டு பெட்களிக் கீருக்கு. சலுானில் இருக்கிற வசதி என்றால். எல்லோரும் பத்திரிகையைப் பார்ப்பான். ஒரு நாளைக்கு முப்பது பேர் வந்தால் குறைஞ்சது இருபது பேரினர் கண்ணிலையாவது படும். அப்ப இவர் மெதுவாகத் தன்னுடைய போராட்டங்கள், குடியரசு, விடுதலை,' இதுகளை வைச்சு கொஞ்சம் பரவல்படுத்தி வர அவருக்கு ஒரு தளமாகப் போக்கு இந்தச் சலுான்கள்.

பெரியார் சலுானத் தளமாக வைச்சிருந்தார். அப்ப எனக்கு படார் எண்டு ஒரு யோசனை வந்தது. அட! அவர் சலுான வைச்சு யோசிக்கிறார். நான் அந்த அபிமானத்தை வைச்சு யோசிச்சால் என்ன எண்டு. இதற்காக வேண்டி நான் கொழும்பு, மலை நாடு அங்கை இங்கையெல்லாமாச் சலுான்கள் உள்ள முகவரிகளை எடுத்து ஆரம்பத்திலை சஞ்சிகையை அனுப்பிறது. அப்ப மல்லிகை முப்பது சதம். ஆனால். காசு வருகுதோ வரவில்லையோ அனுப்பி விடுவேன்.

மல்லிகைப் பந்தல்

அதிலையும் நான் கொழும்புக்கு ஒரு மாசத்தில் ஒருக்கால் போவன். அப்ப போனால் கொண்டு போய்க் குடுக்கிறது. பாவம் இவன் வந்து ஏதோ செய்யிறான் என்டு காக ஒருவேளை தருவார்கள். அல்லது இரண்டு மாதத்துக்கு ஒருக்காப் போனா ஏதாவது தருவார்கள். ஆனால் எனக்கு காசலல். பிரசாரம் தான் முக்கியம். அபிஷி, அப்படிக் கொண்டுவர மல்லிகை கொஞ்சம் சின்னப் பத்திரிகை தான். ஆனால் அந்தப் பேர் எழும்பிற்றுது. மல்லிகையினர் வெற்றிக்குக் காரணம் என்னெண்டா

ஆனால், தமிழ்
நாட்டு அல்லது கேளன் அல்லது
ஆந் தீர், மராட்டியத் தலைத்துக்களும்
நாங்களும் ஒன்றால். அதேமாதிரி இங்குள்ள
பிராமணன் அங்குள்ள பிராமணன் அல்ல.
இங்கே ஆதிக்க சக்திகள் யார் என்றால் சைவ
வேளாளர். எனவே அவர்களுக்கு எதிராக
வைக்கப்பட வேணுமே தவிர சும்மா இங்கே
இருக்கிற அப்பாவிப் பிராமண மூக்கு
எதிராக வைக்கிறதிலை
இல்லை.

மல்லிகை வித்ததல்ல. மல்லிகையினர் பேர். அதனுடைய பிரபல்யம்.

இப்ப ஒரு வரலாறு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறன். கொஞ்சம் கொஞ்சமா பெயர் வந்தவுடன் இரண்டு விசயத்தை நான் கையாண்டன். ஒன்று படிச்சலனுக்கு பத்திரிகை நடத்திற்று எண்டால், யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ள தான் நடத்தலாம். யாழ்ப்பாணத்தான் என்னை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். சாதி பாப்பான். நான் என்னத்தைத்தான் அற்புதமாக நடத்தினாலும் அவன் இதை ஒரு பத்திரிகை எண்டு சொல்ல மாட்டான். அப்ப இதுக்கு மாற்று வழி என்ன? யாழ்ப்பாணத்தான் அல்லாத வர்களிடையிலும் போக வேணும். அப்ப முஸ்லிம்களை ‘கவர்’ பண்ணினான். அப்ப என்னென்றால் பதியுதீன் முகம்மத்தீன் அரசியல். அந்த நேரம் அவர் கல்வி அமைச்சராக இருந்ததால் ஒரு புதிய சமூகம் வெடிச்சக் கொண்டு வந்தது. அப்ப நான் அதை விளங்கிக் கொண்டன். வெறும் வர்த்தகச் சமூகமாக இருக்கிற ஒரு சமூகம் ஒரு புதிய கல்விச் சமூகமாகப் பாய்ச்சல் பாயப் போகுது என்று நினைச்சன்.

மல்லிகைப் பந்தல்

அப்ப நான் அதை சிக்காராகப் பிழிச்சன். எல்லாப் பகுதிகளிலையும் இருந்து மல்லிகைக்கு முஸ்லிம்கள் பலர் எழுதுகிறார்கள். மற்றது யாழ்ப்பாண அகம்பாவம் என்ற அந்தக் திமிர் அவளினர் ஒவ்வொரு படையிலையும் இருக்கும். அது நாவை எழுதினாலும் சரி, சிறுக்கை எழுதினாலும் சரி. சிறு பத்திரிகையில் எழுதினாலும் சரி அப்ப நான் முதல் முதலாக யோசிச்சுது. இது யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகை அல்ல. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வரும். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தானின் சஞ்சிகை அல்ல. அதால் என்ன நடந்தது? கனபேர் என்னை நம்பினார்கள். இவன் சொல்லுறுது சரி. நிச்சயமாக அந்த மலட்டுத் தனமான குணங்கள் இல்லாமல் இவன் நம்பகத் தன்மை உடையவன் என்று. எனக்கு அந்த நம்பகத் தன்மை கிடைச்சது, ஒரு பெரிய பெறுபோய் போசு. முனாவது நான் பத்திரிகை அச்சடிச்ச, அச்சடிச்ச பின்னரே வீதி வீதியாகக் கொண்டு போய் விற்கத் தொடங்கினன். இது உலக வரலாற்றிலை எந்தப் பத்திரிகைக்காரனும் செய்ததில்லை. அது சோசலிச் நாடாய் இருக்கட்டும். ஓர் ஆசிரியனே அச்சடிச்சப் போட்டு தெருத்தெருவா வித்தது நான் தான், வரலாற்றிலை முதன் முதல் செய்த காரியம், இது ‘கின்னஸ்’ புத்தகத்தில் இடம் பெறவேண்டிய சங்கதி.

நான் ஒரு சமூக விஞ்ஞானியாக அப்ப இலக்கியத்தைப் பார்த்தன். மாஸ் சைக்கோஜி (Mass Psychology) அதைத்தான் பார்த்தன். இந்த மக்கள் என்ன எதிர் பார்க்கிறார்கள்? சமூகம் எங்கே மாறிக் கொண்டிருக்கு? இந்த சமூகத்துக்கு என்ன தேவை? இந்தச் சமூகம் இதை விரும்புமா? யாழ்ப்பாணத்தான் இல்லை என்கிறதும் யாழ்ப்பாணத்தானினர் கல்வித் தகைமையை ஏற்றுக் கொண்டதும் அதே நேரத்திலை நான் அதிகம் படிக்காதவன் என்கிறதும் எனக்கொரு வாய்ப்பாகப் போசு. படிச்சிருந்தால் எனக்கும் யாழ்ப்பாணத்தான் அத்தனை ஆதிக்கக் குணங்களும் இருந்திருக்கும்.

நானும் இந்தச் சம்பவங்களை வைச்சு வர, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மல்லிகையிலை எழுதுகிறது ஒரு மதிப்பெண்டு வந்திட்டுத். பேராசிரியர்கள் அவை இவையெல்லாம் மல்லிகைக்கு எழுத வேண்டிய தேவை வந்திட்டுது. இவ்வளவுக்கும் ஒரு சமூகப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தனாங்கள்.

உலக வரலாற்றிலை இன்னுமொன்று பாருங்கோ. பெரிய அதிசயம் என்னென்றால் இதை என்னுடைய மரணத்திற்குப் பின் தான் இந்தத் தகவலை எல்லாம் சொல்ல வேணும். சலானுக்குள்ளை தொழில் செய்து கொண்டு அதுக்குப் பின்னாலேயே ஒரு பதிப்பகம் வைச்சு

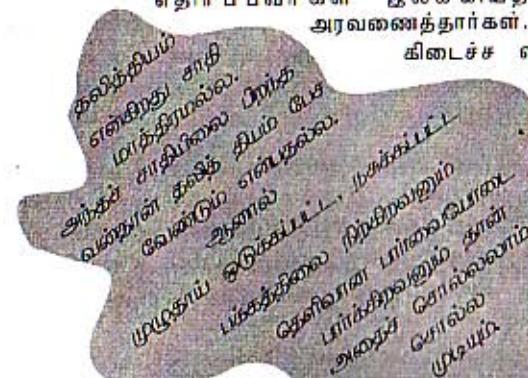

திரு. சி. புல்பராசலுடன்

அதுக்குள்ளை அச்சடிச்சு 60 - கல்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் என்று அந்த ஜோசப் கல்லூனினர் பெயரைப் போட்டு, அந்த மல்லிகையில் பேராசிரியர் கள் அல்லது 'வைஸ் சான் சிலர்' (Vice Chancellor) வித்தியாவந்தன், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, முருகையன் போன்றவர்களை எழுத வைச்சேன்.....இதெல்லாம் உலக வரலாற்றிலை நிகர் இல்லை. அது ஜப்பானாக இருக்கட்டும் முன்னேறிய நாடுகளாக இருக்கட்டும் அமெரிக்காவாக இருக்கட்டும் அல்லது இந்தியாவாக இருக்கட்டும். இப்படியாரு வரலாறு யாழ்ப்பானத்திலை மாத்திரம் தான் நடந்திருக்கு. இதுதான் யாழ்ப்பானத்தின் பெருமை!

உங்களுக்கு உதவியாக கிருந்தது உங்களுடைய தத்துவார்த்தைப் பின்னெனியாக இருக்குமா? நீங்கள் ஒர் கிடதுசாரி தத்துவப் பின்னெனியில் வந்ததும் ஒரு காரணமாக கிருக்குமா? அப்படியான உங்களுடைய பரவலான.....

இல்லை. இதில் ஒரு சங்கடம் இருக்கு. தமிழ் மக்கள் அரசியல் நீதியாக அப்போது தமிழருக்கக் கட்சியையே ஆதரித்தனர். அதனால் பாரானுமன்றத்தில் 13 ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தனர். ஆனாலும் அரசியல் காரணம் எனக் கொல்ல மாட்டேன். இடதுசாரிகள் தமிழரிடையே பலமற்றவர்கள். அப்படியானால் அவர்களைத் திலக்கியச் சஞ்சிகைதானே நின்று நிலைத்திருக்க வேணும்? இல்லையே. எங்களையும் எங்களது கருத்துக்களையும் அரசியல் நீதியாக எதிர்ப்பாக எங்கள் இலக்கியத் தில் எங்களை அரவணைத்தார்கள். இது எங்களுக்குக் கிடைச் ச வாய்ப்பு. இலக்கிய உலகில் தன்ன வளை ஒதுக்கிளார்கள். எங்களை ஆதரிச்சார் கள். தனது அரசியல் நம்பிக்கை கொண்ட எங்களை நிறுவுவதும் கூறிவான பிரதமரவர்கள் பிரங்கியாலும் அவர்களை மூலம் முடியும்.

எல் வேலை இல்லை' என்றார்கள். எங்களைப் பார்த்து 'நீ எழுத்தாப்பா!' என்றார்கள்.

இது வலு நுணுக்கமான ஓர் ஆய்வு. அதை விவாகச் சொன்னால் தான் அந்த நோக்கம் விளங்கும். இவ்வளவுக்கும் சத்தியாக்கிரகம் நடந்த பின்னையிலை தான். அதை விவரிக்க வேண்டும். 60ம் ஆண் டு சத்தியாக்கிரகம் நடந்தது. அந்த 60ம் ஆண் டுக் குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசை நான் தான் முதல் முதலிலை பெறுகிறேன். அந்த சத்தியாக்கிரகம் நடந்தபோது தமிழரக்கு கட்சிக்குப் பாராளுமன்றத்தில் 13 தொகுதிகளிலிருந்த காலத்திலை, நான் தான் ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை நடத்திற்றன. அப்ப அரசியலில் அவங்களுக்குப் பின்னாலேயும் இலக்கியத்தில் எங்களுக்குப் பின்னாலேயும் ஓர் அணி சேர்ந்தது. இந்த அணி சேர்ந்துக்கு என்ன காரணம்? என்ன பின்னணி என்பதை நான் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டன். மற்றது நான் இடதுசாரியாக இருந்தாலும் நான் இதையார் மேலேயும் தினிக்கேல்லை.

கருத்துக்களைத் தினிக்கவோ அல்லது நான் சொல்வதுதான் சரி என்று வாதிக்கவோ அல்லது நீ சொல்வதை நான் போட மாட்டேன் என்று மறுக்கிறதோ இல்லை. உங்கு ஒரு கருத்திருந்தால் நீ அதை வை. எங்கொரு கருத்து இருந்ததென்றால் நான் அதை வைக்கிறன். அதை வாசகன் தீர்மானிக்கட்டும். ஒரு பரந்த தளத்தை உருவாக்கிறேன். அதனாலை மல் லிகைக்கு எழுதுகிறவன் எல் லாம் கொம்புயூனிஸ்ட்டுகளுடைய அல்லது என்னுடைய கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவனோ அல்ல. இதை இந்தப் பின்னணியில் வைச்சுப் பார்க்கேக்க தான். நான் நினைக்கிறன். என்னுடைய அளவீடு நான் வெற்றி பெற்றது என்று.

முதலாவது, என்னுடைய கருத்துக் கணிப்பு,. இரண்டாவது என்னுடைய அர்ப்பணிப்பு. இப்படி ஒருவனும் அர்ப்பணிச்சு உழைக்க மாட்டான். முணாவது, நான் தெருத் தெருவாக மல்லிகை கொண்டு திரிஞ்சு வித்ததால் சமூகத்தில் என்னுடைய படிமானம்.

இவன் வெட்கம், ரோடிம், மானம் ஒண்டும் இல்லாமல் தமிழுக்கு ஏதாவது செய்யக் கூடியவன். இவன் செய்வான். எஞ் சினை இயக்கிறத்துக்குத் தான் சக்தி தேவை. எஞ்சின் இயங்கத் தொடங்கிட்டா அது தானா இழுத்துக் கொண்டு போகும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலை மட்டும் தான் நான் கஸ்டப்பட்டது. அதுக்குப் பிறகு எங்குப் பிரச்சினையே இல்லை.

சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டங்களில் மல்லிகையின் பங்களிப்பு எப்படி இருந்தது?

இரண்டு தான் எங்கு முக்கியமானது. ஒன்று இடதுசாரி

மல்லிகைப் பந்தல்

இயக்கத்தினர் இளைஞர் தலைமுறையை இலக்கிய பூர்வமாகக் கட்டிக் காக்கிறது. இரண்டாவது ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினுடைய உயிராக மல்லிகை இயங்கினது. சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை, மாவிட்ட புரப் போராட்டம். அதெல்லாம் கொடி கட்டிப் பறந்த நேரம். அப்ப அவனுக்கு ரசனை இருக்கோ இல்லையோ, எங்கட ஜீவாவினர் புதகம் வாங்கிறனென்டு வாங்கு வாங்கள். அந்த நேரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அவ்வளவு படிக்கக் கூட இல்லை. ஆனா என்கிட்ட வாங்க வேணும், ஏனென்றால் அவன் எங்கட பெடியன் என்று. இதிலை இரண்டு முன்று அம்சங்களை நாங்கள் இணைத்துக் கொண்டு போனபடியாகத்தான் இப்ப நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு சிந்திக்கேக்கை நான் அதை கணக்கில் எடுத்து இருக்கிறன் என்று தெரியுது. இவ்வளவு பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலை சமூகமாற்றத்திலை ஏற்படக்கூடிய ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் நான் இலக்கியமாக்கி இருக்கிறன். இந்த இலக்கியம் ஆகக் குக்க அது மல்லிகைக்குப் பச்சையாக வந்திருக்கு. இப்படிப் பச்சையாக வரத்தான் எங்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அடே! நான் இவ்வளவு காலம் இதுகளை எல்லாம் எப்படி செய்து இருக்கிறன். ஆனால் செய்யேக்கை எங்கு அந்த அறிவு இல்லை. செய்யேக்கை செயல் மாத்திரம் தான். பின்னுக்குத்தான் நான் அதைப் பொருத்திப் பார்க்கேக்கை எங்கு இப்பிடி ஒரு எண்ணம் வருகிறது. 35 வருடம் என்பது ஒரு பொடியன் பிறந்து வளர்ந்து கலியாணம் கட்டி அந்தப் பொடியனுக்கும் 15 வயது அல்லது 14 வயது வரக்கூடியவுக்கு செய்திருக்கிறன். அது ஒரு நிச்சயமாக சிற்றிலக்கிய ஏட்டினுடைய வரலாறு அல்ல.

யாழ்ப்பாணத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மத்தியில் திடுசாரி கூட்சி அரசியலைக் கொண்டு சென்றதில் மல்லிகைக்கு ஒரு பங்கு இருக்குத்தானே?

அதுதான், அதுதான். அது என்ன பிரச்சினை என்றால் அவங்களையே “இலக்கியத்துக்கு இடது சாரிகள்” என்று சொல்ல வைச்ச பெருமை மல்லிகைக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கு. அது ஒரு முக்கியமான காரணம்.

மற்றும் உதாரணமாக கிப்போது தலைத்தியம் என்ற போக்கு கூந்தயாவில் கியல்பாக வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. கிடையாழ்ப்பாணத்தில் கிலங்கைத் தமிழ் பேக்கீவர்கள் என்ற கருதப்படுகின்ற ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான தலைத்திய

மல்லிகைப் பந்தல்

குறுவுக்கும் கிடையிலான முரண்பாடுகள் பற்றி நின்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?

எங்களுடைய தலித்தியம், வார்த்தைத் தலித்தியமே தவிர, அடக்கு முறைத் தலித்தியம் அல்ல. அதாவது நாங்கள் ஒடுக்கப்படுகிறோம் என்று சொல்கிறோமே தவிர இன்றைக்கு அதைச் சரியான வரைவிலக்கணம் சொல்லிச் சொல்ல இயலாது. அதாவது எந்த வழியில் ஒடுக்கப் படுகிறோம். என்ன மாதிரியாக ஒடுக்கப்படுகிறோம் என்று.

சில வரையறைதான் எங்களுக்கு இருக்கு. அதாவது முந்தீக் கோவிலுக்குப் போகேக்கை இருந்த பிரச்சினை. தேநீர் போராட்டத்துக்கு முந்தி இருந்த பிரச்சினை இவைகளெல்லாம் இன்றைக்கு வேறை உருவம் எடுத்திட்டு. ஆனால், ஒட்டுமொத்தமாகச் சமூக

நிலையில் நின்று தான் நாங்கள் தலித்தியம் என்று

சொல்கிறோமே தவிர, ஆனால்

உண்மையிலேயே தலித்திய

த்தின்ர அந்த நச்கவேர்

இல்லை. ஆனால், இந்தியா

பயங்கரம். அதனாலதான்

இந்தியாவிலை கண்டவ

னெல்லாம் அதைக் கையாளு

கிறான். தலித் என்று சொல்லி

ஆரோக்கியமாக யோசிக்கிறவன்

கூட, எங்க யோய் முடியிறாங்கள்

எண்டால் மற்றவனைட தேர்தலுக்கும் அதுக்கும்

இதுக்கும் பேரம் பேசுகிறவனாக. பெரியார். ஒருவர் தான் பேசாதவர்.

ஆனால் போராட்டம் பற்றியும் எனக்கு அறிவுபூர்வமாக எல்லா விமர்சனங்கள் இருக்கா ஸிரியார் கூட தலித்துக்களைப் பற்றி கருத்து சொன்னாரே தவிர, தலித்துக்களை வளர்க்கவில்லை. இடைப்பட்ட சாதியை வளர்த்தாரே தவிர ஒடுக்கப்பட்ட சாதியையோ, தலைவர்க்களையோ வளர்க்கவில்லை. இதை ரொம்பப் புத்திசாலித்தனமாக செய்திருக்கிறார். போராட்டம் பிராமணங்கு எதிராக என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு புதிய சாதியை உருவாக்கி இருக்கிறார். பெரியாரின் நேரமையில் எனக்கு சந்தேகம் இல்லை. இதை அவர் வேணும் என்று செய்தார் என்று நான் சொல்லெல்லை. ஆனால் அந்தப் பாதை அப்படித்தான் போயிருக்கு. அதனாலை தான் அப்பீல் வழங்கப்பட்ட கருணாநிதி இன்றைக்குப் போய் பி. ஜே. பி. யோடு சமரசம் பேசிக் கொண்டு தான்

கருத்துக்களைத் தீணிக்கவோ அல்லது நான் சொல்வது தான் சரி என்று வாதிச்சூலோ அல்லது நீ சொல்வதை நான் கோட மாட்டேன் என்று மழக்கிறதோ இங்கூட உனக்கு ஒரு குறுத்திருந்தால் நீ அதை வை எனக்கொரு குறுத்து இருந்துதன்றால் நான்

ஆனால் குறுத்துக் கூட குறுத்து ஆகை வாசகன் காக வேண்டி இருக்குத் தீர்மானிக்கட்டும். அது அப்பிடி

த்தான் சருகும். இந்த நிலையிலை பார்க்கேக்க எங்கட தலித்தியம் இடதுசாரி இயக்கங்களாலை கிட்டத்தட்ட 60, 70 வருடங்கள் தலையை தாங்கப்பட்டது. இந்திய தலித்தியம் அம்பேத்காராலை தலையை தாங்கப் பட்டாலும் காலத்திற்கு காலம் பல்வேறு விதமான தலைவர்கள் வந்து எல்லாரும் ஒவ்வொரு ஆணும் கட்சிகளின் சமரசப் பேச்சாளராக இருந்தினமே தவிர அந்த முழுச் சக்தியையும் நீட்டிடி நிமிர்ந்து நிற்கிறத்தில் வந்து, மராட்டியத்தில் வந்த தலித்தியமோ அல்லது கர்நாடகத்தில் இருந்த தலித்தியமோ தமிழ் நாட்டுத் தலித்தியம் இல்லை. தலித்தியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆட்சிக்கு வருகிற கட்சிகளோட பேரம் பேசித் தலைவர்கள் பதவிக்கு வாற்று அதுதான் கிருஷ்ணசாமி போன்றவர்கள். அது அப்படித்தான் வரும்.

ஏனென்றால், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வர்க்கக் குணாம்சங்களைப் பார்க்காமல், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சாதிக் குணாம்சங்களைப் பார்த்து வந்தால் அந்தப் போராட்டம் அப்படித்தான் வரும். அவனவள் சாதியைச் சொல்லிக் கொண்டு பேரம் பேசிக் கொண்டு காலத்திற்குக் காலம் ஒடுவான். வர்க்கக் குணாம்சம் உள்ளவன் தலித்தியம் பேசினாலும் அவனுக்கு வர்க்க விடுதலைதான் முக்கியமே தவிர, சாதி விடுதலை அவனுக்குப் பிரச்சினை அல்ல. வர்க்க விடுதலையிலை சாதி இணையுது. ஆனால், சாதிப் போராட்டத்திலை வர்க்கம் இருக்கு. அவன் மூலம் வர்க்கப் போராட்டமே தவிர இந்தச் சாதிகள் அது இது என்று போராட்ட சாதிகளுக்குப் பிரச்சினை தீர்க்கிறது அல்ல. ஏனென்றால் அவன் அப்பிடிச் சொன்னான் என்றால் அவனும் தென்னிந்தியத் தலித்துக்களாகத்தான் மாறிவிடுவான்

எங்களுக்கு அப்பிடி ஒரு வரலாறு இல்லை. ஆனபடியால்தான் நானோ, டானியலோ முழு மக்களாலேயும் அங்கீகரிக்கப்பட்டனாகங்கள். நாங்கள் தலித்துக்களாக இருந்தாலும், மற்ற வளமாகப் பாருங்கோ. தலித் ஒருவன் அதாவது யாழ்ப்பாணத்துத் தலித் ஒருவன் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவில் போராட்டம். தேநீர்க்கடை போராட்டம், சாதிப் போராட்டம் நடக்கேக்கை மல்லிகை ஆசிரியராக இருக்கிறான். மல்லிகையை யாழ்ப்பாணத்தான் வாங்கிறான். வித்தியானந்தன்,

கைலாசபதி, எழுதிறார்கள். பார்த்தீங்களா அந்த முரண்பாடு என்ன என்று? நாங்கள் சமூகப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டு நானும் என்னுடைய முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டு நானும் அதிலை ஓர் அங்கம் என்று சொல்லிக் கொண்டு நானும் அந்தப் போராட்டத்தில் இருந்து கொண்டு மல்லிகை நடத்திறன். என்ன எதிர்க்கிறான். மஸ்லிகையை ஏற்றுக் கொள்கிறான். இது ஒரு விசித்திரமாக இல்லையா? இதுதான் யாழ்ப்பானத்தான்.

கொழும்பில் நான் நடத்தியிருந்தா அது ஒரு பெரிய அதிசயம். எழுதுறார்கள். என்ன சொன்னானோ அவன் சொன்ன அத்தனை பேரும் எழுதுறார்கள். இது ஒரு வித்தியாசமான அனுகுமுறை. அது என்னென்றால் நான் தலைத் போராட்டம் நடத்தேல்லை. சாதிப்போராட்டம் நடத்தேல்லை. நான் சாதிப் போராட்டத்தை ஒரு வர்க்க விடுதலையில் இருந்து பார்த்தேனே தவிர இந்தச் சாதியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு இந்தச் சாதியெல்லாம் ஒன்று சேரவேண்டும் என்று நான் சொல்லேல்லை. இது ஆய்வு நீதியாகப் பார்க்க வேண்டிய விஷயங்கள். அதை நான் சொல்லேலாது. சொல்லக்கூடாது. அது பற்றிய சரியான மதிப்பீடும் எனக்குத் தெரியாது. வேறு ஒருவன் பார்க்க வேணும். ஓர் ஆய்வு மாணவன் அல்லது பல்கலைக் கழக மாணவன் நோக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த வரலாறு 35 வருஷமாக நடந்த இந்த சாதியப் போராட்டங்கள். யாழ்ப்பானத்திலை இருந்து இப்படி ஒரு பத்திரிகை வந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் இன்ன இன்னார் எழுதிச்சினம். இந்தச் சமூக முரண்பாட்டுக்குள்ள மல்லிகை எப்படித் தாக்குப் பிடிச்சது? ஏன் தாக்குப் பிடிச்சது? இவ்வளவு காலமும் வந்ததினர் பின்னனி என்ன? என்று என்னைவிட ஒரு வெகுதூரத்திலை நின்று அல்லது வேறை கோணத்திலை நின்று பார்க்கிறவனாலைதான் தெளிவாகச் சொல்ல முடியம். நான் சிந்திக்கிறேன். நான் அதை இப்படித்தான் இருக்கும் என்டு சிந்திக்கிறேனே தவிர, நான் தெளிவாகச் சொல்ல மாட்டேன்.

இந்த யாழ்ப்பானச் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை கீடுதுசாரிகள் என்று சொல்லப்பட்ட முழுப்பேருமே வேளாள சமூகத்தில் கிருந்து வந்த தலைவர்கள் தான் வழிநடத்தி கிருக்கிறார்கள். ஒகு, அந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் கிருந்த முக்கிய தலைவர்கள் தலத் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் கிருந்து வந்தருந்தால் கின்றைக்கு ஒரளவு மாற்றம் கண்டிருக்க முடியும் தானே கிந்த ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம்?

இப்ப வரலாற்றிலை, யாழ்ப்பான வரலாற்றிலை எம். சி.

மஸ்லிகைப் பந்து-

சுப்பிரமணியம் என்ற ஒருவர் பாரானுமன்றத்தின்றை பிரதிநிதியாகச் சேர்ந்தார். இது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி செய்த பெரிய வேலை என்று நான் நினைக்கின்றேன். மற்றது யார் போராட்டார்கள் என்கிறது அல்ல, முக்கியம். என்ன வேற்றி பெற்றார்கள் என்பது தான் அங்கு முக்கியம். இப்ப மற்ற வளமாகப் பார்ப்போம். தாழ்த்தப்பட்டவன் தலைவராக இருந்து கொண்டு எங்களைக் காட்டியும் குடுக்கலாம் தானே?

இப்ப நாங்கள் இடதுசாரி இயக்கம். இவ்வளவு சாதிவெறி, இவ்வளவு சாதிக் கொடுமை இவைகளைக் கைநிடி அடிச்ச நொருக்கிற நாங்கள், அந்த நேரத்திலை போன். கந்தையா, தர்மகுலசிங்கம், கார்த்திகேசன், வைத்தியிலங்கம், என்று சொல்லுகிறமே அவங்களும் அவங்கள் தானே. ஏன் அவங்களுக்கு எங்களை உருவாக்க வேண்டிய இந்தத் தேவை வந்தது? தங்கடை ஆக்களை உருவாக்கியிருக்கலாம் இல்லையா? நாங்கள் சொல்கிற இந்த வேளாளத் தலைவர்கள் செயலை வைத்துத்தான் அவனினர் தன்மையைப் பார்க்க வேணுமே தவிர, வெள்ளாளனாக இருக்கிறான் என்கிறதுக்காக நாங்கள் பார்க்க முடியாது. அவன் செயல் என்ன? யாருக்காகச் சுழைத்தான்? எந்த மக்களுக்காக வேண்டிப் பாடுப்பட்டான்? எந்த மக்களினர் கருத்துக்காக வேண்டிப் போராட்டான் என்பதையே பார்க்க வேண்டும். அந்தப் போராட்டம் இல்லையென்றால் நாங்கள் வெற்றி பெற்றிருக்க மாட்டோம். அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் பார்வையும் அந்திய மென்றால் நாங்கள் வெற்றி பெற்றிருக்க மாட்டோம். தலைவர்மார் வந்திருப்பாங்கள். எல்லாம் சந்தர்ப்பாத தலைவர்களாக இருந்திருப்பாங்கள்.

இனி ஒன்றைப் பார்த்தால் தெரியும். இந்த 30 வருடத்துக்குள் எக்கச்சக்கமான ஆசிரியர்களை உருவாக்கி இருக்கிறோம். வெறும் சாதியைச் சொல்லிக் கொண்டு நாங்கள் இருக்கேல்லை. சாதியினர் நச்சவேர்களை அறுக்கிறதுக்கு என்னென்ன பொருளாதாரத் திட்டம், என்னென்ன உத்தியோகத் திட்டம் எல்லாம் செய்யவேணுமோ அதுகளைச் செய்திருக்கிறோம். இண்ணடக்கு ஒடுக்கப்பட்டவர் பின்னைகளெல்லாம் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு உயந்திடுதுகள். ஆனால் இதில் துரதின்டும் என்ன சொல்லுங்கோ பார்யம். யாருக்குப் போராட்டமோ அவன் சொல்லுறான் இல்லை. இந்தப் போராட்டமில்லாமல் எப்படி இவைகள் வந்திருக்க முடியும்? ஆனால் எப்பும் அதை சொல்லுறத்துக்கு முடியாமல் இருக்கிறான். ஏன் என்றால் அபற்றை பார்வை - அபற்றை கண்ணோட்டம், அபற்றை சமூகத்தினர் தன்மைகள் எல்லாம் அப்படி சொன்னால் தனக்குக் கேவலம் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு இருக்கு. இது ஓர் உதாரணம்.

எங்கடை போராட்டத்தாலை வெளிவந்த பதவியை அனுபவிச்ச

மஸ்லிகைப் பந்து-

சமுக அந்தஸ்து பெற்றவளெல்லாம் இன்றைக்கு மௌனியாக இருக்கிறான். காரணம் என்னென்றால், சொன்னால் தன்ற சாதி தெரிஞ்சு போயிடு மெண்டு. ஏனென்றால், எந்த அறிவு நிலைக்கு நாங்கள் பாடுப்பட்டோமோ அந்த அறிவு நிலையே எங்கடை சமுதாயத்தைக் காட்டிக் கொடுக்குது.

இப்பு என். வீரா. சௌல்கந்தி: இதானத்துக்கு ஆசையாறு உவக் கமிட்டி பற்றி சொல்லும் போது... அவர்கள் சாத்யாச்சாகவும் கீழ்க்கண்டன். அதனாலே தான் ராத் அபிப்பன் யிலே நான் ஒடுக்கப்பட்டிருள்ள வாய் கிடையாற்று இங்குள்ள ஏ அப்பிரயம் என்ன?

இப்பு நான் கேட்கிறேன் என்னையும் டானியலையும் சமூகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தின்து நாங்களா? அவங்கள் தானே? படிப்பில்லாத, ஒரு விதமான தகைமையும் இல்லாத என்னையும் டானியலையும் தூக்கமுயியும் என்றால் பட்டதாரியான எஸ். பொ. வைத் தூக்கிறதுக்கு அவங்களுக்கு என்ன இருக்கு. இது என்னென்றால், தான் செய்யிற தகிடுத்தங்களுக்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி எதிரிக்கின்றத் தாக்கிறது. சரி, ஒரு வருஷம் தாக்கட்டும், இரண்டு வருஷம் தாக்கட்டும். போற இடமெல்லாம் இந்த 35 வருஷமாகத் தாக்கினால், இதிலை என்ன அர்த்தம்? நீ கெட்டிக்காரனென்றால் நீ ஒரு பி. எச். டி. யாக வந்து அல்லது ஒரு கலாநிதியாக வந்து இந்தா வந்திட்டன் என்று சொல்லலாம். அல்லது இதுகள் ஒன்றும் வேண்டாம் என்று வேறு ஏதாவது ஒரு சாதனை செய்யலாம். கம்மா திட்டி என்னப்பா பிரயோசனம்? திட்டிறதால் என்னத்தைச் சாதிக்கிற? இந்தா நான் இருக்கிறேன். எந்த எதிரியும் வரட்டுக்கும். நான் ஒன்று கேட்கிறேன் 35 வருஷம் மல்லிகை நடத்தினேன். உன்னாலை நடத்த ஏலுமா? செய்து காட்டு.

எல். பொ. வினாவைய் தீர்த்து தாக்குதல்கள் போடி திருத்தமுடியுதோ? நான்கள் ஒரு சபுகுத்திலை ஏதை நோக்க என்கவேண்டுகிறத்து விரும்புகிறோமோ அந்த திட்டத்தை முக்கியமாக திருப்பவர்களுடை தாக்குவதன் முறைதான் அந்த திட்டத்தை அடையலாம் என்பது தான் நோக்கமாக திருத்தக்காலம் மூலமாகவிடமிருப்பது சம்பந்தமில்லையாத் தாக்குவதன் பிரமீ தன்மையும் திறுத்துக்கூற முயற்சி என்று நான் கருதுகிறேன். நியதானமான சொல்லுகின்றான்?

கருத்துச் சொல்லுகிறது வேறை, தாக்கிறது வேறை. இவர் என்ன நினைக்கிறார் என்றால் கைலாசபதி, சிவத்தம்பிக்கு எதிரான ஒரு கோஷ்டி இருக்கு. பல்வேறு மட்டங்களிலை - கல்வி மட்டங்களிலை, பேராசிரியர் மட்டங்களிலை இப்படி. இதில் இந்தியப் பிராமணியம் முக்கியமான பங்களிப்புச் செய்யது. இவர் அபிழித் தாக்கிறதாலை என்ன செய்கிறார் என்றால் அவையினர் எடுப்பிடிகளாய் மாறுகிறார். ‘அவை என்ன செய்யினம் என்டால் கை தட்டி ‘ஆஹா! ஓஹா!’ என்று சொல்லுகினம். இவருக்கு அது தேவையாக இருக்குது. ஏனென்றால் அவங்களை விடத் தான் உயர்வு என்று காட்டிறத்துக்கு.

முகம் போன்ற அழிவில் கேள்வான் சிருக்கம் பற்றிய எந்த ஒரை
அடிக்கலைப் பிள்ளையாக, கண்ணாறு கிடைவதைச் சாதியில் பிரச்சினையை
கிடையாக பூர்ணமாக உணர்ந்து கொள்ளாமல், பிரம்மத்தைத்தான் முன்விடவில்லையாக கூறு சாதியக்கை
ஏன்றிடையேயும் மற்ற நிங்கள் ஏன்ன கேள்வுகளில்லை?

இங்கு எங்களுக்கு எதிரி யார்? யாழ்ப்பாணத்திலை பிராமணர்கள் கூட யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற்கு ஒரு சமூகத் தேவையாளனே தவிர அவன் ஒரு ஆதிக்கச் சக்தி அல்ல. அவர் கள் கோயில்களுக்குப் புதை வைக் கிறதுக்கு, கலியாணம் வந்தால் தாலி கட்டுவதற்கு என்று. அவரும்

ஒரு உழைப்பாளிதான். ஜஞ்சு குடிமக்களோடை ஆற்றாவதாக... அப்ப வந்து உண்மையான எங்கடை வர்க்க எதிரி யார்? யாழ்ப்பானச் குழலில் உண்மையாய் எங்களுக்கு எதிரி முகாமிலை உள்ளவன் ஆரேண்டு பார்க்க வேணும். தவரி பிராமணன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போகக் கூடாது. அவன் எங்கடை நேச சக்தியெல்லே. அவன் பிராமணன் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அந்த வர்க்க நிலையில் அவன் அந்தப் பிராமணனாகவா இருக்கிறான்? அதிக்கச் சக்தியாகவா இருக்கிறான்? அது பாருந்கோ அதை எப்படிச் சொல்லலா மென்றால் இந்தக் தென் னிந்தியக் கருத்து, தென்னிந்தியத் தாக்கம் என்று தான். அப்படிச் சொலுற்றாலெல்தான் தாங்கள் தலித்துக்கள் என்று மறைமுகமான ஒன்றைக் கொண்டு வரப்பார்க்கினாம். ஆனால் துமிழ் நாட்டு அல்லது கேரள அல்லது ஆந்திர, மராட்டியத் தலித்துக்களும் நாங்களும் ஒன்றால். அதே மாதிரி இங்குள்ள பிராமணன் அங்குள்ள பிராமணன்

மற்றும் மார்ட்டினார்கள் என்றால் நக்கியம். என்ன வெற்றார்கள் என்பது தான் அங்கு மக்கியம்.

அல்ல. இங்கே ஆதிக்க சக்திகள் யார் என்றால் சைவ வேளாளர். எனவே எங்கடை கோவும் சைவ வேளாளனுக்கு எதிராக வைக்கப்பட வேணுமே தவிர சும்மா இங்கே இருக்கிற அப்பாவிப் பிராமணனுக்கெதிராக வைக்கிறதிலை இல்லை. வேணும் என்றால் திருப்பிப்படலாம், இப்படிச் சொல்கிறோம், என்பதிலை சந்தோஷப்படலாம். அது ஒரு சரியான பாரவை அல்ல. நாங்கள் ஆதிக்க சக்தி எது என்று தெரிந்து கொள்ள வேணும். அப்பதான் எதிரியை இனம் கண்டு பிடிக்கலாம். சும்மா இருட்டோடை நின்று சண்டை பிடிச்சுக் கொண்டிருக்க முடியாது.

உமா சிமரி குழுவின் கூரைக்கூரை ஆதிக்கை மாதிரி உய்க்குக்குத் தீர்க்கிறதா?

இந்தக் கூட்டங்களுக்கு வந்தாப் பிறகு எனக்கு ஒன்று தெரியது. அங்கை இருந்து அனுபவிக்காத, பெறாத அல்லது அங்கை இருந்து ஒடுக்கப்பட்ட ஏதோ ஒரு குழுவினர் தத்துவார்த்த ரதியாக சும்மா வெறும் சாதிரதியாக அல்ல. நாங்கள் ஒடுக்கப்பட்டனாங்கள் இங்கை நிமிர்ந்து நிற்கிறும் என்ற குரல் பரவலாய் இருக்கு. நான் இப்ப கொஞ்சக் காலமாய் யோசிச்சன். என்டா இப்பிடி ஒரு குரல் வருகுது. இப்பிடி ஒரு வீசு வருகுது என்று என்ன காரணம் என்று பார்த்தால் அவன் வாயை முடிட்டான்.இஞ்சை வந்தவன் ஏன் நிமிர்கிறான் என்றால். அதைச் சொன்னால் என்ன. அவனுக்குச் சமூக நெருக்குவாரம் இல்லை. ஊரல்ல இங்கு. மற்றவர்களிடம் தங்கி இருக்கிறோம் என்ற மேம்பாட்டு உணர்வுதான் இந்தக் கருத்தை வைக்குதோ என்றுகூட நான் யோசிக்கிறேன். இப்பதான். எனக்குத் தெரியுது. முந்தி நக்கிடாமல் நெனிஞ்சு மெல்லமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவை எல்லாம் இப்ப துணிஞ்சு தெரியாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அது ஒரு பெரிய விஷயம் தான்.

கிருஷ்ணப் பறையனார் என்று சொல்லி ஒருத்தரைச் சந்தித்தன் மற்றாலிலை. அப்ப நான் அவரைக் கேட்டேன். ஏன் இப்படி பெயர் வைத்திருக்கிறார் என்று. அவர் சொன்னார். ஜூயர் தன்பெயருக்குப் பின்னால் ஜூயர் என்று போட்டால் நான் ஏன் பறையன் என்று போடக்கூடாது என்று. இந்த மாற்றுச் சிந்தனை எப்படி வருகுது, பார்த்தீங்களா? அது என்னென்றால் நீ என்னை எனியவன் என்று சொல்ல நான் உண்ணை விடப் பெரியவன் பாரடா என்று சொல்கிற ஒரு தன்மைதான். அது புலம் பெயர்ந்த குழலிலை ஞாயமாகத் தெரியுது.

நாங்கள் இந்தக் கூட்டங்களைப் பேசுவது நாமுகள் வந்து குறிப்பது இத்தீர்ப்புக் கூட்டுத் துயித்துயாத்துக்கு எடுத்து கோட்ட பாட வேலை மூன்று வெட்டுத் து...

தலித்தியம் என்பது சாதியை மாத்திரம் குறிப்பதல்ல. அதையும் விட ஆழமானது. அகலமானது. அந்தச் சாதியிலை பிறந்தவர்கள் தான் பேச வேண்டும் என்பதல்ல. முற்று முழுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட, நக்கப்பட்டவர்களின்றை இரத்து உருத்தானவனும் தெளிவான வர்க்கப் பார்வை கொண்டவனும் தான் அதன் மூல வேரைக் கண்டு கொல்ல முடியும். தெளிவாகச் சொல்ல முடியும். சும்மா பேசக்குத் தான் சாதிபாக்கிறதிலை எண்ட பம்மாத்துக் காட்டுறவுன் சொல்லிப் போட்டுக் காணாமலே போய் விடுவான். அவனுக்கு இந்த எழுத்துப் பொழுது போக்கு. நமக்கோ இது வாழக்கை. உதிரி ஒரு கருத்தாள மூள்ளவனாகவோ ஆளுமை உள்ளவனாகவோ மலர் மாட்டான். வேறு வாய்ப்புகள் வந்தால் நமுவி விடுவான்.

நாங்களோ நாப்பது வருஷமாப் போராடி வாறும். நாங்கள் ஆரம்பத்தில் குதறப்பட்டது என்னமோ உண்மைதான். ஆனா நாங்க தினசரி எங்களது மக்களிடையே வேர் பாய்ச்சி வளர்கிறோமே தவிர உதிரிக்காரர் களைப் போல காணவத்துப் போயிடவில்லை. எம்கென்றொரு தத்துவம் உண்டு. பார்வை உண்டு. நுழம் மக்களுக்கு இதனால் விடிவு உண்டு எண்டு நம்புறும். தன்னை நெஞ்சாரத் தாரைவாக்கிற உணர்வு இருக்க வேண்டும். அப்பி அப்பணிக்கிறும். இதிலை ஒரு ஆத்ம திருப்தி உண்டு.

நாங்களுக்கு வாய்க்கூடுகள், கீழை குறிப்புக்கு தோழி ஸி. மார்க் போன்ற பழைய கீடுஷார்களாக இந்தகளீர்கள், சமீப காலத்தினை வந்து கீடுசேயும் என்ற பழைய சொல்லாட்டுவையென்றுமிகுஷாக்கள், சில மற்றும்.....?

இப்ப எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச இந்தக் கத்துவங்கள் பிரெஞ்சிலைதானே ஆரம்பத்திலை இருந்து வந்தது. இதன் மூலம் எல்லாம் எங்களுக்குச் சொந்தம் அல்ல. வேறை வேறை சிந்தனைகளும் இப்ப லத்தீன் அமெரிக்க. நாடுகளாலையும் வருகுது. ஆனால், என்ன தத்துவம் என்றாலும், அது மக்களிடையே வேர் விடாடி அந்தத் தத்துவம் எத்தனை நாளைக்கு உயிர் வாழுப் போகுது? தத்துவ விசாரங்கள் எல்லாம் வரட்டும். இதுகள் எல்லாம் தேவை. ஒரு வளருகிற இலக்கியத்திற்கு வளர்கிற மொழிக்கு தத்துவங்கள் சண்டைகள் தேவை. ஆனால் தத்துவச்

சண்டைகள் ஒரு ஆரோக்கியமான இலக்கியத்தை வளர்த்தெடுத்தது என்பதை வரலாற்றிலை காணல்லை. அது நடைமுறைச் சாத்தியமில்லை. ஆனால் சண்டை பிழப்பாங்கள்.

தனக்குக் கூடத் தெரியும் என்கிற ஒரு வகையான இலக்கிய மிரட்டல். உன்னை விட எனக்குத் தெரியும் என்று சொல்கிறதிலை ஒரு அகம்பாவம். எத்தனை தத்துவங்கள் வந்தன? எத்தனை ஆயிரம் கருத்துக்கள் வந்தன? ஆனால், மனிதன் மனிதனாய் இருக்கிறது என்கிற தத்துவம் தான் உலகத்தில் ஆகச் சிறந்தது. மனிதன் மனிதனாய். மனிதப் பண்போடும், மனித நேசத் தோடும் பக்கத்திலுள்ளவனுடன் அன்பு செலுத்துகிறதுடன் அவனுடைய நல்வாழ்வுக்காகத் தன்னுடைய வாழ்வில் ஒரு பகுதியை ஒப்படைக்கிறதோடு இருக்கவேணும். என்னதான் ஆயிரம் தத்துவத்தைச் சொல்லி என்ன? இந்த ஒரு நாலைஞ்சு வரிக்குள்ளனதான் இவ்வளவு தத்துவங்களும் அடங்குது.

நன்றி: ‘டயிர் நிழல்

இலக்கியச் சந்திப்பு

4 கலிட இலக்கிய அரசுவலர்களினால் தொடர்ந்து நடாத்தப்பட்டு வரும் இலக்கியச் சந்திப்பின் 27வது தொடர் கடந்த 2000-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23-24ம் திகதிகளில் பிரான்ஸ் கார்ஜ் லே கொணெஸ் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்றது. இந்த இலக்கியச் சந்திப்பின் முதல் நிகழ்வானது 1988ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 24ம் திகதி ஜெர்மனியிலுள்ள கேரனே என்னும் நகரில் தொடங்கி பிரான்ஸ், நெதர்லாந்து, கவின்ஸ்லீலாந்து, இங்கிலாந்து, கனடா போன்ற நாடுகளில் நடைபெற்றுள்ளது. 26வது இலக்கியச் சந்திப்பு ஜெர்மனியிலுள்ள ஸருட்கார்ட் என்னும் நகரில் நடைபெற்றது.

“இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்வில் யத்தம் கவிந்த குழல், யத்தத்தை முதன்மைப்படுத்திய சிந்தனைகள், கருத்துக்கள், செயற்பாடுகள் என எங்கும் வியாபிழ்துக் கிடக்கிறது உலகம். யத்தம் தவிர்ந்த சிந்தனைகள், வாழ்வியல் பிரச்சனைகள், அர்த்தப்பாடுகள் தெளிவுகள் எதுவும் தற்காலத்திற்கு அவசியம் அற்றவை என மிகக் கட்டிறுக்கமாகத் தீர்மானித்து விட்ட மக்கள், இவை எல்லாவற்றையும் மீறி மாற்றுக் கிந்தனைக் கட்டும், யுத்தத்தை உள்ளிட்ட கருத்துப் பகிர்வுக்கும் இடமளிக்கின்ற ஒரு தொடர் நிகழ்வாக இலங்கையிலும் புகலிட நாடுகளிலும் இருக்கிற ஏரே ஒரு தன்னியல்பியக்கம் இந்த இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றே தான். எதுவும் எப்போதும் தொடங்கலாம். தொடங்கி முடிய முன்னே மடியலாம். அல்லது உடைந்து

அடரவதற் தன்மூலம் குறக்கிடுகளும் குழிப்பில் கொண்ட
இன்கறை நம்பி இயக்கியச் சூழலில் பேச்சுச் சுதந்திரம்.
சப்புற துவக்கம். விட்டுக் கொடுத்து. மற்றுவர்களின்
கருத்தை மதிப்புக் கொடுத்துக் கொட்டும் தன்மைகளைக்
கொண்ட ஒரு சிறநாயக தஸ்தையல்பியக்கம் இந்த
ஒரேபாப்பை இயக்கியச் சந்திப்பு
எனக் கூறுவார்

காணாமலேயே போகலாம் எனும் நிலைமையே யதார்த்தமாக காணப்படும் குழலில் இவ் இலக்கியச் சந்திப்பான் தொப்பி வருபாற்களைப் பூர்த்தியாக்குவிற்கு. இத் தொபாரின் 27வது சுந்திப்பு இன்று நடைபெறுவிற்கு என்பது ஆச்சரியம் கொண்ட நிதர்ச்சனம் தான். இச் சுந்திப்பு பிரான்சில் மூன்றாவது தடவையாக நிகழ்வுவில் மலிவுச்சியடைகிறோம்.” என 27வது இலக்கியச் சுந்திப்பு சார்பில் வெளியிடப்பட்ட சிறிய கையடக்கமான நிகழ்ச்சி நிரல் மலரில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

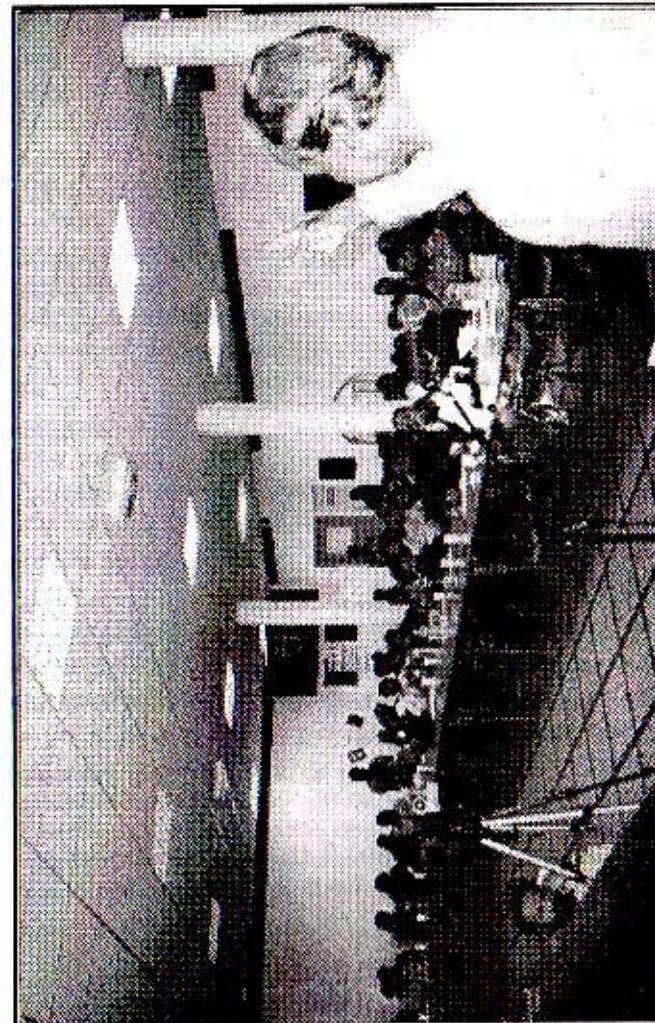
23ம் திகதி சனிக்கிழமை நடைபெற்ற அமர்வில் அம்மா, எக்ஸில், உயிர் நிழல், துவிரி போன்ற சிறு சுஞ்சிகைகள் மீதான வியர்சனம் நடைபெற்றது. “உலகமய மாக்கலும் மனித கதந்திரமும்” என்ற தலைப்பில் என். சண்முகரட்டைம் (சமுத்திரன் -நோரவே) அவர்களால் நிகழ்த் தப்பட்ட உரை கணதியானதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமைந்தது.

எதிர் இலக்கியம் பற்றிப் பேச வந்த சாரு நிவேதிதா (குழிழ் நாடு) தலைப்பை விடுத்து எங்கோ தாவித் தாவி இறுதியில் பார்னையாளர்களிடம் பதில் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு செம்மையாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார். அவரது சாம்பார் வடை எழுத்தாளர்கள் “அப்யோ சாரு சொத்தப்பிலிட்டாரே” என மண்டபத்தில் புலம்பித் திரிந்ததைப் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

அடுத்து “போரும் சமாதானமும்” என்ற தலையில் பேசிய பராஜிசிங்கம் (ஜெர்மனி) இலங்கையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் போரும் சமாதானமும் சம்மந்தமாக இலங்கை அரசின் வடிவத்தையும் விடுதலைப் புலிகளின் வடிவத்தையும் சீர்தூக்கிச் சார்பில்லாது முன் வைத்தார்.

முதல் நாள் அமர்வை சி. புஸ்பராஜா (பிரான்ஸ்) தலைமை தாங்கி வழக்கமைத்தார்.

24ம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை நடைபெற்ற அமர்வில் நீட்சே

27-வது இலக்கியச் சந்திப்பில் உரையாற்றும் போது.

தலையில் சார்பு எதிர்ப்பு வாதங்கள் மிகவும் ஆழமானதாக இருந்தன. தமிழரசன் (ஜெர்மனி) மார்க்ஸிய கண்ணோட்டத்தில் நீட்சேயின் மூலங்களை விசாரணை செய்யும் சிந்தனை மிக்க உரை நிகழ்த்தினார்.

27வது இலக்கியச் சந்திப்புக்கென இலங்கையிலிருந்து விசேடமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தார் மல்லிகை சஞ்சிகை ஆசிரியரும், தலித் போராளியும், இடது சாரி போராளியுமான டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். மல்லிகை சஞ்சிகை கடந்த 35 ஆண்டுகளாக இலங்கையில் பல இடர்களுக்கு மத்தியிலும் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய சஞ்சிகை ஆகும். டொமினிக் ஜீவாவின் சமார் ஒன்றரை மனினேரப் பேச்சில் அவர் தனது அரசியல் - இலக்கிய - சமுதாய அனுபவங்களைப் பார்வையாளர்களுடன் பசிர்ந்து கொண்டபோது அதில் துயரம், நகைச்சுவை, ஆச்சியம் நிரம்பியிருந்தது. அவரது உரை முடிந்த பொழுது சபையினர் அனைவரும் எழுந்து நின்று கைத்தடியது அவரின் இலக்கிய, அரசியல், சமுதாய சேவையைப் பாராட்டி அவரைக் கெளரவித்தது போலாகும்.

நூல் அறிமுக நிகழ்வில் யமுனா ராஜேந்திரன் தொகுத்த “எனக்குள் பெய்யும் மழை” (கவிதை), சுகன் - ஷோபா சக்தி தொகுத்த “சனதரும் போதினி” (ஓரநிலை தொகுப்பு), அருந்ததி-யமுனா ராஜேந்திரன் தொகுத்த “புலம் பெயர் சின்மா” (கட்டுரைகள்), சேரனின் “நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு” (கவிதை), ஆகிய நூல்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டன.

டொமினிக் ஜீவாவின் பிரதிகள் மீதான ஒரு வாசிப்பு என்னும் தலையில் கலைச் செல்வதும் முன்றாம் உலக நாடுகளும் அவற்றின் மீதான ஏகாதிபத்திய தலையிடும் என்னும் தலையில் தி. உமாகாந்தனும் உரை நிகழ்த்தினார்கள்.

இரண்டாம் நாள் அமர்வை வட்கமி (பிரான்ஸ்) தலைமை தாங்கி ஒருங்கமைத்தார்.

27வது இலக்கியச் சந்திப்பை சி. புஸ்பாஜா, கலைச் செல்வன், அசோக், வட்கமி ஆகியோர் முனினின்று ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

28வது இலக்கியச் சந்திப்பு நோர்வே நாட்டில் நடைபெறும்,

-செங்கட்டுவன்

நன்றி: காலச்சுவடு

வாயினிக் ஜீவா

பல நாறு விதை முகிழ்த்த யெருமாற்

வி. சீவலிங் கம்.

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்க்கையின் பிரதி விம்பமாகவே அமைகிறது. மனித வாழ்வின் சுகங்கள், அவலங்கள் என்பவற்றை அதற்கே உரித்தான உணர்வுகளோடு எடுத்தியம்புகிறது. மனித இனத்தின் உணர்வுகளை, அதன் ஊடாட்டங்களை இலக்கிய கர்த்தாவினால் தான் அச்சொட்டாக உணர முடிகிறது. அதனால்தான் சமூக உறவுால்களைத் தன் கடைகளில் பாத்திரங்களாக நடமாட விடுவதால் அவன் சிருஷ்டிகர்த்தா என அமைக்கப்படுகிறான். முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்துவரும் நாம் பொருளாதார ரீதியாக நிலிந்த வகுப்பினராக வாழ்ந்து வருகிறோம். சமூகத்தில் நிலம், மூலதனம், உற்பத்திச் சாதனங்கள் என்பவற்றின் உடமையாளராக உள்ள வலிமை மிகுந்த வகுப்பினரின் ஒடுக்கு முறைக்கு அநிகளவில் முகம் கொடுக்கிறோம்.

இலங்கையில் உள்ள சமூக அமைப்பில் குறிப்பாக தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் சாதி என்பதும் ஓர் ஒடுக்குமுறைச் சாதாமாக அமைந்துள்ளது. பொருளாதார ரீதியாக ஒடுக்கப்படும் மக்கள் அவ் ஒடுக்கு முறையிலிருந்து விடுவிக்கப்படாத வரை சமூக முன்னேற்றும் என்பது ஏற்படப்போவது இல்லை. பொருளாதார மாற்றம், வர்க்கச்

சார்பான ஆட்சிப் பொறிமுறையும் மாற்றப்படாத பட்சத்தில் மனித சமக்குவம் ஏற்படப் போவதில்லை. சமூக ஒடுக்கு முறையும், ஏழைபணக்காரர்ன் என்ற ஏற்றத் தாழ்வும் ஊள்விளைப் பயன், அது எமது தலை எழுத்து, படைத்தவன் படி அளப்பான் என எண்ணிட ஆற்றலை மலினப்படுத்தி எவன் ஒருவன் சிந்திக்கிறானோ அவன் தன்னையே தான் நிராகரிக்கிறான். அவன் தன்னிலும் மற்றைய மனிதனிலும் நம்பிக்கையற்று வாழ்கிறான்.

இவ்வாறான தன்னம்பிக்கை அற்ற ஒரு மனிதனால் சமூகத்தில் வாழும் ஏனைய மனிதர்களின் ஆற்றலை அறிந்து கொள்ள முடியாது. சமூகத்தில் ஏற்பட்டு வரும் முரண்பாடுகளினாடாக அச் சமூகம் முன்னேறி வருவதை அவனால் அவதானிக்கவும் முடியாது. சமூகமானது முரண்பாடுகளைத் தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்து வருகிறது. அம் முரண்பாடுகள் தீர்க்கப்பட்டுப் புதிய முரண்பாடுகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. இருப்பினும் அவை முன் னையதை விட முன்னேற்றகரமானதாக அமைகின்றன.

ஒரு செழியின் விதையானது பொருத்தமான மன்னைச் சேர்ந்து சிரியான அளவில் வெய்யும் நீரும் கிடைத்ததும் அது ஒரு செழியாகிறது. ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்ட வெப்பத்தினையும் நீரையும் பெற்று செழியாக முளைப்பது அச் செழியின (Negation) முரண்பாடாகும். அச் செழி தற்போது வளர்ந்து பூக்களையும், பின்னர் பல நூறு விதைகளையும் தருகிறது. ஒரு விதையின் செழியின் முரண்பாடுகளின் முரண்பாடுகளால் (Negation of Negation) பல வீரியமுள்ள புதிய விதைகள் மேலும் கிடைக்கின்றன. முதலாவது விதையினால் பெறப்பட்ட செழி திட்டமிடப்பட வகையில் வளர்க்கப்பட்டால் மாத்திரமே அதிலிருந்து வீரியமுள்ள விதைகளைப் பெற முடியும். முரண்பாடு என்பது ஒன்றை அறியப்பது அல்ல. முதலாவது முரண்பாட்டினை திட்டமிட்ட வகையில் ஒழுங்கு செய்தால் இரண்டாவது முரண்பாடு இயல்பானதாகவும், சிறந்த வெளிப்பாட்டையும் கொண்டு வரும்.

செழியின் விதையை மூலமாக வைத்து சமூக மாற்றத்திற்கான கருவை ஏங்கல்ஸ் என்ற சமூக விஞ்ஞானி இவ்வாறு தந்தார். ஒரு சமூக மாற்றத்திற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் முரண்பாடுகள் எவ்வாறு உறுதுணையாக உள்ளன என்பதை ஏங்கல்ஸ் குறிப்பிட்டவற்றையே டொமினிக் ஜீவா என்ற இலக்கிய கர்த்தாவின் வாழ்க்கையிலும் காண்கிறேன். ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான தன்மையுள்ள வெய்யும், நீரும் எவ்வாறு ஒரு விதையின் வளர்ச்சிக்கு அவசியமாக இருந்ததோ, அதே போன்று தான் சாதிக் கொடுமைகள் புரையோடி, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரை ஒடுக்கிக்

யல்விழைப் பந்து

கொண்டிருந்த அந்த ஜீவா என்ற விதை முளை விடுகிறது.

விதை நன்கு முளை விடுவதற்கு பொருத்தமான நிலமும், நீரும், வெப்பமும் தேவை என ஏங்கல்ஸ் குறிப்பிட்டார். ஆம். ஜீவா என்ற விதை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற பொருத்தமான நிலத்திலே விழுந்தது. ஏங்கல்ஸ் குறிப்பிட்டது போல ஜீவா என்ற விதையிலிருந்து முகிழ்ந்து வரும் செழி திட்டமிட அடிப்படையில் முரண்பாடுகளுக்கூடாக வளர்க்கப்பட்டமையால் தான் அந்த ஒரு செழி பலநாறு சிறந்த விதைகளை நமக்கு அளித்திருக்கிறது.

ஜீவாவின் இலக்கியப் பயணம் 50 ஆண்டுகால வரலாற்றினைக் கொண்டது. கடந்த 50 ஆண்டுகளாக இத் துறையில் இவரால் எவ்வாறு நிலைக்க முடிகிறது.

தாரவாக இருந்து கிராமத்து வாழ்க்கையை சுற்று மேலோட்டமாகப் பார்த்து, கிராமத்து மனிதர்கள் சிலருடன் பேசி, கிராமத்தையே முற்றாக அறிந்து கொண்டதாக எண்ணி எழுதும் வல்லுனன் போல கதை பண்ணும் இக் காலத்தில் பிறந்த மண்ணையும், மக்களையும் தன் உயிர்போல நேசித்து அவர்களுடன் உண்டு. உறவாடி அவர்களின் இதயத்து எண்ணச் சுமைகளை உள்வாங்கி அதிலிருந்து உயிரோட்டமான பாத்திரங்களை உருவாக்கும் பிரமா இவர்.

துந்திரம், சமாதானம், சமத்துவம், மனித நேயம், விடுதலை என்பவற்றைத் தனது இலட்சியங்களாக ஏற்றுத் தொழிலாள், விவசாய மக்களின் தலைமையில் உருவாகும் ஓர் உண்ணத் சமதர்ம சமுதாயத்தைக் காணவேண்டுமென எண்ணித் தன்னை ஒரு சாவதேச சமூகத்தில் இணைத்துக் கொண்டதால்தான்தும் மனிதனால் இன்று வரை இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர முடிகிறது.

பத்திரிகையோ, சஞ்சிகையோ ஆரம்பிக்கும் ஒருவர் அது சந்தைப்படுத்த முடியுமா? தாக்குப் பிழக்க முடியுமா? என்ற கேள்வியோடு தான் ஆரம்பிக்கிறார். யாழ்ப்பானத்து மன்னிலே தமிழ்த் துறையில் பண்டிதர்களின் ஆதிக்கம் நிறைந்திருந்த அந்த நாட்களில் சாதாரண சவரத் தொழிலாளியான, பண்டிதத் தமிழ் தெரியாத ஜீவாவினால் பத்திரிகை ஆரம்பிக்கலாம் என்ற துணிவு எங்கிருந்து பிறந்தது?

நிச்சயமாக இலட்சிய வேட்கையைத் தவிர வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. சமூகத்தில் நிலவிய முரண்பாடுகளின் கூர்மையே ஓர் இலட்சியவாதியை பெற்றெடுத்திருக்கிறது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியே தனது பாடசாலை என அடிக்கடி தெரிவித்து வரும் ஜீவா அதன் மூலம் தான் சமூகத்தில் புரையோடியுள்ள அழுக்குகளைத் தன்னால்

காண முடிந்தது எனக் கூறுகிறார்.

சமூக மாற்றத்திற்கான தனது பணியாகப் பேணாவைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ள ஜிவாவின் அரசியல் சகலரும் அறிந்ததே. தான் வாழும் சமூகத்தோடு இணைந்து அச் சமூகத்தின் மாற்றத்திற்கான தூண்டுகோலாகத் தன்னையும் இணைந்து, அதன் மூலம் அக் சமூகத்தைப் படித்து, தான் படித்தவற்றை தன் கதையின் பாத்திரங்களாக வடித்து, தூங்கிக் கிடக்கும் மனிதனின் ஆளுமையை அருட்டி விடும் ஆற்றல் அவர் பேணாவுக்கு உண்டு.

யாழ்ப்பாணத்து மண்ணிலே நன்கு வேறுஞ்சிக் கிளை பிப்பி வாழும் யாழ். மக்கள் பேருழி காலம் வந்ததே! என அங்கலாயத்து அங்கொருவர், இங்கொருவராகத் திக்கெட்டும் சென்று பிறந்த மண்ணிலேயும் அகதிகளாக மாறிய வேளையில், தனது உடுத்த உடப்புக்களுடன் கொழும்பு வந்த போதும் மல்லிகையை மீளவும் கொண்டு வந்திருப்பது அவரது அபார துணிச்சலையும், மன வலிமையையும் காட்டுகிறது

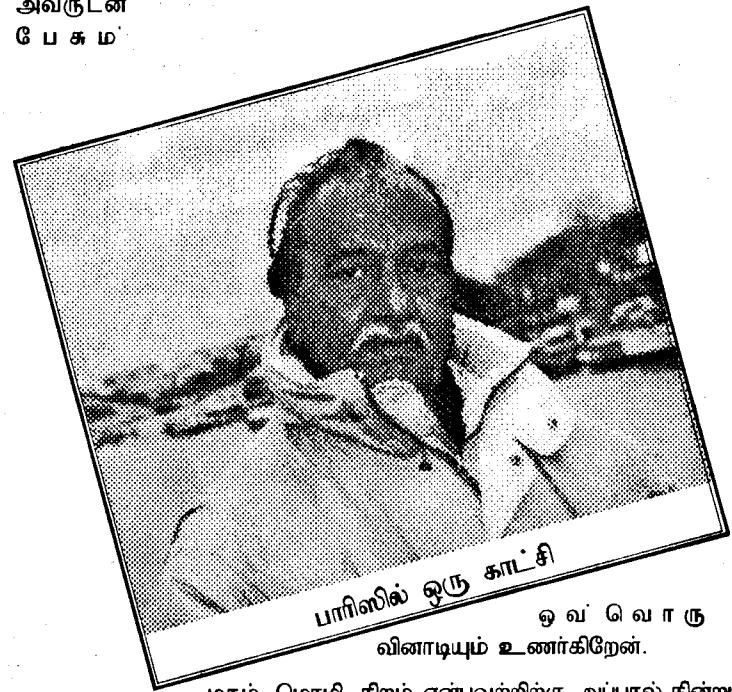
தான் பிறந்த மண்ணையும், மக்களையும் நேசித்து அந்த மக்களின் விடியலுக்காக, தன் உயிரிலும் மேலாக நேசிக்கும் தமிழ் மொழிக்காக நூற்றுக் கணக்கான எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியிருக்கும் ஜிவாவின் மேல் இன்று கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் தேசியவாதத்தை நேசிக்கும் சிலர் விசனம் கொள்வதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

சிங்கள பேரினவாதமும், பெளத்த மத மேலாதிக்கமும் பாசிச் தோற்றுத்தினைப் பெற்று வரும் காரணத்தால் தமிழ்த் தேசிய வாதம் அதன் அதி தவிரத் தன்மைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இவ் இரண்டு போக்குகளும் மனித முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் ஆபத்தானவை. இந்த இரண்டு தன்மைகளுடனும் சமரசம் செய்ய முடியாது. வர்க்க ஒற்றுமையை நேசிக்கும் சக்திகளின் கைகள் கட்டுப்பட்டுள்ளன. எந்த வர்க்கத்தினால் சமூக மாற்றத்தினைக் கொண்டு வர முடியுமென அவர் எதிர் பார்த்தாரோ, அந்த வர்க்கம் பேரின வாதம். அதி தவிர வாதம் என்ற விடியங்களை விழுங்கி உள்ளது.

இந்த ஆபத்தான போக்கினை எதிர்த்து நேச சக்திகளை ஒன்றினைப்படுத்து என்கு மிகவும் வில்லங்கமான அலுவலாக மாறியுள்ள இச் சூழ்நிலையில், தமது கருத்துக்களைத் தாமே சுய தணிக்கை செய்ய வேண்டிய நிலைமைக்கு இவர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். தனது மனதில் உள்ள ஏக்கங்களை, உணர்வு அலைகளை, தனது பேணா

முளைக்குக் கொண்டு வர முடியாத சூழ்நிலையில் ஏதோ விதமாக எழுதி, ஏதோ விதமாகச் சொல்ல முயற்சிக்கின்றனர்.

சமூக மாற்றத்தை எனது வாழ்நாளில் கண்டுவிட வேண்டுமென்று கற்பனை வாழ்வில் நான் என்றும் சஞ்சரிக்கவில்லை. அச் சமூக மாற்றத்தை ஆகர்சித்து நிற்கும் ஆயிரமாயிரம் எழுத்தாளர்கள் தோன்ற நானும் எனது பங்களிப்பைச் செய்கிறேன் என மிக அடக்கமாகத் தெரிவித்து வருகிறார். நாம் பிறந்த தேசத்தின் அ வ ஸ நிலை குறித்து அவரது மன வேதனையை அவருடன் பேசும்

பாரிலில் ஒரு தாடி

ஓ வ ஸ வா ரு
வினாடியும் உணர்கிறேன்.

மதம், மொழி, நிறம் என்பவற்றிற்கு அப்பால் நின்று மனிதனை நேசிக்கும் ஒவ்வொரு இலட்சியவாதியும் இப்படியான நிலைக்குச் செல்வது ஒரு தவிர்க்க முடியாத நியதியாகி வருகிறது. இதனைப்பட்டு சிலர் விசனப்படுவதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. பொங்கல் செய்ய போது, பொங்கல் பொங்கலிட்டால் கொள்ளியை சுற்றுப் பின்னோக்கி இழுத்து விடுவது போல சுற்று அமைதியாக இருப்பது பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஒடுக்கு முறை, கரண்டல், என்பவற்றிற்கு எதிராக ஓர் இலட்சியப் பயணத்தை நடத்தி

வரும் ஜீவாவின் நோக்கங்கள் சிங்கள பேரினவாத பெளத்த மத மேலாதிக்க சக்திகளின் நோக்கங்களுடன் சமரசம் செய்யப்பட முடியாதவை. அவரது கடந்த கால தனிப்பட்ட வாழ்க்கையும், இலட்சியமும், எழுத்துகளும் முரண்பாடுகளினாடாக வீரியத்துடன் எழுந்து வரும் புதிய சந்ததியை உருவாக்கும் சக்தி வாய்ந்தவை

இவ்வாறான குணாதிசயங்கள் கொண்ட மக்கள் போற்றும் எழுத்தாளனுடன் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்திருந்த காலங்கள் மறக்க முடியாதவை. மல்லிகை என்றால் ஜீவா, ஜீவா என்றால் மல்லிகை எனப் பிரிக்க முடியாத வரலாறு ஆகியிட்ட டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் காலத்தில் நாம் என்பதும், அவ் இனிய மனிதனுடன் இணைந்து செயற்பட்டோம் என்பதை எண்ணும் போது மிகவும் பெருமையாக உள்ளது.

தனது மரணத்தின் பின்னர் ஜீவாவின் உண்மைகள் பதியப்படும் என அடிக்கடி தெரிவித்து வரும் ஜீவா இன்று தாயகத்தில் இடம்பெற்று வரும் நிகழ்வுகள் குறித்து மனம் வருந்துவதை என்னால் உணர முடிகிறது

மனித நேயத்தைத் தனது வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டு மல்லிகை சஞ்சிகை மூலம் தமிழ்த் தொண்டு புரியும் அவரின் பணிகள் மேலும் தொடர வேண்டுமென வாழுத்துகிறேன்.

(-லண்டனில் வெளியிடப்பட்ட பாராட்டு விழா மலரிலிருந்து
20-01--2001

'மல்லிகை'

டொமினிக் ஜீவா

(பாரிஸ்)

முத்தின் முத்த எழுத்தாளரும் மல்லிகை சஞ்சிகையின் ஆசிரிய ரூமான டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் பிரான்சில் நடைபெறவுள்ள இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதற்காக வருகை தரவுள்ளார்.

மல்லிகை சஞ்சிகையைக் கடந்த 1968ஆம் ஆண்டிலிருந்து வெளியிட்டு வரும் டொமினிக் ஜீவா, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அனைத்துத் தரப்பினராலும் மதிக்கப் படுவார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மல்லிகை சஞ்சிகையைப் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்த டொமினிக் ஜீவா, தற்போது கொழும்பில் வாழ்ந்து சுஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வருகி வெளியிட்டு வருவதை நிறுவ எத்தை கைப் பந்தல் என்ற ஆரம்பித்து அதன் மூலம் இது வரை 40 நால்களை வெளியிடவர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

பிரான்ஸ்
வருகிறார்!

தொடர்ந்து என்றார். மல்லிகையைப் பந்தல் நிறுவ எத்தை வரை 40 குறிப்பிடத் தக்கது.

எதிர்வரும் 23, 24ஆம் திகதிகளில் பிரான்சில் நடைபெறவுள்ள இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதற்காகப் பாரிஸ் வரும் டொமினிக் ஜீவா, ஏனைய ஜீரோப்பிய நாடுகளுக்கும் இலக்கியச் சந்திப்பயணம் செய்யவுள்ளார்.

15-21 - 12-00

ஸம் நாடு - பாரிஸ்

டொமினிக் ஜீவா

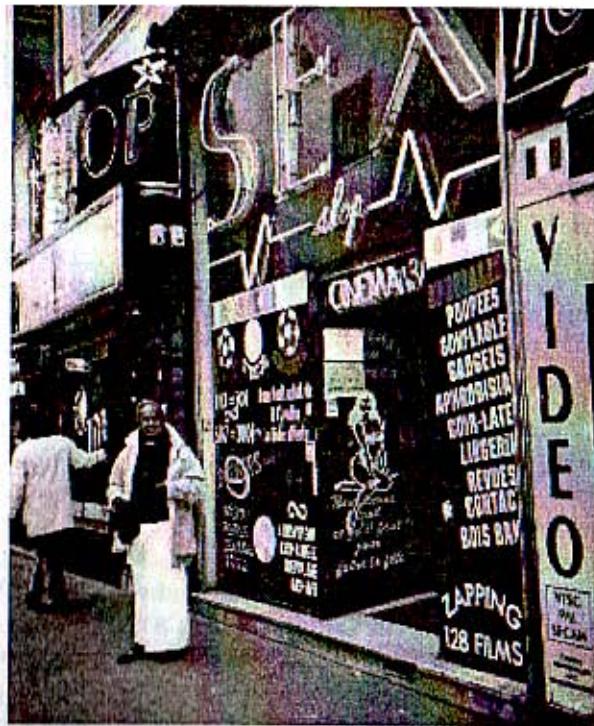
94 ம் ஆண்டில் இருந்து ஈழத்து தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் செய் ஸாற்றி வருபவர். கிட்டத்தட்ட 80 சிறுகதைகளுக்கு மேல் எழுதிய சிறுகதை ஆசிரியர். 1966ம் ஆண்டில் இருந்து தொடர்ந்து 35 ஆண்டுகளாக மல்லிகை எனும் மாசிகையை வெளிக் கொண்டபவர்.

இதன் நிறுவகர் - பிரசரகர்த்தா - ஆசிரியர், இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளாக வெளிவந்தவை, தண்ணீரும் கண்ணீரும், பாதுகை, சாலையின் திருப்பம், வாழ்வின் தரிசனங்கள்.

இவரது தண்ணீரும் கண்ணீரும் சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கையின் முதலாவது சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. மற்றும் அனுபவ முத்திரைகள், ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல், எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் (கயாரிதம்) இவருடைய நூற்களிற் சில. இதனைத் தவிர இவரது முன்னுரைகள் - பதிப்புரைகள், தூண்டில் (கேள்வி-பதில்) தலைப்புக்கள் (கட்டுரைகள்) என்பனவும் நூறுக்கும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அன்னமையில் பிரான்ஸ் நாட்டில் நடைபெற்ற 27வது இலக்கியச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதற்கென டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் இலங்கையில் இருந்து வருகை தந்திருந்தார். தொடர்ந்து ஜோரோப்பாவில் பெர்லின், லண்டன் ஆகிய நகரங்களில் இடம்பெற்ற இலக்கியக் கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தார்.

எமது ரிபிசி வாணோவி நேயர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு நன்று அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டதோடு அனைவரது மனதையும் கொள்ளலைகொண்டுவிட்டார். மாழ் யுத்தம் தொடர்ந்த நிலையிலும் எதிர்ப்பட்ட தடைகளை உடைத்தெறிந்து 'மல்லிகை' மனம் பறப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. எமது நாட்டு முற்போக்கு கிலக்கியவாதி டொமினிக் ஜீவா அவர்க்கு நன்றி தெரிவித்து, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் எழுதிப் பெரும் வரலேற்றைப் பெற்ற 'பாதுகை' என்ற சிறுகதை ஒன்றையும் எமது வாசகர்களுக்காக இங்கே பிரசரித்து அவரைக் கொரவிக்கிறோம்.

நன்றி - வான் முரக
01 ஜூன் 2001
லண்டன்.

பாரிஸ் பிரபல தெருவொன்றில்

லண்டன் பத்ய நிறுவனம்
உத்த எழுத்தாளர்

டொமினிக் ஜீவா

சீறுப்புஞர்.

ஜூ மிசம் தமிழர் நிறுவனம் அங்குரார்ப்பணமும் - பொங்கல் விழாவும் எதிர்வரும் 14-01-2001 நூயிறு மாலை 4.30 மணிக்கு ஹாயிசம் இலண்டன் சிவன் கோயிலில் அமைந்த சிவன் மண்டபத்தில் நடைபெறவிருக்கிறது. சிறப்பு விருந்தியராக ஈழத்தின் முத்த எழுத்தாளரும் - 36 ஆண்டுகளாக 'மல்லிகை' என்ற இலக்கிய சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டு வருபவரான டொமினிக் ஜீவா கலந்து கொண்டு உரையாற்றுகிறார்.

ஹாயிசம் நகரினையும் - அதனைச் சுற்றியும் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் நீண்ட காலமாக வசித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் இனைந்ததான் ஓர் அமைப்பு அவசியம் என உணரப்பட்டாலும் அதுவரை சாத்தியமாகாமையைக் கவனத்தில் கொண்டு - ஹாயிசம் தமிழர் நிறுவனம் என்ற அரசியல் சார்பற்று இந்த அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்படுகிறது நடந்து - பேசு - கிராமிய நடனம் - நாடகம் என்பன போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெறுகின்றன.

- புதினம் / லண்டன்
2001 - ஜூன் 21

ISBN 955-8250-07-4